

Vlăstarul

Decembrie | Nr.4 | 2013 ■ 15 LEI

Seria VI

EDIȚIE FESTIVĂ - CENTENAR C.N.S.H.B.

Revista Colegiului Național „Spiru Haret”, București

FONDATĂ ÎN 1923

ISSN 2065-4308

Editorial: Centenarul C.N.S.H.B.	p. 3
Vlăstarul la 90 de ani	p. 6
Nostalgia zilei de mâine	p. 9
Concursul „L.M. Panaitopol”	p. 17
Eseu critic	p. 19
Vlăstarul sportiv	p. 22
Interviu cu domnul Neculai Onțanu, Primarul Sectorului 2	p. 39
Absolvenți C.N.S.H.B.	p. 23
Petru Popescu	p. 24
Alin Savu	p. 25
Bedros Horasangian	p. 26
Ioana Diagonescu	p. 27
„De la Moisiil adunate”	p. 29
Dr. Cătălin Cîrstoveanu- de vorbă cu spirîții de la „Științele naturii”	p. 33
Humanitas în licee	p. 37
Excursie tematică la Cheile Grădiștei	p. 42
Interviu: Luna Amară	p. 44
Pauza de lectură	p. 48
Experiența de a deveni scriitor	p. 59
Vlăstari merituoși	p. 63
Stiați că...	p. 65
Călătorie în Timp via horoscop	p. 66
Vietcong	p. 68
Concursul SpirArt	p. 70

Coordonatori:

DIRECTOR - prof. ALEXANDRU CONSTANTINESCU
 REDACTOR ȘEF: prof. CORINA BUZOIANU
 INFORMAȚII DESPRE ACTIVITĂȚILE DIN LICEU:
 prof. MARIANA COMANIȚĂ
 CONSULTANȚI: prof. PETRONIA DUMITRESCU
 prof. CRISTINA MILITARU

Art & Design	ANDREEA VELICU ALEZIA RĂDULESCU
PR	TEODORA ROCA VLADIMIR PEDA
Redactori	ALEX ȘTEFĂNESCU ANDREI DUMITRESCU TEODORA GHEȚEA RADU CUCU EVE STAIUC
Reporterii	BIANCA BĂDOI RAREȘ ANTEMIR
Foto reporterii	ANDREI TURCU TEODORA GHEȚEA
Colaboratorii	PROF. IOANA DUMITRU RĂZVAN AVĂDĂNEI ALEXANDRU CULCEA ALEXANDRU GOGOȘĂ JACQUELINE JANSEN IULIANA NEAGOIE IRINA UNGUREANU DIANA SOCACIU
Corectură	DIANA CHIRU ANDREI RĂDULESCU ANDREEA SAROS
Noutăți	DANIELA CĂLIN
	SXC.HU
FOTO	GOOGLE IMAGES prof. SANDA AMARANDEI
Copertă	ECHIPA ART & DESIGN prof. BUZOIANU CORINA

PUBLICAREA ACESTEI REVISTE S-A REALIZAT ȘI CU SPRIJINUL A.P.P.A - C.N.S.H.B. (ASOCIAȚIA PĂRINȚILOR, PROFESORILOR ȘI ABSOLVENȚILOR DIN C.N. „SPIRU HARET”, BUCUREȘTI

Editorial la 100 de ani de existență a școlii noastre

prof. Alexandru Constantinescu,
 Directorul Colegiului Național „Spiru Haret” din București

Și ar fi 102 ani, dacă ținem seama de cele două clase divizionare, desprinse din Liceul „Matei Basarab” și relocate într-un spațiu impropriu, megieș liceului menționat anterior, în anul 1911, pe strada Parfumului.

Ar fi 100 de ani, dacă ținem seama ca aceleași clase care, cu tot personalul profesoral și administrativ, s-au mutat undeva, într-o clădire aproape dărăpănată, pe str. Brătianu de atunci, unde astăzi se află aripa dinspre metrou a Universității din București căpătând, măcar prin distanțarea de liceul-mamă, o independență și o existență de sine stătătoare, sub „direcția” efectivă a dlui. S.V. Nanul, considerat, pe bună dreptate, primul director al școlii. Acestea se petreceau în data de 5 decembrie 1913, asumată ca dată de apariție „propriu-zis” a Liceului „Spiru Haret”.

Totuși, ar fi 97 de ani de existență, dacă ținem seama că, în urma a două memorii (9 noiembrie 1914, respectiv 21 decembrie 1915) scrise de același S.V. Nanul, într-un spirit greu de regăsit printre petiționarii de astăzi, răspunsul Ministerului este favorabil: „De la 1 aprilie 1916, gimnaziul „Spiru Haret” își începe existența, deși data de mai bine de trei ani”.

Și ar fi 93 de ani de existență dacă ținem seama că, în urma rezultatelor bune ale noii școli și a demersurilor hotărâtoare a aceluiași S.V. Nanul, școala devine, prin decret regal, Liceul „Spiru Haret” în 1920.

Dacă ar fi să tragem o concluzie la cele expuse mai sus și la toate cele scrise de înaintașii noștri, este indubitabilă existența noastră centenară, însă mai presus de toate este S.V. Nanul, directorul, întâiul, care, din aproape nimic, a clădit, în decurs de doar șapte ani, o instituție de învățământ românesc comparabil cu prestigiul celorlalte câteva licee care ființau încă din secolul al XIX-lea.

Și vine anul 1923, când profesorul V.V. Haneș dezgroapă, poate, cea mai teribilă armă de imagologie instituțională a liceului, și anume

revista școlară „Vlăstarul”. Viziunea acestui dascăl este pe cât de simplă, pe atât de fecundă în timp: conceperea și redactarea unei reviste a școlii înseamnă „o muncă extrașcolară”, din ale cărei preocupări „țâșnește spiritul de originalitate al școlărilor noștri”, încurajează munca și creativitatea elevilor, „tintind” la o dezvoltare „dispozițiuni naturale ale multora dintre ei”. „Astfel, vom forma pentru ziua de mâine un mănunchi de cetitori și de făuritori de cari are atâta nevoie cultura românească”. Câtă dreptate a avut magistrul Haneș când a expus această viziune a revistei, o dovedește, cu mult peste măsura unui „mănunchi prezența colaboratorilor ei în viața culturală, științifică, politică și morală a secolului XX; enumerăm pe câțiva, făcând o mare greșală și nedreptate celorlalți „făuritori” de operă națională: M. Eliade, C. Noica, N. Steinhardt, frații Ion) Nelu, Alexandru și Nicolae Ciorănescu, G. Moisiil, N. Teodorescu, A. Paleologu, D.A. Lazarescu, Dinu Pillat, frații Sergiu și Vlad Cuzescu, Ion Iliescu, O. Paler, A. Elian, B. Brezeanu, V. Papahagi, A. Acterian, R. Marculescu, G. I. Florian.

Revista își încetează apariția după 20 de ani (în 1942) și renaște ca, în parabola lui Sisif,

reînsuflând viața spirituală și culturală a școlii în mai multe rânduri și formate: în anii '70 (1968), sub grija și dorința de recuperare a tradiției a doamnei directoare Aurelia Teodorescu; în anii '90, sub magistrala și elitica îndrumare a domnului director Adrian Pascu și, în fine, din 2011 până astăzi - sub modesta îngrijire a subsemnatului, cu bucuria de a sărbători, în acest an centenar, 90 de ani de la apariția primului număr al revistei.

În epoca domnului director Dimitrie Focșa, liceul, prin rezultatele excepționale de la Examenul de Bacalaureat, prin activitățile școlare și extrașcolare variate și consistente, intră în clasamentul celor mai bune licee din țară, uimind mereu prin creativitatea, competența și rigurozitatea actului managerial. Despre aceste calități și bune practici „vorbește”, pe lângă revista școlii, și anuarul (monografia) Liceului „Spiru Haret”, apărut în 1933, la 20 de ani de la ființarea sa. Nu este momentul să intrăm în analiza organizării și funcționării școlii din acea perioadă interbelică, dar este un model de luat în considerare, bineînțeles, resetat pe actuala tehnologie informatică și informațională (de altfel, cadrul european și interconectarea culturală existau, dar subsumate valorilor și temeiurilor tradițional românești; digresionez prin întâmplarea care a făcut să regăsesc personal, în vestiarul fetelor de la sala de sport, două cupe din perioada amintită, una dintre ele fiind acordată echipei de oină a liceului).

Alături de acest anuar, ca o mărturie elocventă și precisă a activității manageriale, stă *Registrul de Procese verbale a Comitetului Școlar* (echivalentul Consiliului de Administrație de astăzi) din perioada 1920-1932, „pescuit”(la propriu) de subsemnatul, din mormanul de documente „casate” prin „înalta competență” a echipei angajate pentru cartonarea, inventarierea și reorganizarea arhivei școlii.

Din aceeași perioadă datează corpul vechi (astăzi) al liceului (1927), precum și minunata sală de sport (1937), care a fost inițial gândită cu piscină la demisol, sala propriu-zisă (cea care există și acum) și o terasă funcțională pentru alte activități sportive (asta ca o exemplificare a modului cum gândeau responsabilii cu educația de atunci). Reamintesc că toate hotărârile importante (inclusiv bugetul) se luau de către Adunarea Generală Extradinară a Părinților și erau puse în execuție de Comitetul Școlar, mai sus amintit.

Mi-este greu să scriu prea multe despre

existența liceului în deceniul al cincilea, poate și pentru faptul că revista „Vlăstarul” își încetează apariția, dar și pentru faptul că, în urma Reformei Învățământului din 1948, s-a încercat, măcar formal, distrugerea oricărei legături cu trecutul, prin desființarea titlaturii școlilor; de exemplu, Liceul „Spiru Haret” a devenit, peste noapte, Școala de fete nr. ..., apoi Școala Medie nr., și așa mai departe. Totuși, în toată perioada de existență a școlii noastre, am avut colective de profesori pregătiți temeinic profesional, foarte buni pedagogi (dascăli) și minunați clăditori și îndrumători de tinere suflete și, astfel, absolvenții noștri se regăsesc în elita acestei țări pe parcursul secolului XX, până în ziua de astăzi.

În deceniile 6 și 7, își pune amprenta pe destinul acestei școli doamna directoare Aurelia Teodorescu, amintită deja pentru momentul astral de reînnoire a trecutului, și anume reparația revistei „Vlăstarul” (aprilie 1968). Dar, tot despre dânsa, putem spune că a fost directorul care a coordonat ultimul inventar riguros și temeinic al bibliotecii școlii, inventar pe care l-am „reluat” în perioada 2010-2013, când, pe lângă casare, s-a realizat inventarierea pe calculator, reorganizarea și repunerea în activitate a bibliotecii, cu ajutorul unui grup de elevi minunați și al unei inimoase profesoare de română. Tot doamnei directoare Teodorescu îi rămânem datori sufletește și moral pentru activitatea de recuperare a titlului de Liceul „Spiru Haret” al școlii noastre, precum și pentru opoziția pe care a făcut-o în anii 1972-1973, când se încerca (și s-a și reușit) transformarea liceului teoretic în liceul industrial.

A urmat, deci, perioada „tehnică” a școlii noastre, cu aceiași profesori deosebiți, cu aceiași elevi doritori de cunoaștere, care, poate, a oferit societății niște ingineri și nu numai, excelenți și creativi, din păcate nu foarte trebuincioși industriei și economiei de astăzi. Am fost martor al acelor ani, ca profesor, și știu prea bine că pe acei elevi mi i-aș dori și astăzi, dacă s-ar putea.

Vine momentul 1990, când revenim la statutul nostru de liceu teoretic și intrăm într-o perioadă de recuperare fără precedent a trecutului, a valorilor ce au definit alura acestui liceu în decursul timpului. Astfel, sub îndrumarea de înaltă specialitate și calificare a eruditului director și îndrumător Adrian Pascu, revista „Vlăstarul” își începe o nouă viață, reînnoind (a căta oară?) „frumoasele și exemplarele fapte ale trecutului, cu tendințele, deschiderile, năzuințele noii societății românești, spre

apropierea și indentificarea noastră în lumea europeană modernă. Culminăm, între anii 1998-2002, cu recunoașterea revistei liceului, cu titlu de „laureat” național. De asemenea, școala, sub îndrumarea aceluiași impunător director, prin proiectele derulate la nivel național și internațional, prin activitatea extrașcolară și înalta ținută, prin rezultatele excepționale ale echipei de baschet - băieți, și-a definit statutul de Colegiu Național, obținut în anul 2000 (15 februarie). Prin plecarea la pensie a domnului Adrian Pascu, după treisprezece ani de directorat (în 2006), școala noastră a resimțit o scurtă perioadă de confuzie managerială și de inconsistență a actului educativ, răsfărânte și în rezultatele și imaginea mai puțin spectaculare ale școlii.

Astăzi ne găsim într-o revenire în forță în *top 5 - licee bucureștene*. Trecând printr-o perioadă scurtă de tatonări manageriale, revizuire de mentalitate și de responsabilizare a celor implicați în viața școlii (elevi, părinți, profesori, factori locali), am încercat să reactualizăm procese, proceduri, abilități din școala noastră interbelică. Astfel, trecând printr-o reabilitare și modernizare în cadrul Proiectului B.E.I., pe care am gestionat-o corect și în timp real, fără a afecta prea mult procesul educativ, printr-o repunere

într-un cadru normativ a arhivei școlare (devenită accesibilă și funcțională), printr-o reconfigurare totală a bibliotecii școlii (inventarierea computerizată, apariția fondului de carte al bibliotecii, a fondului de carte veche, a fondului de carte al absolvenților și profesorilor - toate acestea efectuate cu mijloace proprii și în lipsa unui bibliotecar), prin dotarea spațiilor educaționale, astfel încât ele să devină adaptate cerințelor moderne din actul educației, prin reconfigurarea ecologică a spațiilor deschise și poate că, în primul rând, prin creșterea evidentă a calității actului educativ, dar și a calității deosebite a elevilor din ultimii 3-4 ani, prin toate acestea am încercat să reconstruim, să „rebranduim” o școală, un loc plin de tradiție, de cultură, de speranță umană și morală, am încercat să relocăm în timp o rădăcină traică și robustă pe o tulpină (vlăstar) nouă și prietenoasă.

Despre aceste lucruri ar trebui să vorbească mai mult, dacă e cazul, cei ce vor veni după noi. Noi, acum, trebuie să mulțumim, cu recunoștință și pioșenie, celor care au populat acest spațiu spiritual, lasând atâtea „noduri și semne” care, reîmpietite de noi și de cei care vor veni, vor configura un liceu de elită al școlii românești: COLEGIUL NAȚIONAL „SPIRU HARET”.

UN LICEU MODEL

CONSTANTIN NOICA

*Părinți iubiți, profesori mult respectați și Doamne și Domni... venim, șagalnici, cu rodul unei toamne
În miez de albă iarnă... în noi cu primăvară
Cu suflet plin de chiot, de joc și de fanfară,
De dor, de veselie, de gând copilăresc...
Venim aci, cu toții, precum e și firesc,
Să-ncuviințăm din cuget, din inimi și din palme,
Sfioși noi, de pe scenă, iar voi cu chipuri calme.
Ne-am adunat la praznic de răs și veselie
Să ne-ospătăm aleanul și voia. Cine știe
Din care colț de umbră, de griji și de nevoi
N-ați evadat - hai, spuneți - ca să veniți la noi?
- Nu v-așteptați la vorbe sau fapte infăționate:
Noi facem câte spunem, dar nu le spunem toate.*

*Nu v-așteptați la gânduri pornind din neagră noapte,
Căci munca nu-i tăcere și vorbele ni-s șoapte
Noi n-am venit, stentoric să vă strigăm: priviți!
Noi am venit să rădem: copii și fericiți...
Copii, copii cu răsul, cu gândul și cu dorul,
Nepăsători, sburdalnici, năvalnici...: viitorull
Ne-or năpădi ca mâine și griji, ci și nevoi:
Lăsați-ne să rădem cum știam să rădem noi!
Suntem copii acuma, iar voi ați fost odată.
Noi rădem azi într-una și voi... doar câteodată
Să ne topim, dar, jocul într-al uitării foc!
Și de nu vreți să radeți, dac-ați uitat de joc
Lăsați măcar avânu în răs să-l argintim!
Suntem copii, azi încă, ș-apoi... n-o să mai fim.*

Vlăstarul de-a lungul timpului...

Cu colegii care colaborau la revista *Vlăstarul*, în dreapta, de rândul al doilea, 1931

Fotografie preluată din cartea *Amintiri din restul vieții mele* de Radu Mărculeșcu, absolvent C.N.S.H.B.

| EDITORIAL |

Vlăstarul la 90 de ani!

prof. Corina Buzoianu

A scrie despre revista „Vlăstarul” după 90 de ani de la prima apariție (25 decembrie 1923, la un deceniu de la înființarea Liceului „Spiru Haret”) constituie un prilej de bucurie, dar și un moment de atență evaluare a activității din prezent, raportată atât la scopul ei inițial cât și la așteptările cititorilor de acum.

V.V. Haneș, profesor, Doctor în Litere și licențiat în Drept, este inițiatorul acestei publicații școlare și cel care a impus o viziune încă din primul număr, într-un articol intitulat „Vlăstarul”. La vremea respectivă, profesorul de limba și literatura română considera prioritară publicarea creațiilor elevilor, în special a celor din care „tășnește spiritul de originalitate”, cu scopul declarat de a „forma un mănunchi de cetitori și de făuritori, de cari are atâta nevoie cultura românească”. În al treilea număr din 15 februarie 1924, Iosif Frolo, profesor de franceză, aduce câteva precizări: „Vlăstarul vrea să fie o revistă școlară în toată puterea cuvântului și, ca atare, primește cu o deosebită plăcere acele lucrări pe care școala le produce și în care elevii pot da dovadă de originalitate și muncă în același timp”. Nu e mai puțin adevărat că, într-un alt număr, V.V.Haneș completează: „Nădăjduim că revista noastră va fi cetită anul acesta de mai mulți elevi de la celelalte școli, că numărul colaboratorilor se va înmulți cu nume de elevi de la alte licee; că, în chipul acesta, se vor strânge rândurile între unii și alții, se va mări prietenia între ei.” (Vlăstarul, anul II, nr. 1, 1924)

Este motivul pentru care, în conținutul actual al revistei, ne străduim să concretizăm îndemnul lui V.V. Haneș. În cadrul rubricii Pauza de lectură, pe lângă publicarea creațiilor elevilor noștri, începând cu nr.1/februarie 2013, apar constant creații ale liceenilor atât din București, cât și din țară (deocamdată - Sibiu și Brașov).

O retrospectivă, destul de sumară, asupra rubricilor din primii ani de viață ai *Vlăstarului*, relevă faptul că apărea bilunar (anul I, nr.2, 1924), cuprinzând aproximativ 16 de pagini (fără a lua în considerare copertele), iar un abonament anual costa, după cum avem să aflăm un an mai târziu (1925), 80 de lei. Se insistă asupra publicării creațiilor elevilor, a recenziilor, a cronicilor dramatice, plastice și științifice, a articolelor despre diverse excursii și activități extrașcolare, despre concursuri și olimpiade, despre matematică, sport, biologie, istorie. Nu lipseau, de obicei la final, jocurile de tot felul. În numerele actuale apar anumite rubrici noi (*Vlăstari meritoși*, *Anchetuța*, interviurile cu personalități culturale și din media, *Absolvent CNSHB* etc.), dar trebuie să ne asumăm și minusurile: cronicile științifice și articolele privind activitatea sportivă din liceu sau biologia lipsesc. Elevii noștri ar trebui să știe că o cronică științifică, spre exemplu, presupunea documentare minuțioasă (din cărți!!!). Astăzi, deși există surse multiple și ușor de accesat, totuși, o asemenea rubrică lipsește. Un punct slab este însă pe cale de a fi remediat: în acest număr apare (în sfârșit!) rubrica *Vlăstarul sportiv*.

Aș sublinia, tot în contextul retrospectivei menționate, intervențiile lui Mircea Eliade pe teme diverse (muzică, biologie, istorie etc.), dar viitorul om de cultură se anunță de pe acum prin spiritul critic și nonconformist, prin luciditatea cu care sancționează anumite anomalii: „Ne plângem că avem secetă literară; eu cred dimpotrivă că ne lipsește cu desăvârșire

o critică serioasă. Ne plângem că nu se citește, dar nimeni nu ia aminte la dezorientarea cetitorilor lipsiți de îndrumarea trebuincioasă. Avem critici, dar unii căzuți într-un impresionism exagerat, alții suferind consecințele războiului în gând și în faptă (...). Treceam printr-o criză a criticii; oare lena intelectuală o pricinuieste?”

Numerele care au apărut între anii 1923 și 1942 alcătuiesc seria veche a revistei și ele au constituit spațiul de afirmare a altor personalități ale culturii române: Nelu Ciorănescu (1923), Haig Acterian (1925), Barbu Brezianu (1928), Nicolae Steinhart (1929), Dinu Erbiceanu (1930), Alexandru Dumitrescu-Baranga (1934), Dinu Pillat (1937), Vlad Cunesu (1940). Din motive care încă ne sunt necunoscute, în anul 1942 revista încetează să mai fie editată; publicarea ei va fi reluată în anul 1968 (director: prof. Aurelia Teodorescu).

Un salt în timp... anul 1969. Continuă activitatea începută în seria veche, regăsim, în general, aceleași rubrici, însă constatăm și inovații: rubrica *De vorbă cu scriitorii* (o anticipare a interviurilor actuale, dar observăm alternarea a două tipuri de discurs: narativ și dialogat), prezentarea unor oameni de cultură (biografie, activitate), teste de cultură generală, glume și, nu în ultimul rând, *Știați că...* un mozaic de probleme și de curiozități științifice). În prezent, această rubrică este structurată dual: o primă parte relevă aspecte din trecutul liceului, pe baza unei activități de documentare, iar o a doua aduce în atenția elevilor curiozități din întreaga lume. Nu e de ignorat aspectul grafic, ce se bucură acum de un spațiu mai generos (desene, fotografii).

Scurtă apreciere: activitatea elevilor din trecut, reflectată în paginile revistei, pune în lumină o mult mai accentuată înclinație a acestora spre studiu; e evident că, spre deosebire de perioada actuală, absența avantajelor evoluției tehnico-științifice permitea tinerilor să aibă preocupări intelectuale.

O altă „schimbare la față” (și nu numai) a *Văstarului* e evidentă în anul 1990 (firește, modificările s-au produs în timp). Atrag atenția articolele despre evenimente istorice importante, despre biografia și activitatea unor scriitori consacrați (interesante sunt acum analizele de text și creațiile elevilor având ca punct de plecare aspecte din opera scriitorului respectiv),

reproduceri ale textelor unor foști profesori/absolvenți (ce se regăsesc și în numerele actuale), articolele scrise în limbi de circulație internațională (franceză, engleză) și ingenioase rebusuri (director: prof. Adrian Pascu).

În prezent, pe lângă rubricile noi amintite și minusurile semnalate, *Văstarul* se bucură de un design mult mai atractiv, grație unui efort financiar al școlii, în colaborare cu A.P.P.A.-„Spiru Haret”. Insistăm, de asemenea, asupra indicării surselor de documentare, acolo unde este cazul. Revista *Văstarul* a putut fi relansată în 2011, după apariții anterioare sporadice, datorită susținerii și a implicării efective în activitatea de coordonare a domnului profesor Alexandru Constantinescu (director), a subsemnatei și a asistențelor elevilor (pe atunci, în clasa a XI-a F) care au avut această inițiativă.

Conchid prin a sublinia importanța revistei: constituie un spațiu de afirmare a elevilor înzestrați cu un potențial aptitudinal deosebit și este o mărturie, peste ani, a activităților și a viziunii managerilor liceului dintr-o anumită perioadă. Cu riscul de a mă repeta (am mai subliniat aspectul și în numărul din luna mai, 2013), menționez că intenția este ca *Văstarul* să apară cu o frecvență de patru numere pe an, în următorii zece ani, cel puțin.

Timpul va cerne cenușa frământărilor omenești de tot felul, lăsând în urmă stejari înalți, înmuguriți odinioară în paginile *Văstarului*. Dacă munca celor de acum este valoroasă, este o întrebare la care numai urmașii vor putea răspunde. Până atunci, *Văstarul* va continua să crească, într-o formă sau alta. La mulți ani! (cel puțin o sută).

Nostalgia zilei de mâine

Oisive jeunesse
À tout asservie,
Par délicatesse
J'ai perdu ma vie.
Ah ! Que le temps vienne
Où les coeurs s'éprennent.

Salvador Dalí, *Persistența memoriei* Arthur Rimbaud, *Chanson de la plus Haute Tour*

„Șefii de catedră sunt rugați să definitiveze programul de activități pentru 12 decembrie până cel târziu luna viitoare. Mulțumim, Direcțiunea liceului.”

An de an, după ce iureșul primelor săptămâni de școală se domolește, manualele sunt distribuite, orarul este definitivat, întâmplările vacanței de vară sunt deja amintiri rememorate în primele ore de limbi străine (*histoire de renouer en douceur avec un savoir débilite par les séductions des vacances*), după ce vom fi sacrificat de-acum ceva timp din viața didactică întocmind vrful de documente cerute de birocrăția învățământului și, după ce, cu un oftat de ușurare, începem în sfârșit să ne (re)cunoaștem, să ne regăsim și să ne dăruim bucurii învățând împreună, ceasul nostru biologic începe să ticăie într-un fel anume: vine, se apropie Ziua Absolventului.

„Ce facem anul acesta?”

„O mică dramatizare, obligatoriu, elevii adoră să joace în piese de teatru!”

„Am o idee, dar ne-ar trebui mai mult timp.”

„Ce aniversări literare avem la sfârșitul acestui an?”

„Am putea face și «une chasse aux trésors»!”

„Bravo, genial!”

„Vorbim cu elevii, cu siguranță, vor veni și ei cu multe sugestii interesante.”

„Bun, ne gândim, culegem propuneri până luni și apoi selectăm și hotărâm.”

Așa s-au imaginat zeci și zeci de activități, născute din dorința de a-i face pe tineri permeabili și receptivi la valorile culturale, din convingerea că aceste experiențe nemijlocit umane se vor lipi de sufletul și mintea lor, vor deveni peste timp cele mai dragi amintiri din anii de liceu, îi vor face mândri și răspunzători de școala lor, îi vor zidi mai drepti, mai frumoși, mai adevărați.

Tradiția sărbătoririi zilei școlii la 12 decembrie e veche (prima serbare închinată patronului școlii, Sf. Ierarh Spiridon, este organizată la 12 decembrie 1918 din inițiativa directorului Nanul) și bine ancorată în viața liceului nostru. Iată cum evocă acest eveniment scriitorul Radu Mărculescu, fost elev al liceului, în cartea sa *Amintiri din restul vieții mele*: „De Sfântul Spiridon (12 decembrie), patronul liceului [Spiru Haret], se făcea o mare serbare care consta de obicei dintr-un spectacol revuistic pus pe scena Teatrului Național. Organizarea acestui spectacol revenea celor din ultima clasă, a opta. În anul în care noi înduram urgia barbiliană (1927), în acea ultimă clasă figurau mai mulți elevi de excepțională calitate, printre care Haig Acterian, Vojen și Constantin Noica. Ultimul a fost chiar cel ce a scris textul revistei, a regizat-o și a interpretat unele roluri.”

Se cuvine să adresăm aici un cuvânt de mulțumire domnilor profesori Adrian Pascu, director al liceului între anii 1993-2006 și Alexandru Constantinescu, succesorul domniei sale și actualul nostru director, care au reînviat și apoi cultivat, cu dăruire și eleganță intelectuală, această frumoasă tradiție.

Ziua de 12 decembrie rămâne un jalon în trecerea spiristă, un reper al identității dascălilor și elevilor din Italiană 17, un moment de bucurie și de nostalgie trăit de-a lungul anilor alături de absolvenți remarcabili ai acestui liceu.

Amintirile depănate de Barbu Brezianu, Dan Amedeo Lăzărescu, Octavian Paler, Alexandru

Paleologu, Bedros Horasangian, Andrei Pleșu erau fermecătoare, dincolo de anecdotica lor, pentru că acești cărturari autentici vorbeau cu cuvinte vii, proaspete, pline de miez, orânduie în fraze armonioase, lipsite de orice urmă de retorică ostentativă sau sterilă. Ei povesteau iar noi înțelegeam adânc, vedeam, auzeam, ne pătrundeam de mireasma evocărilor lor. „Manier savamment une langue, c'est pratiquer une espèce de sorcellerie évocatoire” spunea Baudelaire în *Curiosités esthétiques*. Acolo eram, prinși în mrejele ei, ce bucurie, ce desfătare!

Dar și o undă de tristețe amară când, fatalmente, gândul tău de profesor aluneca repede la realitatea școlară a zilei. Este bine cunoscut faptul că o gândire complexă, precisă și nuanțată nu poate exista în absența unui limbaj complex, precis și nuanțat. Învățarea însăși se face prin intermediul limbajului și cu cât acest limbaj e mai bogat, cu atât gândirea poate fi mai bogată. Ori, ceea ce se întâmplă astăzi cu folosirea limbii române este caragialesc de dezesperant: pe de o parte, se propovăduiește dobândirea faimoaselor competențe (deseori simple iluzii de competență), în ocurență lingvistică, prin metode participative, prin încurajarea reflecției, a spiritului critic, a exprimării libere etc., iar pe de altă parte, elevii sunt în continuare, prea adesea, obligați să memoreze, încă de la vârste mici, niște comentarii sterilizante concepute într-un jargon savant, uneori inept ermetic, menit parcă a le suci mințile, nicidecum a le deschide și lumina. Dacă lărgim puțin perspectiva, tabloul se înfățișează sumbru-grotesc: o voioasă deculturalizare și vulgarizare a societății, podiumuri ocupate la mai toate "disciplinele de concurs" de descărcăreții vremurilor premianți la submediocritate intelectuală și culturală, o pervertire a valorilor umane, o lume hidos de pragmatică, dominată de morala eficacității și rentabilității economico-financiare și a urgenței tuturor trăirilor. Bieților tineri, datori la stat din naștere și cu pașaport de șomeri încă de la grădiniță, nu prea le mai poți, așadar, imputa ceva; mulți sunt imaginea fidelă a societății care îi „cizelează”.

Și totuși, în ciuda tuturor uraganelor și ploilor acide, sămânța bună continuă cumva să rodească. Continuă să se nască oameni care rămân frumoși și prin care frumosul dăinuie. Pe unii îi avem în fața noastră, privirea îi trădează, limpede, vie, întrebătoare, curioasă, inteligentă. Întâlnirea cu privirea inteligentă este provocarea aruncată zi de zi profesorului. El trebuie să hrănească privirea asta lacomă, să-i dea mereu, mai mult și mai bine. Și ca să poată face lucrul acesta trebuie să învețe și el la rândul-i mereu, să învețe ca să știe și ca să dea, fără să uite că principala sa misiune este, mai presus de transmiterea de cunoștințe, stărnirea dorinței de cunoaștere și a gustului pentru reflecția personală, formarea capacității de a discerne și a dispoziției launtrice de a alege binele și frumosul. Scopul ultim al instrucției devine educația.

Acest continuu exercițiu de cunoaștere și dăruire, epuizant și gratifiant în egală măsură, conferă noblețe meseriei de dascăl. Orice activitate umană este o creație, dar spre deosebire de celelalte creații, activitatea de dascăl este o creație vie. Nu numai că ea presupune intrarea în relație cu un material viu, dar cauza și scopul acestei relații este înlesnirea împlinirii celui alt. Meseria de dascăl este de două ori purtătoare de sens: pentru cel care o practică și pentru cel asupra căruia este exersată.

Acum, la ceas de sărbătoare, aș vrea să transmit colegilor mei și elevilor liceului nostru aceste minunate, pilduitoare urări ale poetului Jacques Brel:

„Je vous souhaite des rêves à n'en plus finir,
et l'envie furieuse d'en réaliser quelques-uns.
Je vous souhaite d'aimer ce qu'il faut aimer,
et d'oublier ce qu'il faut oublier.
Je vous souhaite des passions.
Je vous souhaite des silences.
Je vous souhaite des chants d'oiseaux au réveil et
des rires d'enfants.
Je vous souhaite de résister à l'enlèvement, à
l'indifférence, aux vertus négatives de notre
époque.

Je vous souhaite surtout d'être vous.”

Jacques Brel (1929-1978)

prof. Mihaela Zoicaș (limba franceză)

Marc Chagall, *Scara lui Iacob*

Cugetări despre forma timpului

Timpul este acea dimensiune a Cosmosului prin care este structurată înălțuirea ireversibilă a fenomenelor. Potrivit lui Mircea Eliade, asemenea spațiului, timpul este neomogen și discontinuu. Cu alte cuvinte, *există intervale de timp sacru, ca de pildă timpul sărbătorilor [...] și, pe de altă parte, Timpul profan, durata temporală obișnuită în care se înscriu actele lipsite de semnificație religioasă* (Mircea Eliade, **Sacral și profanul**). Dacă timpul profan este ireversibil, deoarece evenimentele petrecute pe parcursul său nu vor mai putea fi nicidecum reluate, cel sacru constă în reactualizarea ritualică a cosmogoniei².

Din perspectiva religiilor arhaice, geneza a avut loc într-un timp mitic irecuperabil, *illo tempore*², plasându-se întotdeauna la *începutul începuturilor*. Cu toate acestea, în viziunea iudeo-creștină, acest concept capătă o formă circulară, timpul profan nefiind decât o perioadă mărginită de stagnare în actul creației. Conform **Vechiului Testament**, Dumnezeu a creat lumea în șase zile și într-a șaptea s-a odihnit. *La început a făcut [...] cerul și pământul* (Gen. 1, 1), universul spiritual și cel material, ambele fiind guvernate de haosul primordial. Acesta începe să fie structurat o dată cu apariția luminii (care, prin raportare la întuneric, va delimita ziua de noapte) și a *tăriei* care desparte cele două lumi. Sfârșitul fiecărei zile sau, mai exact, al fiecărei etape a cosmogoniei, este semnalat în text de secvența: „și a fost dimineată și a fost seară” (Gen. 1,5).

Pe durata celei de a șaptea zile, pământul este lăsat în grija Omului, încununarea întregii creații, iar Demiurgul se retrage în universul spiritual. Încălcând porunca divină, Adam este izgonit din Eden, acest eveniment decisiv al existenței umane reprezentând separarea istoriei de *illo tempore*. Se poate remarca, însă, că *ziua* a șaptea nu are un sfârșit propriu-zis, aceasta continuându-se cu timpul profan. Este de menționat faptul că universul, în actuala lui stare, nu poate fi considerat ca fiind forma finală a creației, ci doar o etapă a evoluției acesteia.

Omul are ca scop al existenței sale în dimensiunea terestră inițierea. El este nevoit să învețe din propriile-i greșeli pentru ca, mai târziu, să poată tinde către perfecțiune, iar singura posibilitate a iluminării ființei umane prin întâlnirea cu Creatorul este teofania³. Cu alte cuvinte, cea de-a șaptea etapă a cosmogoniei se referă, în principal, la evoluția omului.

Din perspectiva lui Mircea Eliade, Zeul este nevoit să învingă Dragonul, reprezentarea exemplară a *Monstrului marin, a șarpelui primordial, simbol al Apelor cosmice, al Tenebrelor, al Noptii și al Morții, pe scurt al amorfului și al virtualului, a tot ceea ce nu are încă „formă”* (Mircea Eliade, **Sacral și profanul**), astfel încât Cosmosul să poată lua naștere. Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul prezintă conflictul dintre Dumnezeu, în ipostaza Logosului⁴, și Leviathan, balaurul, *șarpele cel vechi care este diavolul și Satana* (Apoc. XX,2). Lupta dintre Divinitate și Dragon se desfășoară în mai multe etape, plasate în diferite puncte sau intervale pe axa timpului, în paralel cu geneza. La începutul zilei întâi a cosmogoniei, Dumnezeu a creat Universul spiritual, pe

¹Cosmogonie - teorie despre formarea Universului

²Illo tempore - din latină „acel timp”, termen consacrat de Mircea Eliade pentru a denumi timpul mitic al creației

³Teofanie - formă de apariție a unei divinități în fața oamenilor

⁴Logos - din greacă „Cuvântul” a doua Persoană a Trinității (Fiul, Iisus Hristos)

cei „fără de trup”. Cel mai mare dintre aceștia era Lucifer, îngerul luminii sau, așa cum îl numea profetul Isaia, *steaua strălucitoare, fecior al dimineții* (Isaia XIV,12). Întreaga creație se pleca înaintea lui, chiar și cei nouă Arhangheli, căpeteniile îngerilor, i se supuneau. Dar întotdeauna puterea aduce după sine mândria care, până la urmă, conduce înspre pierzanie. Aflat mai presus decât celelalte puteri celeste, Iacomul Lucifer va tânji după mai multă putere, dorindu-și în adâncul ființei sale să își așeze jilțul mai presus de stele, asemenea Celui Preaînalt. Nesupunerea acestuia va abate asupra întregii Adunări Imateriale mânia Creatorului ce voia să-i piardă pe toți în abis. Căderea îngerilor este, însă, oprită de Mihail, care va recunoaște supremația Demiurgului, îndemnându-i și pe ceilalți să l se supună. *Și s-a făcut război în cer: Mihail și îngerii lui au pornit la război cu balaurul* (Apoc. XII,7). În final, Lucifer, devenit Belzebut, *Dragonul* adâncurilor, este izgonit în Tartar împreună cu îngerii care l-au urmat, având ca ultim scop atragerea întregii creații către sine.

Lupta dintre Divinitate și monstru continuă în a șaptea zi. Apogeul puterii șarpelui este atins o dată cu nesupunerea omului care, înșelat fiind de acesta, mănâncă din fructul interzis. Acest eveniment are drept consecință moartea. Adam este izgonit din Eden. Cu alte cuvinte, este lăsat pradă neajunsurilor lumii și morții, la sfârșitul existenței terestre, spiritul fiind condamnat la întunericul etern. Cu toate acestea, puterea demonului este aproape distrusă prin suprema teofanie, prin întruparea Logosului Divin. Acesta, sacrificându-se benevol, sacralizează natura umană, oferindu-i omului posibilitatea mântuirii.

Spre sfârșitul zilei, Universul material va fi guvernat de Leviathan. Aici are loc întoarcerea în illo tempore, restaurarea puterii *Dragonului*. *Apocalipsa* descrie imaginea sinistră a apariției din apele mării, simbolul haosului primordial, a unei fiare care avea zece coarne și șapte capete; și pe coarnele ei, zece cununi împărătești și pe capetele ei, nume de hulă (Apoc. XIII,1), și balaurul i-a dat ei puterea lui și scaunul lui și stăpânire mare (Apoc. XIII,2). Un cult al acestei fiare este instaurat în întreaga lume cu ajutorul fiarei cu două coarne a pământului care, în numele fiarei celei dintâi, va înșela umanitatea prin false miracole, cei care nu i se supuneau fiind uciși. Dogația fiarelor se încheie o dată cu a doua venire a lui Hristos și cu învierea sfinților, al căror nume este scris în **Cartea Vieții**. Logosul Divin le învinge pe cele două bestii, pierzându-le în Șeol, iezerul de foc, simbolul abisului și al mâniei Divinității, iar pe balaur îl întemnițează în *adâncuri*.

După o lungă perioadă de pace în care Universul este condus de Însuși Creatorul, în ipostaza Cuvântului, Dragonul este eliberat din Tartar. Dând greș în ultima sa încercare de a-l detrona pe Demiurg, Belzebut este aruncat în *răul de foc*, alături de fiare și de cei ale căror nume nu au fost scrise în *Cartea Vieții*. Acum are loc învierea tuturor oamenilor, Judecata de Apoi, sfârșitul celei de a șaptea zile, al cosmogoniei și începutul celei de a opta, al *zilei eterne*. *Cerul dintâi și pământul cel dintâi au trecut și marea nu mai este* (Apoc. XXI,1), întreaga creație este transfigurată, tinzând către perfecțiune.

Potrivit lui Mircea Eliade, geneza înseamnă stabilirea un punct fix în haos, numit Centru, la care se va raporta totul. O dată cu instaurarea celei de a opta zi, acest Centru al Universului este pe deplin determinat, fiind Însuși Creatorul.

Andrei Dumitrescu, clasa a X-a E

Foto: www.art-magique.blogspot.com, Jerome Bosch - *Carul cu fân* (pictură pe panuri de lemn)

Cum rezolvăm problemele cu inegalități?

(I)

Prof. Cristina Maria Militaru

În memoria Domnului Profesor Laurențiu Panaitopol,
cel mai mare problemist român

În dezvoltarea matematicii, inegalitățile au ocupat un rol important, constituind preocuparea esențială a multor matematicieni, de-a lungul secolelor, cât și în epoca actuală. De asemenea, teoria inegalităților ocupă un loc central în studiul analizei matematice, dacă ne gândim fie și numai la faptul că majoritatea definițiilor din acest domeniu al matematicii apelează la inegalități. Matematicianul G.H. Hardy spunea despre inegalități următoarele: „...analizii pierd jumătate din timpul lor de cercetare pentru a căuta în literatura de specialitate inegalitățile de care au nevoie și nu le pot dovedi”.

Referindu-ne acum strict la matematica școlară, inegalitățile constituie unul din subiectele preferate la examene, concursuri și olimpiade de matematică, de la formele cele mai simple până la unele extrem de dificil de rezolvat.

Lucrarea mea scrisă pentru obținerea Gradului Didacti I, intitulată „Inegalități analitice”, tratează tocmai această temă. Sunt demonstrate aici, printr-o multitudine de metode, atât elementare, cât și de nivel superior, o serie de inegalități clasice, împreună cu generalizările lor, cum ar fi cele atribuite lui Cebășev, Cauchy, Abel, Minkowski, Hölder, ș.a.m.d. Lucrarea nu neglijează nici noile descoperiri în acest domeniu.

Am avut marele privilegiu să concep această carte sub îndrumarea remarcabilului profesor universitar Laurențiu Mircea Panaitopol, care de altfel mi-a fost coordonator și la lucrările pentru finalizarea facultății și a masterului. Sub îndrumarea sa am făcut practica pedagogică chiar aici, la Colegiul „Spiru Haret”, la clasele soției sale, d-na profesor Maria Elena Panaitopol de la care, de asemenea, am avut multe de învățat.

Despre d-l profesor Panaitopol s-a mai scris în paginile revistei „Vlăstarul”. Într-un articol

al d-lui director Alexandru Constantinescu apare o scurtă biografie a profesorului, precum și o prezentare a concursului național de înaltă ținută care se desfășoară la Colegiul Național „Spiru Haret” și care-i poartă numele. Cursurile de „Teoria analitică a numerelor” și de „Metodica predării matematicii” susținute de d-l profesor Panaitopol, pe care le-am frecventat în vremea studenției, au fost cele mai frumoase și mai interesante cursuri la care am asistat vreodată. Acest lucru se datora atât clarității expunerii, a tematicii propuse, cât și a minunatelor probleme rezolvate acolo, adevărate „bijuterii matematice”, cele mai multe dintre ele fiind compuse chiar de dânsul. D-l profesor era un vorbitor desăvârșit, reușind să ne transmită entuziasmul său în fața frumuseților matematicii. Exemplele și demonstrațiile extrem de elegante, se înălțau armonios în ordinea crescătoare a dificultății și ne conduceau până la nivelul dorit de profunzime. Pot spune că tehnicile și metodele de rezolvare pe care le-am învățat atunci, mi-au fost o călăuză permanentă în activitatea mea de profesor de matematică.

Ideile adunate în lucrarea mea de grad, urmare a interesantelor și fructuoaselor discuții cu d-l profesor, a observațiilor sale de mare finețe și a studierii bibliografiei pe care mi-a indicat-o, mi-au dăruit un mod de gândire și au constituit un reper la care m-am întors adesea. De aceea, am considerat că ar fi bine să împărtășesc și altora din această experiență. Voi pune la dispoziția cititorilor revistei care sunt interesați de matematică, mici fragmente din capitolul de metodica predării cuprins în lucrare, cu speranța că le va fi de folos. Voi prezenta aici principalele metode de rezolvare a problemelor cu inegalități, cu exemple, fără a avea însă pretenția de a epuiza toate tehnicile de soluționare a acestora.

1. Metoda directă

Metoda constă în efectuarea calculului și transformarea inegalității date într-o formă echivalentă foarte simplă (de regulă reducerea la un pătrat sau folosirea unei sume de pătrate mai mare sau egală cu 0).

1. Dacă a, b, c numere reale cu $a+b+c > 0$, atunci: $a^3+b^3+c^3 \geq 3abc$.

Soluție: Deoarece $(a-b)^2+(b-c)^2+(c-a)^2 \geq 0$ prin efectuarea calculului

$$\text{obținem: } a^3 + b^3 + c^3 - 3abc = \frac{1}{2}(a+b+c)[(a-b)^2 + (b-c)^2 + (c-a)^2] \geq 0$$

reale a, b, c .

Observație: Înlocuind $a = \sqrt[3]{x}$, $b = \sqrt[3]{y}$, $c = \sqrt[3]{z}$ cu $x, y, z > 0$, obținem adică inegalitatea mediilor.

2. Dacă a, b, c, d , numere reale, atunci: $a^4+b^4+c^4+d^4 \geq 4abcd$.

Soluție: Deoarece $(a^2-b^2)^2+(c^2-d^2)^2+2(ab-cd)^2 \geq 0$, prin efectuarea calculului obținem: $a^4+b^4+c^4+d^4-4abcd=(a^2-b^2)^2+(c^2-d^2)^2+2(ab-cd)^2 \geq 0$, oricare ar fi numerele reale a, b, c, d .

3. Oricare ar fi a_1, a_2, \dots, a_n numere reale este adevărată inegalitatea:

$$2 \sum_{1 \leq i < j \leq n} a_i a_j \leq (n-1) (a_1^2 + \dots + a_n^2)$$

Soluție: Deoarece $\sum_{1 \leq i < j \leq n} (a_i - a_j)^2 \geq 0$ rezultă:

$$(n-1)(a_1^2 + \dots + a_n^2) - 2 \sum_{1 \leq i < j \leq n} a_i a_j = \sum_{1 \leq i < j \leq n} (a_i - a_j)^2 \geq 0, \text{ pentru orice } a_1, a_2, \dots, a_n.$$

2. Metoda reducerii

Metoda constă în transformarea inegalității date în inegalități echivalente până când obținem o inegalitate cunoscută sau invers: transformarea unei inegalități cunoscute în inegalități echivalente cu cea dată. Desigur, aceasta presupune cunoașterea unor inegalități clasice, cum sunt *inegalitatea mediilor, inegalitatea lui Cauchy-Buniakowski, Cebășev, Minkowski, Hölder, etc.*

1. Dacă a, b, c numere reale strict pozitive și x, y, z numere reale atunci:

$$\frac{x^2}{a} + \frac{y^2}{b} + \frac{z^2}{c} \geq \frac{(x+y+z)^2}{a+b+c}$$

Soluție: Pornind de la *Inegalitatea lui Cauchy-Buniakowski-Schwarz* pentru tripletele

$$\left(\frac{x}{\sqrt{a}}, \frac{y}{\sqrt{b}}, \frac{z}{\sqrt{c}} \right), \text{ obținem:}$$

$$(x+y+z)^2 = \left(\sqrt{a} \cdot \frac{x}{\sqrt{a}} + \sqrt{b} \cdot \frac{y}{\sqrt{b}} + \sqrt{c} \cdot \frac{z}{\sqrt{c}} \right)^2 \leq (a+b+c) \left(\frac{x^2}{a} + \frac{y^2}{b} + \frac{z^2}{c} \right)$$

2. Fie n număr natural, $n \geq 2$. Să se arate că: $\log_{n!} \frac{n+1}{2} > \frac{1}{n}$

Soluție: Inegalitatea este echivalentă cu $\frac{n+1}{2} > \sqrt[n]{n!}$. Aplicăm inegalitatea mediilor pentru numerele

$$1, 2, 3, \dots, n \text{ și obținem } \frac{1+2+\dots+n}{n} > \sqrt[n]{n!}. \text{ Folosind faptul că } 1+2+\dots+n = \frac{n(n+1)}{2}$$

$$\frac{n+1}{2} > \sqrt[n]{n!}$$

3. (Inegalitățile lui Neper) Dacă n și k numere naturale, nenule, $k < n$, să se demonstreze inegalitățile:

$$\left(1 + \frac{1}{k}\right)^k < \left(1 + \frac{1}{n}\right)^n < \left(1 + \frac{1}{k}\right)^{k+1}$$

Soluție: Folosind Inegalitatea mediilor (condițiile de egalitate nu sunt îndeplinite!) obținem

$$\underbrace{\frac{k+1}{k} + \dots + \frac{k+1}{k}}_k + \underbrace{1 + \dots + 1}_{n-k} > n \cdot \sqrt[n]{\left(\frac{k+1}{k}\right)^k} \Leftrightarrow n+1 > n \cdot \sqrt[n]{\left(\frac{k+1}{k}\right)^k}$$

$$\left(1 + \frac{1}{k}\right)^k < \left(1 + \frac{1}{n}\right)^n, \text{ adică prima inegalitate din enunț.}$$

Din aceeași inegalitate a mediilor avem

$$\underbrace{\frac{k}{k+1} + \dots + \frac{k}{k+1}}_{k+1} + \underbrace{1 + \dots + 1}_{n-k} > (n+1) \cdot \sqrt[n+1]{\left(\frac{k}{k+1}\right)^{k+1}} \Leftrightarrow n > (n+1) \cdot \sqrt[n+1]{\left(\frac{k}{k+1}\right)^{k+1}}$$

$$\left(\frac{n}{n+1}\right)^{n+1} > \left(\frac{k}{k+1}\right)^{k+1} \Leftrightarrow \left(1 + \frac{1}{n}\right)^{n+1} < \left(1 + \frac{1}{k}\right)^{k+1} \quad (1)$$

$$\left(1 + \frac{1}{n}\right)^n < \left(1 + \frac{1}{n}\right)^{n+1} \text{ și ținând cont de (1), rezultă a doua inegalitate din enunț.}$$

3. Metoda substituției

Folosind anumite substituții, inegalitatea se transformă într-o inegalitate echivalentă mult mai simplă de demonstrat. Prin substituție se simplifică foarte mult calculul, inegalitățile devenind mult mai accesibile. Acest lucru o recomandă ca o metodă foarte utilă în rezolvarea de probleme. De altfel, metoda reducerii nici nu poate funcționa fără a face apel la substituirea într-o inegalitate cunoscută pentru a obține ceea ce ne trebuie.

Un exemplu clasic este substituția, în inegalitatea mediilor dintre media aritmetică și cea geometrică, a lui a_i cu inversul său $\frac{1}{a_i}$, pentru a obține inegalitatea dintre media

armonică și cea geometrică. Un alt exemplu este apelarea la substituții trigonometrice, formulele trigonometrice fiind acelea care ușurează rezolvarea.

$$x\sqrt{1-y^2} + y\sqrt{1-x^2} \leq 1 \text{ oricare ar fi } x, y \in [-1, 1]$$

$x, y \in [-1, 1]$ există $\alpha, \beta \in [0, \pi]$ astfel încât $x = \cos \alpha$ $y = \cos \beta$. Atunci

$$1 - y^2 = \sin^2 \beta \text{ Din } \alpha, \beta \in [0, \pi] \text{ rezultă că } \sin \alpha \geq 0 \text{ și } \sin \beta \geq 0 \text{ și deci } \sqrt{1-y^2} = \sin \beta$$

Cu aceste substituții, inegalitatea devine echivalentă cu

$$\cos \alpha \cdot \sin \beta + \cos \beta \cdot \sin \alpha \leq 1 \Leftrightarrow \sin(\alpha + \beta) \leq 1$$

ceea ce este evident din definiția funcției *sin*. Egalitatea se obține pentru $\alpha + \beta = \frac{\pi}{2}$, adică

$$\cos \alpha = \sin \beta \text{ și de aici } 1 - x^2 = y^2, \text{ deci } x^2 + y^2 = 1, \text{ unde } x, y \geq 0$$

2. Fie $n \geq 3$ și a_1, a_2, \dots, a_n numere reale strict pozitive. Atunci este adevărată inegalitatea:

$$\frac{a_1}{a_2 + a_3 + \dots + a_n} + \frac{a_2}{a_1 + a_3 + \dots + a_n} + \dots + \frac{a_n}{a_1 + a_2 + \dots + a_{n-1}} \geq \frac{n}{n-1}$$

Soluție: Notăm $s = a_1 + a_2 + \dots + a_n$. Inegalitatea se rescrie $\frac{a_1}{s - a_1} + \frac{a_2}{s - a_2} + \dots + \frac{a_n}{s - a_n} \geq \frac{n}{n-1}$

Facem substituțiile:

$$a_2 + a_3 + \dots + a_n = (n-1)b_1 ; a_1 + a_3 + \dots + a_n = (n-1)b_2 \dots a_1 + a_2 + \dots + a_{n-1} = (n-1)b_n$$

$S = a_1 + a_2 + \dots + a_n = b_1 + b_2 + \dots + b_n$ și inegalitatea devine:

$$\frac{s - (n-1)b_1}{(n-1)b_1} + \frac{s - (n-1)b_2}{(n-1)b_2} + \dots + \frac{s - (n-1)b_n}{(n-1)b_n} \geq \frac{n}{n-1} \Leftrightarrow$$

$$\frac{s}{n-1} \left(\frac{1}{b_1} + \frac{1}{b_2} + \dots + \frac{1}{b_n} \right) - n \geq \frac{n}{n-1} \Leftrightarrow (b_1 + b_2 + \dots + b_n) \left(\frac{1}{b_1} + \frac{1}{b_2} + \dots + \frac{1}{b_n} \right) \geq n^2$$

$$\Leftrightarrow \frac{n}{\frac{1}{b_1} + \frac{1}{b_2} + \dots + \frac{1}{b_n}} \leq \frac{b_1 + b_2 + \dots + b_n}{n}, \text{ ceea ce este adevărat din Inegalitatea mediilor.}$$

Observație Amintim aici două inegalități clasice care au fost folosite în exemplele anterioare:

1. (Inegalitatea mediilor). Pentru orice n natural nenul și pentru orice numere strict pozitive.

a_1, a_2, \dots, a_n au loc inegalitățile:

$$\min(a_1, a_2, \dots, a_n) \leq M_h \leq M_g \leq M_a \leq M_p \leq \max(a_1, a_2, \dots, a_n)$$

$$M_a = \frac{a_1 + a_2 + \dots + a_n}{n} \text{ este media aritmetică, } M_g = \sqrt[n]{a_1 a_2 \dots a_n} \text{ -media geometrică,}$$

$$M_h = \frac{n}{\frac{1}{a_1} + \frac{1}{a_2} + \dots + \frac{1}{a_n}} \text{ -media armonică, } M_p = \sqrt{\frac{a_1^2 + a_2^2 + \dots + a_n^2}{n}} \text{ -media pătratică a numerelor}$$

a_1, a_2, \dots, a_n . Egalitățile se obțin dacă și numai dacă $a_1 = a_2 = \dots = a_n$.

2. (Inegalitatea lui Cauchy-Buniakowski-Schwarz). Dacă a_1, a_2, \dots, a_n și

sunt numere reale, atunci are loc inegalitatea :

$$(a_1^2 + a_2^2 + \dots + a_n^2) (b_1^2 + b_2^2 + \dots + b_n^2) \geq (a_1 b_1 + a_2 b_2 + \dots + a_n b_n)^2$$

Egalitatea are loc dacă și numai dacă $a_i b_j = a_j b_i$, pentru orice $i, j \in \{1, 2, \dots, n\}$

Continuăm cu prezentarea metodelor în numărul următor al revistei.

BIBLIOGRAFIE

- [1] Panaitopol L., Băndilă V., Lascu M., Inegalități, Editura Gil, Zalău, 1996.
- [2] Drimbe M.O., Inegalități, idei și metode, Editura Gil, Zalău, 2003.
- [3] Lascu M., Inegalități, Editura Gil, Zalău, 1994.
- [4] Hardy G. H., Littlewood J. E., Polya G., "Inequalities" Cambridge 1934. Second edition 1952.
- [5] Colecția "Gazeta Matematică"

prof. Alexandru Constantinescu, în numele Catedrei de matematică a CNSHB
Foto: Andrei Turcu, clasa a X-a A

Pe data de 9 noiembrie 2013, a avut loc a șasea ediție a Concursului Național de Matematică „Laurențiu Panaitopol”, organizat de Colegiul Național „Spiru Haret” din București, prin director Alexandru Constantinescu, cu sprijinul Societății de Științe Matematice din România (S.S.M.R.), prin domnul Doru Ștefănescu, al Academiei Române, al Inspectoratului școlar al Municipiului București, prin implicarea domnilor: Constantin Trăistaru (Inspector General), Liliana Maria Toderiuc (Inspector General Adjunct), Gabriel Vrînceanu și Daiana Azamfirei (Inspectori de Specialitate). Concursul se organizează în baza proiectului înaintat spre MEN și aprobat prin nota MEN nr. 59904/01.10.2012, fiind inclus în calendarul concursurilor naționale.

Spațiul de cazare a fost asigurat de Liceul Teoretic „Nichita Stănescu”, prin domnul director Ion Frujină, iar C.N. „Spiru Haret” a asigurat atât întreaga logistică pentru organizarea și desfășurarea probei de concurs cât și toate cheltuielile asociate bunei organizări și desfășurării a activităților. Un aspect important îl constituie faptul că este unul dintre puținele concursuri naționale în cadrul cărora nu se percepe taxă de participare.

Ediția de anul acesta a reunit 505 de elevi participanți, provenind din școli și licee ale municipiului București, dar și din alte 16 județe ale țării, după cum urmează: Argeș, Călărași, Cluj, Constanța, Dâmbovița, Dolj, Giurgiu, Harghita, Iași, Ilfov, Mureș, Olt, Prahova, Sibiu, Teleorman și Tulcea.

Au fost implicați 61 de profesori în evaluarea lucrărilor și 32 de cadre didactice în calitate de asistenți. Echipa care a selectat/

elaborat subiectele pentru clasele V-XII a fost compusă din: Cristian Mangra (Școala Centrală/ Colegiul Național de Informatică „Tudor Vianu”), Ovidiu Șontea și Ionuț Onițor (C.N.I. „Tudor Vianu”), Alexandru Constantinescu (C.N. „Spiru Haret”), Gabriel Vrînceanu (C.N. „Iulia Hasdeu”/ C.N. „Spiru Haret”) și Lucian Petrescu (Colegiul Dobrogean „Spiru Haret”, Tulcea). Comisia de elaborare a subiectelor a fost coordonată de domni: Mihai Bălună (C.N. „Mihai Viteazul”), Mircea Fianu (Școala Gimnazială „Tudor Arghezi”) și Radu Gologan (Președintele Societății de Științe Matematice din România).

Ca în fiecare an, și ediția din 2013 a competiției a vizat două secțiuni: concursul interjudețean și testarea lotului olimpic. Concursul este individual și se adresează elevilor din clasele VI-XII dar va exista și o probă pentru clasa a V-a pentru elevii liceului, în afara concursului; o probă specială are în vedere selectarea echipei reprezentative a României pentru Olimpiada Internațională de Matematică (OIM), constituind o etapă de pregătire/selecție a elevilor. Din cele patru probleme propuse spre rezolvare, una este selectată, în general, din *Gazeta matematică*, autorul fiind Laurențiu Panaitopol, profesor universitar doctor, unul dintre cei mai fervenți susținători ai revistei menționate, care a avut o slăbiciune deosebită pentru matematica elementară din liceu și gimnaziu.

O situație statistică a participanților și a câștigătorilor de anul acesta e evidențiată în tabelul următor (menționăm că, datorită egalităților de punctaje, s-au acordat două premii II, nu s-a acordat premiul al III-lea iar numărul mențiunilor a variat de la o clasă la alta):

CLASA/ SECȚIUNEA	NR. PARTICIPANȚI	PREMIUL I	PREMIUL II	PREMIUL III
a V-a	7			
a VI-a	159	Coman Andrei - 26,5 p. (C.N.I. Tudor Vianu)	Iancu Mihnea - 26 p. (Șc. Gimnazială nr. 56)	Floreșcu Celia- 25,5 p. (C.N.I. Tudor Vianu)
a VII-a	127	Iorgulescu Matei - 28p. (C.N.I. Tudor Vianu)	Bădea Alexandru-27,5p. (Școala nr. 97) Crișan Dragoș - 27,5 p. (C.N. „E. Racoviță”, Cluj)	- Radu Ana Maria- 19,5 p.
a VIII-a	70	Bonciocat Ciprian-24,5p. (C.N.I. Tudor Vianu)	Ocian Mihnea - 20,5 p. Șc. Gimnazială nr. 79	(C.N.„I.Văcăreșcu”, Târgoviște) Baltă Andreea - 25 p.
a IX-a	60	Lucescu Teodor - 28 p. (I.C.H.B.)	Dicilea Alexandru-27,5 p. (C.N.I. Tudor Vianu)	(C.N.I. Tudor Vianu) Jidevin Cristina - 22 p. (I.C.H.B.)
a X-a	43 39	Raducea Marin- 26 p. (Colegiul Național Iași)	Panaitescu Andrei- 23 p. (C.N.„Gh. Șincai”)	
a XI-a, a XII-a		Ciubotaru Alexandra- 26p. (C.N.„Sf.Sava”)	Grigore Dragoș - 24 p. (C.N.„Sf.Sava”) Nicolaeșcu Vlad - 24 p. (I.C.H.B.)	
TOTAL PARTICIPANȚI: 505				

S-a păstrat tendința de creștere a numărului de participanți, precum și a celui de județe prezente la concurs. Pe viitor, ar trebui să gândim mai atent partea logistică și modalități de motivare a celor care contribuie constant, an de an, la organizarea și desfășurarea concursului.

Mulțumim doamnei profesor Maria Panaitopol pentru premiile I acordate în bani, precum și pentru medalii acordate premianților. În mod special, țin să mulțumesc acelor din colectivul școlii (secretariat, administrativ, IT), precum și Asociației Părinților, A.P.P.A.-„Spiru Haret”, pentru modul exemplar în care s-au implicat în derularea evenimentului (devenit, deja, tradiție). Nu în ultimul rând, mulțumesc următorilor colegi din catedra de matematică: Iolanda Popescu, Cristina Militaru, Steliana Șerban, Anda Stihî și Ileana Șerban.

Andrei Pleșu - Parabolele lui Iisus (Adevărul ca poveste)

Alex Ștefănescu, clasa a XI-a F

Cărțile sunt asemeni oamenilor: unele te fascinează, altele te dezamăgesc, unele îți sunt prieteni, altele necesită ceva timp pentru a le putea pătrunde sensul, cu unele te înțelegi de la primele rânduri iar cu altele duci o adevărată luptă interioară. Și nu e de mirare, atâta vreme cât o carte concretizează o experiență de viață.

Întâlnirea cu o carte „nu e întotdeauna ceva programabil, iar efectul lecturii nu se poate anticipa după calcule previzibile” (Andrei Pleșu în eseu „Cele 100 de cărți?”). Cum am ajuns eu să citesc *Parabolele lui Iisus - Adevărul ca poveste*? Pot spune că a fost mâna destinului. Mă gândeam că ar trebui să scriu despre opera unui absolvent de notorietate al liceului nostru. Citisem păreri contradictorii despre carte și cred că acesta a constituit impulsul de a o aborda. Lucrarea lui Andrei Pleșu a fost o adevărată provocare pentru mine și se prea poate ca sensul final să mi se releve în timp, după un alt fel de lectură, deoarece „fiecare vârstă își are țesătura ei, fiecare individ uman are o chimie interioară...”²

Acum, când am parcurs și ultima pagină, trăiesc impresia că este expresia unei autopastișări, o încercare a autorului de a-ți demonstra că nu a pierdut suflul creațional. Opera de față, precum și a multor alți autori ce au vrut să „deslușească” misterul hristic, tratează atât utilitatea parabolilor în propovăduirea creștinismului, cât și modul în care Iisus relaționa cu o societate inaptă din punct de vedere spiritual. În multitudinea informațiilor se găsesc și descifrări ce prezintă raționamente verosimile,

însă îndepărtarea autorului de învățăturile biblice a constituit, fără îndoială, degradarea mitului prin actul hermeneutic.

Fiul lui Dumnezeu, în viziunea lui Andrei Pleșu, dă dovadă de acțiuni discriminatorii și, prin urmare, pildele capătă un rol dublu: ascunderea și dezvăluirea unui singur Adevăr în funcție de capacitățile receptorului (esoteric și exoteric am putea spune). Avansarea de la o categorie la alta constă în trecerea „testelor incluziunii”, așadar dispensarea individului de păcate: *indigența mentală, superficialitatea euforică, asfixia mundană* precum și indisponibilitatea hristică: „Strategia Lui este suspensia constantă a gata-făcutului, a gata-gânditului, a <<convingerilor>> de lemn”. Nu-i de mirare că Biserica ortodoxă a intervenit și vociferat puternic la deslușirile alegorice așternute de Pleșu în opera sa și tind să cred că teologii nu s-au simțit neapărat „uimiți” de alte interpretări, ci ironizați.

Andrei Pleșu a eviscerat hermeneutic latura morală creștină, încât cititorul plutește într-o atmosferă ambiguă, chiar letargică, asupra problematicei Răului și a Binelui. Posibil ca domnul Pleșu să fi avut un alt motiv decât acela de a se întruchipa într-un mesager al învățăturilor hristice. Îmi pare mai mult cu o încercare frenetică de regasire a sinelui. Rămâne întrebarea: care este rolul unei lucrări pe tematica parabolilor biblice în deslușirea sensului destinului ființei umane? (O întrebare căreia, intuiesc de pe acum, nu i se va putea oferi un răspuns „prompt și pertinent”³).

¹Dan C. Mihăilescu, *Cărțile care ne-au făcut oameni*, București, Editura Humanitas, 2010, p.108

²Idem, p. 112

³Andrei Pleșu, *Parabolele lui Iisus-Adevărul ca poveste*, București, Editura Humanitas, 2012, p.11

Das “Spiru Haret” Hochschulbibliothek mit der altzeiten Duft

Jacqueline Jansen, clasa a X-a E
Coordonator: prof. Luminița Stoian

“Spiru Haret” National Gymnasium ist stolz neben der Durchführung mit vielen Studenten, die an den Nationalen Deutschsprache Wettbewerb gewonnen zu kommen. Ein gutes Beispiel ist Mihnea Lucian, der im Jahr 2013 den 3. Platz gewonnen hat. Diese Leistung zeigt, dass im Gymnasium “Spiru Haret” man Hochdeutsch lernen kann. Mit modernen Methoden, die auch in Deutschland praktiziert sind, lernen die Schüler einfach und in einer sehr angenehmen Art und Weise, um sicherzustellen, dass jeder Schüler den Unterricht schon in der Klasse verstethen kann.

Es ist bekannt, dass die “Spiristii” einen grossen Appetit für das Lesen haben, und die Hochschulbibliothek ist ein Zeugnis über die Jahren, die Duft von alten Zeiten und Schriften wieder zu erkennen. Affektive Erinnerung ertont Lateinische Sprache: “Quo vadis?”, wir begannen auf der Strasse zu wissen, die Zukunft, aber bevor sollen wir wissen, die Wurzeln, die in diesem Fall über die Entstehung der rumänischen Sprache reden.

So haben wir eine deutsche Ausgabe von der rumänischen Linguist Sextil Pușcariu geschrieben. Die Ausgabe ist von 1904, in Leipzig/Deutschland, J.A.Bartl Verlag, mit dem Titel Lateinisches Ti und Ki im Rumänischen, Italienischen und Sardinischen. Das Schreiben war die Dozenz Arbeit von Dr. Sextil Pușcariu, die er zu der Wiener Universität abgelegt hat.

Der Autor befasst sich mit Fragen und Problemen der Geschichte der rumanische Sprache, rumanische Sprache zeigt Latinität, seine strukturelle Gemeinsamkeiten, aber auch Unterschiede zu anderen Sprachen, als Ergebnis verschiedener Entwicklungs Umgebung.

In diesem Sommer, das Inventar der Bücher in der Bibliothek von der “Spiru Haret” Gymnasium, ergab noch eine Studie von professor Dr. Sextil Pușcariu, die sich mit “der Minister für Kultur und Volksbildung” auf der Zeiten, kein anderer als Herr Spiru Haret: “Der Minister Spiru Haret Zeichen der Ehrfurcht und Bewunderung”.

Engagement Linguist Sextil Pușcariu gesammelt aus seiner Arbeit im Jahr 1904 hat eine besondere Konnotation über die Zeiten, in der reformistischen Vision der rumänische Bildungsminister Spiru Haret am Wendepunkt der modernen rumänischen Sprachenwicklung, Grundelemente, die immer noch in unserer Sprache sind.

Diese neuen Elemente prüfen den Stolz und die Dankbarkeit, die alle “Spiristen” tragen das ganze Leben tragen. ALLES GUTE ZUM GEBURTSTAG unsere liebe Schule!

Biblioteca CNSHB cu parfumul vremurilor de altădată

Traducerea în limba romană
a textului în limba germană.

Colegiul Național „Spiru Haret” se poate mândri, pe lângă multe performanțe avute la diferite materii, cu elevi care au ajuns olimpici naționali la limba germană. Un exemplu bun este Mihnea Lucian (clasa a XII-a A), care, în anul 2013, a obținut locul 3 la faza națională. Această performanță demonstrează pasiunea unor elevi dar și nivelul deosebit la care se predă limba germană în Colegiul Național „Spiru Haret”. Cu ajutorul unor metode moderne, practicate și în Germania, elevii învață germana cu ușurință și într-un mod foarte plăcut, profesorii având grijă ca fiecare elev să înțeleagă lecția încă din clasă.

Este bine cunoscut că „spiriștii” au un apetit deosebit pentru lectură, iar biblioteca colegiului stă mărturie peste ani, păstrând parfumul vremurilor și scrierilor de altădată. În memoria afectivă răsună dictonul latin „Quo vadis?”.

Am pornit pe drumul cunoașterii viitorului, dar nu înainte de a ne cunoaște rădăcinile care, în acest caz, vorbesc despre originea limbii române. Astfel, am scos la iveală o ediție în limba germană scrisă de lingvistul român Sextil Pușcariu. Apărută în 1904, la Leipzig, Germania, editura J.A.Bartl, lucrarea este intitulată *Lateinisches und Ki im Rumanischen, Italienischen und Sardinischen (Grupurile fonetice Ti și Ki de origine latină în limbile română, italiană și sardină)*.

Scrierea a constituit lucrarea de docență a profesorului dr. Sextil Pușcariu, pe care a susținut-o la Universitatea din Viena. Autorul abordează aspecte și probleme de istorie ale limbii române, demonstrează latinitatea limbii române, similitudinile ei structurale, dar și deosebirile față de celelalte limbi romanice, ca rezultat al împrejurărilor diferite de dezvoltare.

Vara aceasta, inventarierea cărților aflate în dotarea bibliotecii Colegiului Național „Spiru Haret” a scos la iveală o altă lucrare de patrimoniu a profesorului dr. Sextil Pușcariu, dedicată „Domnului Ministru al Cultelor și Instrucțiunii Publice” de la acea vreme, nimeni altul decât dl. Spiru Haret: „Domnului Ministru Spiru Haret, în semn de profundă stimă și admirațiune”.

Dedicația lingvistului Sextil Pușcariu din lucrările sale din anul 1904 are o conotație aparte, se suprapune ca timp cu momentul viziunii reformatoare a ministrului Spiru Haret asupra învățământului românesc, moment de răscruce al dezvoltării limbii române moderne, elemente de bază regăsindu-se și astăzi în limba noastră.

Aceste elemente noi întăresc spiritul de mândrie și recunoștință, pe care toți „spiriștii” îl poartă cu sine toată viața. LA MULȚI, MULȚI ANI, liceu drag !

VLĂSTARUL SPORTIV

Andrei Chirilean, clasa a X-a E și
Teodora Sârbu, clasa a IX-a F

Vlăstarul: singura revistă pe care am reușit să o citesc până la capăt, deși nu sunt un pasionat lector al unor astfel de publicații! Singura problemă sau, așa numi-o mai degrabă lipsă, este absența unei rubrici sportive... Cu atât mai mult cu cât, în numerele din prima serie, activitatea sportivă din liceu era foarte bine pusă în evidență...

Așa că, în calitate de elev silitor, mi-am permis, cu o oarecare neobrăzare, să semnez această lipsă și să mă ofer a scrie rubrica sportivă (așa încât să fie acoperit și acest segment)!

Un sport a cărui denumire m-a intrigat într-un mod deosebit este football-rugby, care este un fel de rugby, diferența constând în câteva reguli și în faptul că acesta a fost dezvoltat de școala de rugby (logic...). Spiriiștii anilor '30 au obținut rezultate destul de bune, având în vedere numărul limitat de copii ce puteau fi selecționați în perioada respectivă și efortul de a le oferi resursele pentru a participa în finală cu Colegiul Național Gheorghe Lazăr (**Vlăstarul**, nr.1-2,1927). Finala a fost câștigată, astfel obținând cupa Noel (1927).

Rezultate excepționale s-au obținut și la oină (**Vlăstarul**, nr.1-2,1930). Cum a ajuns unul dintre sporturile noastre naționale extrem de popular în America (în România fiind ignorat în ultimii ani), nu știu să vă spun... Cert e că spiriiștii au obținut rezultate notabile în cadrul diferitelor competiții: Medalia de Bronz, în anul 1939, după surclasarea a 15 alte echipe în concursul organizat de ziarul „Universul” și de Ministerul Instrucțiunii, cupa „Realitatea Ilustrată”, „Cupa

lotu”, „Cupa Mitranii” și „Cupa Lentold” (obținute între anii 1929-1939).

Cât privește atletismul, una dintre categoriile sportive în care îți etalezi cel mai bine calitățile, s-au obținut rezultate bune spre foarte bune (faima liceului nostru ajungând până în provincie). Volley-ball-ul este alt sport (după baschet, dar pe el îl punem deoparte la loc sigur) care a permis obținerea unor rezultate bune în anii '30: calificarea în semifinale la campionatul interșcolar, fiind învinși de echipa liceului „Matei Basarab” după o „luptă” aprigă.

lată-ne ajunși la un sport îndrăgit de spiriiști: baschetul. Într-un articol din revista **Vlăstarul**, anul 1930, este menționată participarea unei echipe a Societății „Flacăra Spiru Haret” la acțiunea de selecție a celor mai buni jucători, în vederea unui meci cu o echipă din Praga.

În prezent, echipa se antrenează temeinic pentru calificarea la faza pe municipiu a campionatului între licee. În grupă cu echipa de baschet a CNSHB se mai află și: Școala Centrală, C.T.„Traian” și C.N.„Dimitrie Cantemir”. În ceea ce privește performanțele obținute, menționez situarea pe locul doi în cadrul concursului „Cupa Sectorului 2”. Antrenamentele se desfășoară în fiecare miercuri, între orele 13.00 și 14.50.

În cadrul rubricii **Vlăstari merituoși**, puteți afla performanțele spiriiștilor din cadrul unor competiții sportive de karate și scrimă.

Sper că am reușit să vă ofer o prezentare sintetică privind activitatea sportivă din liceul nostru de-a lungul timpului. Mult succes tuturor spiriiștilor sportivi!

Spiriiști

de odinioară...

¹ Societatea de Educație Fizică „Spiru Haret” a fost înființată prin ordinul nr. 52490 din 3.05.1930 al Ministerului Instrucțiunii nr. 52490 din 3.05.1930, afiliată Federațiunii Societăților de Sport din România

HARET, LA MULȚI ANI! – LA BUCUREȘTI ȘI PRINTRE STELE

PETRU POPESCU, absolvent CNSHB, promoția 1962

PETRU POPESCU

*Prețul succesului –
de la București la Hollywood*

Petru Popescu (născut la 1 februarie 1944, București) este un romancier, scenarist și realizator de filme american de origine română. După terminarea liceului „Spiru Haret” se înscrie la Facultatea de Litere, secția limbii străine (germanice), licența luată în 1967 cu specializarea literatură comparată. Debutează în 1966 cu placheta de versuri *Zeu printre blocuri*, pentru ca, în 1969, să apară *Prins*, roman de mare succes în epocă și care îl înscrie pe autor ca pe un promotor de referință al literaturii citadine. Alte romane: *Sfârșitul bahic*, *Înainte și după Edith*, *Întoarcerea*, *În coasta lui Adam*, *Urme în Timp*. A obținut o bursă *Gottfried von Herder* la Viena (1971- 1972). Stabilizat în Statele Unite ale Americii din 1974, s-a impus drept romancier și autor de scenarii ale unor filme de la Hollywood. (sursa: wikipedia)

Petru Popescu face parte din triada de aur românească care a cucerit Hollywoodul, alături de Jean Negulescu și Alex Rotaru. Este singurul care a reușit și în domeniul literar, ca scriitor, având câteva cărți best seller publicate în limba lui Shakespeare. (Viorel Vintilă)

Eram tineri. Nu conta nimic altceva. Anii '60, '70. Știam că trăim într-o nație încercuită și ocupată. Dar trăiam și în nația tinereții, simultan. Nația tinereții, în felul ei, doar al ei, și pe dedesubtul oricărei clipe era zgomotos de liberă. Tinerețea nu-i impresionată de nimic decât de sine. Eram propriii noștri eroi.

La liceul care împlineste o sută de ani, pășeam înăuntru către clase, zburam afară după sfârșitul orelor, cu aceeași eroică indiferență – da, știam că învățăm la unul din cele mai bune licee ale țării... ei, și? Numit după un savant celebru... ei, și? Haret? Treceam pe lângă statuia lui din colțul vestic al Pieței Universității, atent nu la statuie, ci la tinerele femei, atât de multe și de vii în acel segment de București, și defel conștient, eu, ele, de dascălul sculptat în alb lângă alți trei dascăli – Haret, Haret care, ăla cu craterul de pe lună?

Haret are un crater pe lună numit după el, în onoarea carierei de astronom și de matematician – a publicat un articol despre accelerația „seculară” a lunii în 1880, la nici treizeci de ani. Patru ani după un doctorat despre invariabilitatea axelor orbitelor planetare. Când era licean încă, publicase un tratat de trigonometrie și unul de algebră.

Iubiții mei colegi spiriști, unii de vârsta mea, câțiva și mai vârstnici, și atâția și atâția mai tineri...

Scriu aceste rânduri despre noi toți. Viața ne-a silit, în timp, să folosim toate resursele de precocitate pe care ni le-a dat soarta, ori să recunoaștem că le-am avut și ne-au prins bine în viață. Haret era, înainte de toate, precoce; în al doilea rând, și-a dat jumătate din energie pentru educație, ajungând Ministru al Cultelor și al Instrucțiunii Publice de trei ori.

Alt fir ce mă leagă de voi toți, iubiții colegi, dar și mai mult de voi, cei ca mine, din diaspora, este cât

ne-a slujit în viață, tuturor, școala românească! De câte ori mai târziu, în nesubtilul și competitivul Vest, banca de la Spiru Haret, scrijelată de bricege și aproape uniform albastră de la compactate pete de cerneală, parcă am simțit-o sub mine ridicându-se și ridicându-mă și pe mine la înălțimea încercării de viață respective.

Școala.

Școala...

Poate numai în nații încercate, neprivilegiate, și necelebre, respectul pentru educație e la nivel de obligație de viață. Spiru Haret a fost, în acel sens, tipic românilor care au sărit peste normă. Ca exemplu de savant “before his time,” a publicat, în 1910, *Mecanica Socială*, folosind modele matematice ca să explice viața grupurilor și a națiilor. Ce minte total neintimidată! Ce înaintaș!

Scuze pentru tonul grandios, m-a împins la el subiectul. Mai omenește: dragi colegi, să fim mândri că am trecut prin Spiru, cândva. Am avut noroc. La mulți ani!

Promoția Spiru '66

ALIN SAVU, absolvent CNSHB, promoția 1962

Dacă cineva trebuie să facă ceva, de ce să nu fiu eu acela?, a spus cândva celebrul spaniol Miguel de Unamuno.

Și pentru că – în acest moment festiv al Liceului „Spiru Haret” – sunt sigur că promoția de absolvenți care dă titlul acestor rânduri trebuie evidențiată între cele care, din 1927 încoace, au ieșit anual pe poarta liceului de pe strada Italiană din București, iată-mă!

Deși tot spirist, nu i-am aparținut, dar în urmă cu doi ani – atunci când a aniversat 45 de ani de la absolvire –, am descoperit-o întâmplător și am fost extrem de impresionat de profundul sentiment de prietenie care îi leagă și astăzi pe majoritatea foștilor colegi de la Spiru. Realizarea volumului *Amintiri din școală*, editat cu această ocazie, stă mărturie a unei solidarități extrem de rar întâlnite la noi, românii. Este aproape neverosimil felul în care, răspândiți în cele patru vânturi, foștii colegi au contribuit – pe calea Internetului – la scrierea unui adevărat roman memorialistic, de o factură aparte.

Lectura unor inedite „amintiri din copilărie” îți dezvăluie povestea minunată a unei trainice prietenii, perpetuate și întărite de scurgerea anilor, în ciuda distanțelor în spațiu, uriașe, care îi separă pe protagoniști. Nu am reușit să deslușesc

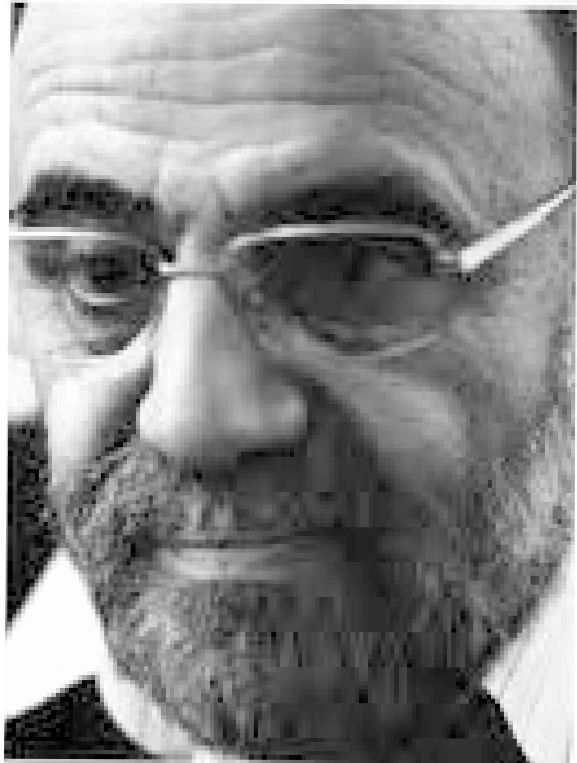
căile, ascunse, care au născut această coeziune durabilă – cum o numește chiar Andrei Pleșu, membru emblematic al grupului '66, în prefața volumului cu pricina – și nici motivele pentru care ea s-a cimentat o dată cu scurgerea timpului.

Poate „de vină” sunt chiar amintirile de neșters care îi leagă de anii petrecuți în băncile de la Spiru. Poate ultima lor dirigintă, doamna profesoară Voinea, a avut harul de a-i aduna în jurul dănzei precum o cloșcă iubitoare. Poate nostalgia care îi macină pe cei forțați să se desrădăcineze din locurile în care s-au născut i-a rechemat constant spre ceea ce înseamnă „acasă”. Poate reîntâlnirile – ocazionate de aniversările „rotunde” și organizate cu regularitate de invidiat – au întreținut focul prieteniei și al bucuriilor aduse de aceasta. Nu cunosc răspunsurile și nu sunt în măsură să radiografiez eu geneza unei adevărate rara avis care supraviețuiește în atmosfera din ce în ce mai toxică a unei societăți românești aflate în derivă.

Pot spune însă că îmi scot pălăria, cu admirație și respect, în fața „promoției Spiru '66”, simbol al unui spirit pe care Liceul de pe strada Italiană sper că îl va păstra și în viitor.

Iar prietenia cu câțiva dintre spiriștii acestei promoții de excepție mă bucură și mă onorează!

100 de ani de SPIRU HARET

BEDROS HORASANGIAN
absolvent CNSHB, promoția 1965

Bedros Horasangian (născut la 18 noiembrie 1947, București) este un scriitor și eseist român de origine armeană, prozator al generației literare '80. După absolvirea Liceului „Spiru Haret” (1965), urmează Facultatea de Echipament Tehnic a Institutului Politehnic din București (1965-1970). Începe să lucreze ca inginer, dar renunță pentru a se dedica scrisului. Colaborează la revistele România literară, Tribuna, Viața românească, Observator cultural. A fost atașat cultural la Ambasada României în Grecia (1997-2000) și director al Centrului Cultural Român din New York (2002-2004). Debutul literar în 1984 cu două volume de povestiri: *Curcubeul de la miezul nopții* și *Închiderea ediției*.
(sursa: *wikipedia*)

Liceu, cimitir al tinereții mele, suspina mai mult sau mai puțin adânc, duiosul poet George Bacovia. Nu cred că vreun absolvent de Spiru Haret, spirist, cum ar veni și ne place să amintim de noi, cei care au învățat în acest colț de București de pe strada Italiană, ar putea geme de nefericire cu gândul la anii școlarății. Bune, rele, nu contează, rămân doar amintirile și un soi de memorie afectivă care, de fiecare dată, vibrează când este vorba de prima junețe a fiecăruia. Nu vrem să întindem prea tare pelteaua emoțională, nici să ne dedăm multelor povești care zac pitite în fiecare dintre noi, absolvenți de Spiru Haret. Unii deja trecuți în neființă - oare și cei de dincolo pun o placă undeva? - alții încă făcând umbră acestui pământ care ne suportă. Așa cum suntem.

Sigur că toate școlile ar trebui să aibă aceleași amintiri. Sigur că toate liceele au livrat oameni de nădejde unei societăți românești care s-a tot schimbat. Sigur că istoria mică a fost mereu alături de istoria mare. Nu voi face pomelnice de nume clopoțitoare cu care spiriștii de ieri și de azi se mândresc. Nici nu voi apela la multele mici-mari pățanii care au colorat anii de grație ai celor care, apoi, au suportat întâmplările vieții. Am făcut fiecare dintre noi ce și cât am putut. Asta e tot. Am mai menționat doar atât: am fost și am rămas spiriști.

Adică de la Liceul „Spiru Haret”.

Cu gândul că, într-o bună zi, strada Oțetari, megieșă cu liceul, se va numi Andrei Pleșu, îi îmbrățișez pe toți cei care acum se sumețesc cu mândrie la cei 100 de ani pe care liceul nostru îi aniversază.

„CERUL ÎNSTELAT DEASUPRA MEA”

IOANA DIACONESCU
absolventă CNSHB, promoția 1965

Ioana Diaconescu (21 iulie 1947, București) este poetă și traducătoare. Urmează Liceul „Spiru Haret” din București și Facultatea de Filologie a Universității din București, secția română-italiană, absolvind-o în 1971. Lucrează între 1971 și 1993 la Uniunea Scriitorilor, apoi, până în 1995, la publicațiile pentru străinătate, după care este redactor la Societatea Română de Radio. A debutat (prezentată de Geo Dumitrescu) cu opt poezii în „Contemporanul” în 1966, iar în volum, cu *Furam trandafiri*, apărut în 1967. Are o bogată activitate publicistică, colaborând la „Contemporanul”, „Secolul 20”, „Convorbiri literare”, „Tribuna” etc. cu versuri, proză, traduceri, comentarii, sau deținând rubrici permanente la „România literară”, „Lucefărul”, „Steaua”. În 1980 primește Premiul „Perpessicius” pentru ediția *Scrieri de Emil Botta*.

În copilărie făceam un exercițiu care, cu timpul mi-a devenit, obicei. Era un gest, o privire. „Nimic mai simplu”, s-ar putea spune. Împrejurările, însă, ne sunt uneori atât de potrivnice încât nici a schița un simplu gest însoțit de o privire nu mai suntem în stare. Foarte importantă este direcția privirii. Important este „ce” și „dacă” descoperi în raza ei recuperatoare, vindecătoare și încurajatoare... Dar să reiau: încă de pe când eram copil, de câte ori cenușul din jur și devastatoarea imagine a stării de fapt din acei ani mă invadeau, făceam un simplu gest, doar ridicând privirea, descoperind cerul de deasupra mea care în clipa aceea se transforma într-un ocean de libertate. Din el puteam să aleg orice, cum vroiam și cât vroiam, pe sufletul meu, după imaginația mea, dar mai ales cu prietenia necondiționată a suveranelor, strălucitoarelor stele care dintr-o dată coborau la fereastră de unde priveam căutând un punct de sprijin. Planau lângă obrazul meu în timp ce văzduhul înopțat rămânea liber de ele, cerul creștea îndemnându-mă să visez la alte lumi ce

se nășteau unele din altele în care spiritul ducea trupul după sine dându-i, doar cu efortul zborului, tot ceea ce-si putea dori. Cu ochii închiși visam toate acestea, noaptea, la fereastră, conversând cu stelele, după ce părinții și sora mea adormeau. Poate de aici mi se trage povestea cu poezia. Sau poate invers, toate acestea mi se întâmplau tocmai fiindcă eram poetă din naștere. Dar este sigur că imaginația mea lucra intens pentru a depăși tot ceea ce îmi făcea rău, tot ceea ce ne făcea rău tuturor între zidurile tot mai oprimate ale forțelor răului ce invadaseră țara mea mică, frumoasă și lipsită de apărare, exact ca-n povestea cu Ileana Cosânzeana închisă în turn de Zmeul Zmeilor... Numai că pe ea o salvase la timp Făt-Frumos... Un miracol era faptul că începusem să văd constelațiile pe același cer al libertății mele interioare și în timpul zilei, mai ales pe timp de vară când, prin perdeaua dantelată a norilor subțiri și aproape străvezii, mi se părea, sau chiar așa era: zăream locul fiecărei stele-prietene, nici nu era greu, le priveam de atâtea ori noaptea pentru a le fixa în memoria mea! Cu timpul, nu m-am

mai despărțit de ele, nici ele de mine. Alcătuiam un tot, o confrerie autentică și lipsită de echivoc, necondiționată și însoțită întotdeauna de iubire. Reciprocă, desigur. Căci toate se configuraseră fără vreun efort, de un firesc incredibil. Eram nedespărțite, devenise un jurământ nerostit de frățietate deși traiectoriile noastre erau atât de diferite!

Legătura noastră străbătea orice vremuri și destule impasuri depășeam împreună, comunicând prin fire nevăzute. Mai târziu, în primii ani de școală, făceam acest exercițiu pe drum, și până intram în clasă trecusem deja prin toate mările de nouri. Stelele îmi arătasera fața lor pe care strălucea un zâmbet enigmatic care îmi spunea că viața, pentru mine, abia începe...

A venit și ziua când, fără să-l părăsesc cu gândul, nu am mai privit zilnic cerul de deasupra mea. Îi promisem lecția, cu stelele lui cu tot, în momente șovăielnice și treptat am renunțat la exercițiul care, poate, își încheiasse, deocamdată, rolul. Și se făcea că se deschidea în fața ochilor mei o curte largă, cu atât de mulți elevi de toate vârstele încât la început am închis ochii crezând că visez. Veneam din clasa a III a primară a Școlii de fete "Clementa", (erau anii în care fusese introdus, în toate școlile, învățământul mixt), o școală primară cu un număr relativ mic de școlărițe. Pe lângă faptul că la „Clementa” fusese numai fete...

Da, asta era. Șansa, evenimentul, începutul benefic. Rămân mereu recunoscătoare tatălui meu pentru ideea strălucită de a ne înscrie (pe mine și pe sora mea, Ruxandra) în clasa a IV a primară a Liceului Spiru Haret (care, cu un an înainte de venirea noastră se mai numea încă Liceul de băieți nr. 12), în care funcționau clasele I - XI, școala primară și liceul. Din acea zi totul în existența mea s-a schimbat. Începând cu doamna Toma, învățătoarea care ținea lecții fascinante unor

copii pe care îi creștea spiritual într-o generoasă dăruire, ignorând cu abilitate comanda politică a epocii, de la magiștrii noștri de nivel universitar (de altfel, majoritatea dintre ei fuseseră decăzuți, politic, din rang, dar fuseseră înglobați în învățământul preuniversitar datorită excepționalei lor pregătiri științifice și pedagogice), amintindu-i și pe tinerii profesori veniți în școală pentru a se alătura magiștrilor noștri în perfectă concordanță cu învățătura și talentul lor de dascăli, am avut norocul unor întâlniri de destin.. Și toate astea în liceul Spiru Haret (care s-a numit până în 1955 Școala medie nr.12), o insulă în mijlocul vremurilor opresive mai ales la nivel cultural și educațional.

Așadar „cerul înstelat deasupra mea”. Colegii și prietenii mei din școală a căror atât de caldă și eternă nedespărțire s-ar petrece, parcă, în interiorul unui fenomen paranormal, vorba lui Andrei Pleșu... Oricum am face, oricât de diferite ar fi viețile noastre și locurile de pe pământ unde trăim, separarea nu este posibilă! Există o atracție irezistibilă între noi, dar mai presus de noi, aproape fizic definită. Noi, cei predestinați să facem parte din aceeași familie a cărui nume nici nu mai contează atâta timp cât prietenia noastră contează atât de mult. Fără s-o știe sau chiar știind, ei mi-au fost și îmi sunt, dincolo de Timp, stelele de pe cerul meu. Și cum ar putea să fie altfel când în prejma lor devin instantaneu copilul care-am fost și jur că nu pot altfel, cum aș putea gândi altfel când ei sunt fragmentul cel mai pur din albastrul cerului meu înstelat fiindcă i-am întâlnit la vârsta când formula noastră umană era mai aproape de înger decât de om? Cum ar putea fi altfel când ei au luat locul, într-un moment de răscruce al vieții mele, suveranelor, strălucitoarelor stele spre care îmi ridicam altădată ochii, fiind răsplătită pentru totdeauna cu darul prieteniei lor pe cerul libertății mele interioare...

„DE LA GRIGORE MOISIL ADUNATE”

GRIGORE MOISIL
absolvent CNSHB, promoția 1924

Grigore Constantin Moisil (n. 10 ianuarie 1906, Tulcea - d. 21 mai 1973) a fost matematician român, considerat părintele informaticii românești cu invenția de circuite electronice tristabile. Urmează școala primară la București, iar studii liceale la Vaslui și București (Liceul „Spiru Haret”) între anii 1916-1922. În anul 1924 intră ca student la Politehnică, secția construcții, dar o chemare mai puternică îl îndreaptă spre *Facultatea de Matematică*. Așa se face că Grigore C. Moisil a fost, în același timp, student al *Politehnicii* și al *Universității din București*. Interesul pentru matematică devine prioritar astfel că în anul 1929 părăsește *Politehnica*.

Publică lucrări în domeniile mecanicii, analizei matematice, geometriei, algebrei și logicii matematice. Moisil a insistat și ajutat mult la realizarea primelor calculatoare românești. A avut contribuții remarcabile la dezvoltarea informaticii și la formarea primelor generații de informaticieni. A primit *Computer Pioneer Award* al societății IEEE, în 1996 (post-mortem).

Viața sa dedicată matematicii și informaticii l-a consacrat ca un extraordinar om de știință și profesor. Era înzestrat cu un deosebit simț al umorului. Există multe vorbe de duh și anecdote cu Moisil. (sursa: *Wikipedia*).

Articolul pe care îl veți citi relevă tocmai această latură a personalității sale. Selecția a fost realizată de domnul profesor Armand Martinov (sursa: <http://barzilaiendan.wordpress.com>), absolvent, la rândul-i, al liceului nostru.

- Un prieten îi spune, într-o zi, lui G. Moisil:
 - Matematica asta pe care o predici tu... m-am săturat de ea până-n gât!
 - Dar matematica se face de la gât în sus, îi răspunde Moisil.
- O reporteră afirmă, la un moment dat, în cadrul unui interviu:
 - Știți că adevărul supără!
 - Pe mine o teoremă de matematică nu m-a supărat niciodată, i-a replicat Moisil.
- Cineva l-a întrebat:
 - Credeți că e potrivit ca un profesor să facă glume la cursuri?
 - Profesorul Moisil a răspuns:
 - Știința nu e tristă decât pentru unii.
- Ni se cere să facem știință productivă și producție științifică. Ar fi mai bine dacă am reuși să facem știință științifică și producție productivă.
- Moisil către un meteorolog:
 - Cu ce probabilitate dați prognoza timpului?
 - Cu cel mult 40%, domnule profesor.
 - Atunci, de ce nu spuneți pe dos, ca să aveți șanse de 60% !
- La o ședință, la Academie:
 - UN GEOLOG: Eu am făcut nu știu câți km toată vara și am făcut două lucrări.
 - UN CHIMIST: Eu am stat toată vara închis în cei 40m² ai laboratorului și am făcut patru lucrări.
 - MOISIL: Eu am stat toată vara întins pe pat și am elaborat *Teoria mecanismelor automate*.

7. Eu cred că omul trebuie să caute să găsească plăcerea în însăși munca lui. Consider că munca e o pedepsă numai dacă omul nu se află la locul potrivit, dacă face altceva decât îi place.

8. Greu nu e să ai dreptate, greu e să-i convingi pe alții. Nu întotdeauna e greu, ci numai când ai dreptate. Și, mai ales, e greu să convingi pe cei care spun că s-au convins.

9. O anecdotă în care nici ascultătorii, nici povestitorii nu înțeleg ce se întâmplă se numește roman psihologic.

10. Cea mai mare schimbare ce se va petrece în Ministerul Învățământului va fi atunci când nu se va schimba nimic.

11. La ședința de Consiliu Profesoral în vederea titularizării, profesorul Ștefan Procopiu a votat împotriva numirii lui Moisiil, „candidatul fiind prea tânăr” pentru a ocupa postul de profesor.

-E un defect de care mă corectez în fiecare zi, a replicat Moisiil.

MAXIME - GRIGORE MOISIL

- *Iubesc oamenii începând cu mine.*
- *Numai prostia poate să n-aibă intermitențe.*
- *Nu e de părerea ta cel ce te aprobă, ci cel ce te imită.*
- *(Legea lui Moisiil) Nimic nu costă mai scump decât neștiința.*
- *O idee începe prin a fi un paradox, continuă prin a fi o banalitate și sfârșește prin a fi o prejudecată.*
- *Știința se războiește ca o femeie: nu când o ataci, ci când o neglijezi.*
- *Se știe că un profesor bun e cel care face ca lucrurile mai grele să ți se pară ușoare.*
- *Nicio problemă nu are granițe. Orice răspuns are multe.*
- *Marea calitate a unui șef de școală este de a fi bucuros când e depășit de elevii săi.*
- *Omul nu progresează decât atunci când știe că nu poate să facă ce vrea.*
- *Firește, nu orice lucru ieșit din comun are neapărat și valoare, dar orice lucru de autentică valoare e, neapărat, ieșit din comun.*
- *Pentru un elev, esențial este cum rezolvă problemele; pentru un profesor - cum le pune.*
- *Unii oameni vorbesc din experiență; alii, din experiență, nu vorbesc!*
- *Mințile ilustre discută idei, inteligențele medii discută evenimente, iar mințile reduse îi discută pe alții.*
- *Nu știu care este cheia succesului, dar știu care este cheia eșecurilor: încercarea de a face pe placul tuturor.*

Închiși în exactitate!

Toate lucrurile, toți oamenii erau închiși în trista și mica lor obligație de a fi exacti, nimic alta decât exacti. În zadar aș fi putut să cred că într-un vas erau dalii, când acolo se afla o eșarfă. O astfel de constatare îngrijorătoare face Max Blecher în lucrarea sa *Întâmplări în irealitatea imediată*. Citind rândurile lui, omul ar trebui să se alarmeze. Dacă Blecher are dreptate?! Și noi, ceilalți, ne lăsăm într-adevăr ușor constrânși de realitate. Factorii sociali, economici, politici îl încătușează pe om, îi răpesc libertatea. Dar, în cazul de față, ea nu trebuie înțeleasă drept posibilitatea de a face și a spune orice îți dorești. Nicidecum. Omul își pierde treptat o altfel de libertate - cea de a percepe lumea așa cum și-o dorește. El uită să vadă esența frumoasă a vieții. Pragmatismul îi ucide creativitatea.

Se pare că situația omului contemporan corespunde cu cea a lui Tomšik, erou al lui Karel Čapek, care a fost dezvățat să zboare după ce mai mulți profesori de la Institutul Național de Sport i-au spus că mișcările pe care le face în timpul zborului sunt greșite (trebuie să-și ia avânt, să-și țină mâinile într-un anumit fel). Tomšik își pierde talentul unic după ce niște experți îi impun niște reguli restrictive.

Omul contemporan este la fel ca bietul Tomšik. Din copilărie i s-a explicat că există un număr n de limite în această lume. Dacă pe

masă se află o vază cu flori, ea poate fi numai vază cu flori și nicidecum o eșarfă, așa cum își dorea Blecher.

Din fericire, cazul lui Blecher nu este unic. Într-un secol concentrat asupra progresului tehnico-științific, au existat câțiva oameni care au avut curajul să treacă dincolo de barierele exactității. Ei au stăpânit un unghi propriu din care au privit spre lume.

Pictorul Marc Chagall este cunoscut pentru lucrările sale fascinante, realizate în tonuri vii, ilustrând în cele mai multe cazuri oameni plutind deasupra unor orașe de provincie.

În timpul unei discuții purtate cu Guillaume Apollinaire, Chagall i-a spus: „Știu că dumneavoastră sunteți creatorul cubismului... dar eu caut Altceva.”

Chagall căuta într-adevăr un altceva lipsit de o explicație teoretică. Lumea i se revela într-un alt mod decât celorlalți oameni. Pentru el, zborul eroilor săi deasupra pământului era cât se poate de logic. Într-un articol publicat în 1985 recunoaște că din copilărie simțise că în toți oamenii se ascunde o anumită putere neliniștitoare, putere care în ochii lui Chagall îi înălța deasupra lucrurilor, a spațiilor.

În carte sa autobiografică *Ma Vie*, pictorul povestește ce răspuns i-a dat Dumnezeu atunci când acesta L-a rugat să îi dezvăluie sensul vieții sale. În acel moment orașul începea

să vibreze asemeni corzii unei viori, iar oamenii, părăsindu-și locurile obișnuite, începeau să pășească deasupra pământului. Este clar că misiunea lui Chagall consta în redarea unei forme plastice sufletului, unirea spiritului cu materia, păstrând totuși senzația polarității celor două. Paginile acestei cărți autobiografice reflectă dragostea sinceră pe care pictorul o purta familiei sale, Vitebsk-ului, orașul natal și locuitorilor diferiți de acolo (învățători, cantori, măcelari, frizeri). Fiecăruia dintre ei Chagall îi atribuia un rol, o importanță. Sărbătorile evreiești la care asista căpătau o importanță aproape sacră. El avea o anumită sensibilitate față de toate lucrurile din jur. De exemplu, vorbind despre Ziva Judecății, Chagall descrie cum flăcările lumânărilor păreau să urce la cer, unindu-l cu pământul, iar rugăciunile nu erau șoptite numai de credincioși, dar și de case, de copaci.

Pentru el toate lucrurile din jur erau îmbibate cu viață, cu emoții. Chagall descoperirea neîncetat noi planuri ale existenței. Deschizându-se acestei lumi, el reușea să vadă ceva special chiar și în decorurile simple, banale ale cotidianului.

Șiruri de case, de gherete, ferestre, porți, biserica, dealul înverzit. Toate încap într-o palmă dacă le privești prin ferăstruica din pod. Acesta era decorul orașului copilăriei lui Chagall. Un decor identic au văzut fără îndoială alte zeci de milioane de oameni. Dar în câți dintre ei acesta a lăsat un ecou?!

Omul contemporan se împotrivesc cu îndârjire să privească în jur. Își concentrează atenția doar asupra problemelor sale zilnice. Toate gesturile sale devin mecanice. Felul său de a gândi devine tehnic. Orașele de azi sunt ocupate de zeci de clădiri înalte, de sticlă și de rețele de fire negre de cablu. Aparent aceasta este imaginea progresului. Dar care este prețul plătit pentru el?! Epoca tehnocrată subminează sensibilitatea umană.

Vizionari precum Max Blecher, Marc Chagall au reușit să renunțe la limitele dintre eu

și lume. Omul își creează singur închisori, devine hermetic, cum spunea Blecher. El se opune să caute un altceva în realitatea din jur. Zilnic, el se grăbește să ajungă de la destinația A la destinația B, se plânge că are un serviciu oboseitor, că oamenii sunt neînțelegători, că orașul e murdar și gri! Paradoxal, alocă atât de mult timp negativismului și uită că ar putea să-și schimbe cu ușurință viața în bine. Se teme să lase lumea să pătrundă în el. Se limitează să se încreadă unei imagini preconcepționate despre ea. Probabil este pusă în joc problema responsabilității. Omul nu vrea să devină responsabil de o nouă imagine a lumii, să creeze (se mai păstrează încă imaginea-clîșeu a artistului boem, nebun, nesperios). Se teme să nu fie luat în serios. Preferă să tacă, să-și ațintească privirea în pământ, să fie în permanență nemulțumit.

Odată și odată trebuie să înțelegem că realitatea este un material maleabil pe care îl putem modela noi înșine. Cât mai este timp trebuie să oprim mecanizarea lumii. Nu suntem obligați să devenim pictori sau scriitori pentru asta. Oricine este capabil să o facă. Trebuie să privim în jur cu mai multă atenție, să găsim acele detalii care nu se află la suprafață, să avem curajul să căutăm. Astfel lumea se va prelungi în noi în mod natural, iar noi vom dobândi fericirea autentică.

Așa cum afirma Chagall, sufletul este luminos la toți cei care pășesc pe acest pământ păcătos. Sufletul este liber, își are propria logică. Marea victorie a umanității nu va consta în invenția unui robot sau a unei rachete, din contră, ea va avea loc atunci când omul va striga că a văzut Frumosul acolo unde secole de-a rândul s-a presupus că el nu există. Chiar și o baltă devine frumoasă când zărim oglindirea cerului și a copacilor în ea.

La fel ca Blecher, Chagall, trebuie să schimbăm pur și simplu unghiul privirii noastre. Numai atunci lumea ni se va revela așa cum este ea, dincolo de limite.

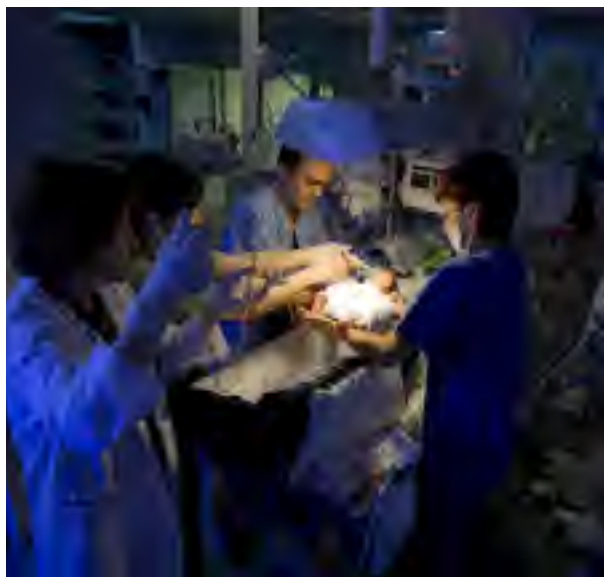
Ana Țaran, absolventă CNSHB, promoția 2012

„Uneori,
viața unui om
atârnă de o
decizie luată
în câteva
secunde sau
în câteva
minute.”

Dr. Cătălin
Cîrstoveanu

Spiriștii de la „Științele naturii” - de vorbă cu domnul doctor Cătălin Cîrstoveanu

Interviu realizat de: Alesia Rădulescu, Francesca Livadariu, Vladimir Preda, clasa a X-a E și Ioana Badea, clasa a IX-a E
Foto: prof. Corina Buzoianu și Ioana Badea, clasa a IX-a E

Cătălin Cîrstoveanu - n. 1967, Pitești; medic primar neonatolog, coordonator terapie intensivă și nou-născuți, Spitalul de Pediatrie „Maria Sklodovska Curie”, asistent universitar la Universitatea de Medicină și Farmacie „Carol Davila”, București.

După cum este bine știut, în Spiru există clase cu specializarea științe ale naturii; o bună parte a elevilor care au optat pentru acest profil intenționează să urmeze cursurile Facultății de Medicină. În vederea unei cât mai bune orientări profesionale, o discuție cu un reprezentant al personalului medical se dovedește a fi mai mult decât utilă, după cum avea să o demonstreze întâlnirea elevilor din clasele a IX-a E și a X-a E cu domnul doctor Cătălin Cîrstoveanu.

Ceea ce îl impune pe domnul doctor ca model

în rândul viitorilor studenți UMF este, pe lângă profesionalismul ireproșabil, hotărârea de a învinge toate obstacolele pentru ca, și la noi în țară, pacienții (în cazul de față vorbim despre copii) să beneficieze de servicii medicale de calitate. În cadrul campaniei Ziare.com, O șansă la viață, era subliniat faptul că „dacă am mai avea măcar 100 de «cîrstoveni», poate că România ar arăta altfel. Dar știți ceva? Eu cred că îi avem, dar nu îi mai auzim...”

Dialogul spiriștilor cu dl. doctor a avut loc în data de 28 noiembrie 2013, orele 18.30 și a fost precedat de o succintă prezentare a activității domnului doctor de către prof. Alexandru Constantinescu, directorul școlii.

Elevii au avut ocazia să constate că și la noi există tehnologie avansată în domeniul medical. Exemplul concludent l-a constituit vizionarea, în timp real, a unei acțiuni din secția de terapie intensivă a spitalului „Marie Curie”: tratamentul unui copil cu grave afecțiuni pulmonare.

A urmat apoi discuția propriu-zisă, din care vă reproducem câteva aspecte.

Alesia Rădulescu: Ce părere aveți despre tendința actuală de a părăsi țara în favoarea unei cariere medicale în străinătate?

Cătălin Cîrstoveanu: Pe vremea noastră, să știți că nu se pleca în afara țării. Astăzi, foarte mulți studenți fac Medicina doar ca să plece dincolo. Eu am stat foarte mult în străinătate, și pot să vă spun că este o viață grea, mai ales din punct de vedere sufletesc. Este ceva care tot timpul țipă în tine că nu ești acasă, chiar dacă ești stimat și ești apreciat profesional, chiar dacă ai satisfacție financiară. Sunt de acord să ieșiți pentru a vedea mai multe centre medicale, pentru a studia, dar... credeți-mă: cel mai bine e acasă. V-o spune un om care a vrut să plece de trei ori.

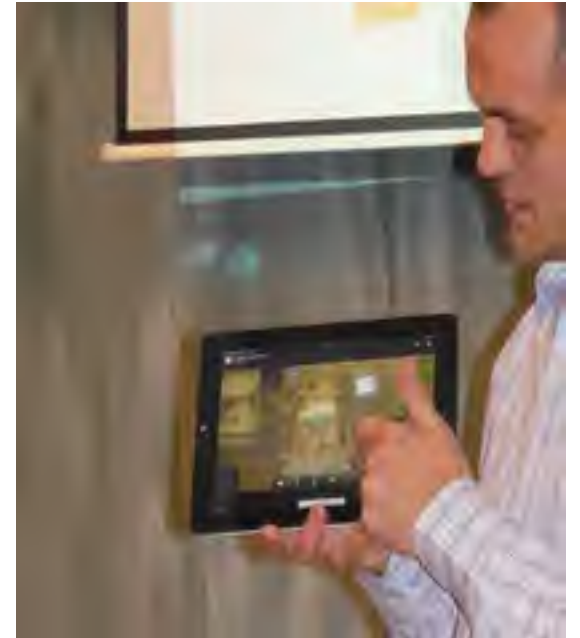
A.R.: Care este cea mai importantă calitate a unui medic?

C.C.: În primul rând, la Medicină dai cele mai multe examene. Pe vremea când eram eu student... cam 60. Și fiecare presupune învățarea unui manual cam atât (n.r.- stufos). Aveam colegi care învățau numai în sesiune ori... medicina presupune disponibilitatea de a învăța toată viața. În contextul actual, dacă se practică aceeași medicină ca acum cinci ani, există o problemă. E ca ingineria. Dacă alegeți o ramură chirurgicală precum neurochirurgia, viața voastră se va schimba. De aceea trebuie să fii dispus la sacrificiu, trebuie să știi spre ce vrei să te îndrepti. Dacă vorbim despre calitate, aș enumera (nu neapărat în această ordine): moralitatea, temeritatea, disponibilitatea de a practica această meserie, de a recunoaște că ai greșit, puterea de a inova, inteligența, condiție fizică foarte bună și o răbdare excepțională. Când lucrezi în sistemul medical de stat, nu ai cum să faci avere. Dacă vă ghidează lucrul acesta, ați greșit adresa. Având o atitudine onestă față de pacient, nu faci avere. A trata un pacient doar dacă primești ceva, e deplorabil, e dezastruos.

Pe de altă parte, trebuie să ai tăria să spui: „Am greșit!” (mai ales când situația e gravă) și să înveți din experiența respectivă. E foarte important.

Apoi, poți fi un medic foarte bine înregimentat în spitalul respectiv, dar... ești capabil să aduci ceva nou în secția ta? Poți îmbunătăți cu ceva, cu orice, activitatea din secție iar, mai apoi, să influențezi colegii astfel încât să schimbi lucrurile? Am un coleg în State care spunea: „Nu vreau să treacă anul fără ca să schimb ceva în bine în secția mea”.

Ca medic, cum spuneam, trebuie să ai o condiție fizică foarte bună și să ai o viziune tridimensională asupra a ceea ce se întâmplă

în corpul uman în timpul unei operații, de pildă. Nu trebuie să te demoralizezi (n.r.- spre Alesia, care părea confuză). Nu ai făcut sport? Nicio problemă. Faci sport.

Ioana Badea: Ce presupune o secție de terapie intensivă/ reanimare?

C.C.: Eu am luat secția de terapie intensivă într-un stadiu incipient, embrionar și am construit o secție mai mare. O asemenea secție înseamnă mai multe lucruri. În primul rând, trebuie să fii foarte bine pregătit, teoretic și practic. Apoi, trebuie să fii foarte tehnic în ceea ce faci, deoarece există foarte multă aparatură: plămân artificial, instrument de epurare extrarenală, metode de oxigenare etc. Trebuie să fii inteligent, rapid, să-ți meargă mintea repede, să faci conexiuni și să evaluezi pozitiv în sensul diagnosticului și al tratamentului; uneori, viața unui om atârână de o decizie luată în câteva secunde sau în câteva minute. Telefonul trebuie să fie deschis non-stop. La noi, reanimarea înseamnă anestezie și terapie intensivă. În spitalul nostru, în secția ATI, am separat puțin lucrurile (în Occident, ele sunt separate: fie anestezie, fie terapie intensivă).

E foarte greu ca atunci când vine un părinte și întreabă: „Ce se poate face pentru copilul meu?”, tu să-i spui: „Mergi la Munchen”. Așa că... am fost noi la Munchen și am încercat să facem aici ce am văzut acolo. Astfel, știi că ai făcut tot ce s-a putut și îi poți spune părintelui, privindu-l în ochi cu onestitate, că nu s-a putut face mai mult. Trebuie să știi să consolezi un

| EVENIMENT |

părinte care și-a pierdut copilul. Să fii lângă el, să-i spui ceva sau să taci lângă el, câteodată să plângi alături de el.

Vladimir Preda: Cum percepe viața de zi cu zi un medic, după ce vede astfel de cazuri șocante? Nu devine imposibil la ce se întâmplă dincolo de zidurile spitalului?

C.C.: Șansa mea e că soția mea e medic și că mă înțelege. Nici nu mai țin minte de când nu am mai fost la cumpărături. Dar știi în ce constă inteligența? Să poți să le faci pe toate. Și eu vin câteodată distrus acasă. Dar trebuie să comunic. Și știi ceva? Îți revii și Dumnezeu îți dă putere să depășești momentele acestea. Am uitat să vă spun un lucru esențial din viața mea: sunt un om credincios. Toate lucrurile din viața mea au legătură cu divinitatea, căreia îi acord respectul meu zi de zi.

I. B.: V-a rămas vreun caz întipărit în minte?

C.C.: Foarte multe. Îmi aduc aminte de un copil... îmi făceam teza de doctorat pe tema hipertensiunii pulmonare. E o afecțiune gravă din cauza căreia sângele nu poate ajunge la plămâni ca să facă schimb de gaze. La asta se mai asocia și o problemă cardiacă. Studiind literatura de specialitate, mi-am dat seama că acel copil nu avea șanse de supraviețuire. L-am ținut o lună de zile în reanimare și, după trei săptămâni, modificând dozele de tratament, a început să evolueze bine, în ciuda tuturor argumentelor de ordin științific. O să publicăm într-o zi acest caz pentru că a fost diferit față de ceea ce scrie în cărți.

Un alt caz: pe 1 ianuarie 2012 eram de gardă și a venit o mamă cu un copil, din Brăila. Era

un copil cu distrofie: avea patru luni și cântărea două kilograme. Ceva înfiorător. Trebuia operat în străinătate și femeia a luat biletele de avion exact pe 1 ianuarie. I-am zis să ia biletele pe 2 ianuarie, însă în noaptea aceea copilul a murit. Nu o să uit toată viața. Ce însemna o gardă? Puteam să sun și să găsesc pe cineva care să mă înlocuiască...

A.R.: Care este sentimentul pe care îl trăiește un medic atunci când salvează un copil?

C.C.: Este un sentiment extraordinar. Să ai un copil cu probleme grave și să plece făcut bine din mâna ta acasă... e cel mai frumos sentiment. E extraordinar. E minunat. Vă încurajez să faceți pediatrie.

I.B.: Ce ne puteți spune despre medicii de campanie? Ei cum fac față și vieții de familie, și celei profesionale?

C.C.: Ei își fac treaba, la noi, prin spitalele militare. Sau, alții, sunt ca soldații. Pleacă șase luni și apoi revin, pentru o perioadă, în țară. Eu vă încurajez să aveți familie și să faceți copii de tineri. Toate se pot face mai bine cu familie. Nu uitați ce vă spun: familia este mai importantă decât profesia. Să nu uitați asta. Vă spun ca unul care a văzut multe.

A.R.: Ce le puteți spune elevilor ca noi, care doresc să urmeze această profesie în viață?

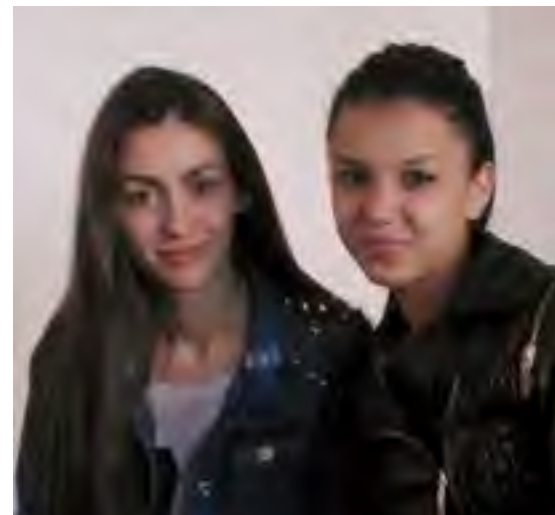
C.C.: În primul rând, învățați să luați examenul de admitere (să știți cărțile alea pe dinafară). Trebuie să exersați memoria. Antrenați-vă pentru medicină: învățătura, perseverență și sport. A, și închideți-vă televizoarele! Sau... aruncați-le.

Humanitas în licee

Irina Mihalache, clasa a XI-a G

A început cea de-a treia ediție a Proiectului Național Humanitas în licee. Prima etapă a avut ca temă „Cele mai frumoase povestiri din Biblie”, traduse din ebraică, aramaică și greaca veche de Monica Broșteanu și Francisca Băltăceanu.

Proiectul este coordonat de către doamna profesoară de limba și literatura română, Ioana Dumitru, iar din echipa liceului fac parte următorii elevi: Dumitrescu Vanda, Enescu Alexandra (clasa a XI-a A) și Mihalache Irina (clasa a XI-a G).

Partenerul de concurs al liceului nostru a fost Colegiul Național „Gheorghe Șincai”. La prima etapă, C.N.S.H. a obținut 23 de puncte din 24 posibile, clasându-se pe locul 2 pe țară, în timp ce Colegiul Național „Gheorghe Șincai” a obținut 19 puncte, respectiv locul 6 pe țară.

Următoarea etapă va avea loc pe data de 1 februarie 2014 și va aborda teme de știință. Cărțile propuse sunt: Numerele naturii, de Ian Stewart și Zero - Biografia unei idei periculoase, de Charles Seife.

Echipa C.N.S.H. va avea aceeași componență și va fi coordonată de către doamnele profesoare Ioana Dumitru - limba și literatura română - și Cristina Militaru - matematică.

Elevii Colegiului Național „Spiru Haret” - pionieri într-un parteneriat cu ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTIULUI

prof. Cristiana Achim (religie)
Foto: Alexandra Bratu, clasa a X-a E

„Dând ce nu avem, dobândim, prin rigoare, ceea ce - cu nemișcabilă sferă - ne-am încumetat a dăruia altuia. Lecția e valabilă pentru orice creștin, cleric sau mirean”.

Nicolae Steinhardt

Colegiul Național „Spiru Haret” este primul liceu care a încheiat un parteneriat cu Arhiepiscopia Bucureștilui. În cadrul proiectului „Dăruind vei dobândi”, elevii participă la activități de voluntariat în căminele de copii (au mers în vizită la Căminul de copii Cireșarii 2 și au desfășurat activități în aer liber, concursuri sportive și de cultură generală cu copiii aflați la cămin), fac fapte de milostenie (au împărțit ceai pelerinilor de pe Dealul Patriarhiei în zilele închinare praznii Sfântului Dimitrie cel Nou, ocrotitorul Bucureștilui), le-au oferit cadouri copiilor de la cămin, vor merge cu ajutoare la Valea Plopului la părintele Tănase care este „tată” a 328 de copii abandonati.

Tot în cadrul acestui proiect, începând cu 23 noiembrie 2013, a debutat o activitate de voluntariat, în cadrul căreia elevii noștri sunt „profesori” pentru o zi, ei oferind ajutor la matematică, fizică, limba română, etc., colegilor lor mai mici de la Școala Gimnazială nr. 206 din sectorul 6.

După cele două întâlniri dintre „spiriști”

și colegii mai mici de la școala gimnazială, impresiile sunt bune și de o parte, și de alta. În special părinții care îi însoțesc pe copii sunt mulțumiți de felul în care liceenii știu să explice și să-i facă pe cei mai mici să înțeleagă noțiunile pe care nu le stăpânesc foarte bine.

De asemenea, pe data de 14 decembrie 2013 va avea loc un dialog cultural între Colegiul Național „Spiru Haret” și Căminul de copii Cireșarii 2. Pentru acest dialog cultural, elevii colegiului se pregătesc cu trei piese de teatru. Prin efortul pe care îl depun, elevii liceului aduc bucurie în sufletele semenilor lor și, în același timp, dobândesc, așa cum spune părintele Steinhardt, „spirist” și dumnealui, bucuria pe care o dăruiesc.

„Eu posed cu adevărat doar ceea ce am dăruit” spune Seneca. În consecință, să dăruim cât mai mult pentru a poseda cât mai mult, posesia referindu-se, bineînțeles, la bogăția spirituală și sufletească. Această dăruire trebuie să fie continuă, iar cel ce primește nu trebuie să păstreze pentru sine ceea ce primește, ci să dăruiască mai departe.

Un primar pentru tineri: Neculai Onțanu

Gabriela Dăscălescu, clasa a XI-a H

Gabriela Dăscălescu, elevă în clasa a XI-a H și, în timpul liber, membră în Parlamentul Local al Tinerilor, a realizat un interviu cu Primarul Sectorului 2 - Neculai Onțanu.

întrucât studiul dă sens vieții și ne formează ca personalități reprezentative ale societății în care urmează să ne desfășurăm activitatea.

G.D.: Structura Parlamentului Local al Tinerilor - Sector 2 implică în mod constructiv elevi din toate liceele din sectorul 2. De la ce a pornit ideea acestui proiect?

N.O.: La nivelul administrației locale, este absolut necesară crearea și susținerea unei strategii orientate spre tineret, încurajând implicarea acestora în viața publică prin diferite modalități. De aceea, în anul 2005, am demarat programul Parlamentul Local al Tinerilor - Sector 2, prin care am urmărit implicarea tinerilor în procesul decizional de la nivelul local, în vederea promovării coeziunii sociale și creerii de condiții favorabile unui dialog și unui parteneriat viabil între autoritățile locale și tineri.

Sunt mândru că Parlamentul Local al Tinerilor - Sector 2 a devenit deja un proiect de tradiție pentru tinerii liceeni din sectorul nostru, aflându-se, în momentul de față, la începutul celui de-al cincilea mandat. Componența Parlamentului Local al Tinerilor - Sector 2, mandatul 2013-2015, include: președinte, 5 vicepreședinți, secretar general, 2 secretari generali adjuncți, 10 președinți de comisii și 10 secretari de comisii. Comisiile au fost constituite după modelul celor din Parlamentul României, fiecare elev exprimându-și opțiunea pentru comisia potrivită propriilor preocupări și abilități.

Comisiile de specialitate sunt: Comisia pentru Sport, Comisia pentru Drepturi și Legi, Comisia de Sănătate și Asistență Socială, Comisia pentru Protecția Mediului, Comisia pentru Cultură și Artă, Comisia pentru Activități Recreative, Comisia pentru Educație și Cercetare, Comisia pentru Promovare și Mass-Media, Comisia de Relații Naționale și Internaționale și Comisia de Buget și Atragere a Fondurilor.

Anul acesta am înființat Guvernul Local al Tinerilor - Sector 2, organizație care vine în sprijinul Parlamentului Local al Tinerilor - Sector 2, având

G.D.: Sunteți printre primarii cei mai implicați în viața liceenilor din București. Ce a determinat această atitudine?

N.O.: Orice politică sectorială trebuie să conțină o dimensiune orientată spre tineret, sprijinind inițiativa de implicare a acestora în viața publică prin diferite forme.

Primăria Sectorului 2 pune un mare accent pe necesitatea și importanța participării tinerilor la viața locală, investind în tineri într-o manieră coerentă și constantă, asigurând condițiile necesare pentru dezvoltarea abilităților și a competențelor de exprimare, comunicare, negociere și luare de decizii.

G.D.: Puteți face o comparație între adolescenții din ziua de azi și adolescenții din generația dumneavoastră?

N.O.: Fiecare generație a avut modelele ei. Nu trebuie să criticăm adolescenții de ieri sau de azi. Odată cu trecerea anilor, cu evoluția societății, cu descoperirile și inovațiile în știință, adolescentul de azi devine o personalitate independentă și distinctă, mult mai repede decât în trecut.

Este importantă implicarea noastră, a părinților, a profesorilor și a administrației publice locale în educație, în activitățile extrașcolare și în formarea caracterelor. Nimeni nu reușește în viață fără școală. Este esențial să învățăm,

| INTERVIU |

ca scop identificarea, evaluarea și găsirea de soluții pentru rezolvarea problemelor și nevoilor cu care se confruntă tinerii din acest sector. Prin înființarea acestui nou organism reprezentativ al elevilor, putem atrage cât mai mulți tineri în activități creative, organizatorice și decizionale. Guvernul Local al Tinerilor - Sector 2 are ca obiectiv influențarea deciziilor autorităților locale în favoarea satisfacerii nevoilor tinerilor, spre rezolvarea problemelor lor, având ca bază dreptul lor de a se implica în dezvoltarea de politici de tineret care să aibă valori specifice: drepturile omului, egalitatea șanselor, multiculturalism, accesul și incluziunea, promovarea autonomiei, echitatea și coeziunea socială.

Pentru a exprima cât mai corect așteptările și cerințele tinerilor din Sectorul 2, după alegerile pentru funcția de Prim-Ministru și cele 5 funcții de Viceprim-Ministri, s-au constituit 10 ministere după modelul celor din Guvernul României, în funcție de abilitățile, pasiunile și așteptările tinerilor guvernanți.

Ministerele din componența Guvernului Local al Tinerilor - Sector 2 sunt: Ministerul Apărării Naționale și Afacerilor Interne, Ministerul Sănătății și Muncii, Ministerul Culturii și Educației, Ministerul Economiei și Finanțelor, Ministerul Proiectelor Naționale și al Relației cu Parlamentul Local al Tinerilor - Sector 2, Ministerul Agriculturii și Mediului, Ministerul Justiției și Afacerilor Externe, Ministerul Turismului și Dezvoltării Regionale, Ministerul Transporturilor și Fondurilor Europene și Ministerul Comunicațiilor, Tineretului și Sportului.

G.D.: Ce proiecte noi pregătiți pentru școlile din sector în anul școlar 2013-2014?

N.O.: O prioritate permanentă pentru noi este aceea de a oferi condiții optime de desfășurare a activității în toate unitățile de învățământ din Sectorul 2. Toate unitățile de învățământ beneficiază anual de reparații, lucrări de extindere și modernizare.

Pentru a încuraja elevii unităților de învățământ din Sectorul 2 să învețe cât mai bine și pentru a recompensa efortul pe care aceștia l-au depus pentru obținerea unor rezultate deosebite, le oferim oportunitatea de a participa la o serie de activități în diverse domenii și organizăm constant o serie de proiecte, în care Primăria Sectorului 2 a investit până acum o sumă substanțială, a cărei valoare depășește cu ușurință 22.000.000 lei.

Elocvente sunt în acest sens proiectele: Primăvara Școlilor (program de educație ecologică), proiect ajuns la cea de-a 12 ediție, Gala Olimpicilor - Oscar pentru inteligență, ediția

a opta, (în cadrul căreia premii olimpici și profesorii lor îndrumători), competiții sportive între unitățile de învățământ (șah, baschet, fotbal, handbal, cross etc), programele realizate cu ocazia sărbătorilor de iarnă, dar și o serie de proiecte ce vor fi realizate la inițiativa Parlamentului Local al Tinerilor - Sector 2 și ale Guvernului Local al Tinerilor - Sector 2, în funcție de nevoile și problemele fiecărui liceu în parte, de imaginația sau de speranțele tinerilor noștri liceeni.

G.D.: Anul acesta, Colegiul Național „Spiru Haret” împlinește 100 de ani de la înființare. Ce gânduri transmiteți elevilor, părinților și profesorilor din liceu cu acest prilej?

N.O.: În ziua în care această instituție de cultură și de educație a împlinit un secol de existență, timp în care i-au trecut pragul zeci de mii de elevi și mii de profesori eminenți, am marea bucurie de a vă adresa, din toată inima, urări de sănătate, succes și putere de muncă pe viitor, un viitor cu multiple realizări, împliniri și performanțe frumoase.

Cu emoție, admirație și deosebit respect, doresc să reamintesc câteva mari personalități marcante ale României, care au trecut pragul Colegiului Național „Spiru Haret” de-a lungul secolului trecut, și care și-au pus amprenta asupra instituției, amprentă care formează și modelează caractere reprezentative pentru viitorul acestei țări: marele matematician și întemeietor al școlii de informatică din România, Grigorie Moisil; scriitorul și publicistul Alexandru Paleologu; filosofii Constantin Noica, Nicolae Steinhardt, Andrei Pleșu; Dan Berindei - președintele Secției de Științe Istorice și Arheologice a Academiei Române și, nu în ultimul rând, primul președinte al României post-comuniste, domnul Ion Iliescu.

Felicit cadrele didactice și le asigur de deplină deschidere și interes permanent pe care îl am, în calitate de autoritate a administrației publice locale, pentru dezvoltarea învățământului și pentru creșterea performanței actului educativ. De asemenea, felicit părinții elevilor din Colegiul Național „Spiru Haret” pentru contribuția adusă la formarea caracterelor și la îndrumarea elevilor în alegerea unui viitor pe măsura așteptărilor noastre, ale tuturor.

Acum, cu ocazia împlinirii a 100 de ani de existență, doresc părinților să își vadă copiii împliniți, profesorilor să aibă satisfacția muncii reflectate în rezultatele elevilor, iar elevilor le doresc seriozitate, ambiție și spor la învățătură, pentru a purta cu mândrie și demnitate prestigiul dintotdeauna al acestei școli de elită.

Eve Staicu, clasa a IX-a G
Foto: Diana Petrescu, clasa a IX-a G
www.serendipity-tea.ro

Mă plimbam pe lângă străzile de lângă liceu, împreună cu o prietenă, acum 2 ani, parcă. Era iarnă și ne era frig. Încercam să găsim un loc retras, dar totuși cald și primitiv, care să ne ferească de frigul de afară. Într-un final, am descoperit ceainăria Serendipity.

În fiecare capăt al grădinii în care era situată ceainăria, se afla câte un balansoar, cu mese de lemn, așezate una lângă alta. Ceva simplu, dar care dădea un aer special locului. Bineînțeles, ninge și nu era nici țipenie afară, așa că am intrat în clădirea veche care părea să fie sediul acestei ceainării.

Spre surprinderea noastră, era o grămadă de oameni acolo. Și mici și mari. Localul constă în două camere alăturate. În prima - nu mai existau locuri libere. În cea de-a doua încăpere (un fel de „cameră a secretelor”), am dat de o masă liberă, și, spre mirarea noastră, de multe cărți. O chelnăriță tânără a venit și ne-a luat comanda. De fapt, rectific, a vrut să ne ia comanda. Meniul era destul de generos și, cum noi nu ne dădeam în vânt după vreun anume sortiment de ceai, am întrebat-o ce ne recomandă. Ne-a spus să așteptăm, a dispărut fără vreo explicație și, după nici două minute, a revenit cu o tavă ticsită de borcănele mici, pline de ceaiuri. Indicațiile au fost cât se poate de clare: să le miroșim și să comandăm ce ni se pare că miroase mai frumos.

După ce am adormit aroma tuturora (menționez că erau în jur de 30!!!), că altfel nu ne puteam hotărî, ne-am oprit asupra unui ceai alb. Nu am fost dezamăgite. Licoarea aburindă avea un gust dulce acrișor și, savurată în timp ce răsfoiam cărțile aflate la dispoziție, aveam impresia că ne aflăm în altă lume, fie și pentru câteva clipe. Frigul de afară și larma citadină au dispărut ca prin farmec.

Când a venit timpul să plecăm, am rugat-o pe tânără chelnăriță să ne ofere câteva explicații cu privire la numele ceainăriei. A zâmbit și ne-a spus că există două motive: termenul „serendipity” este folosit în limba engleză cu înțelesul „din întâmplare” (acum, dacă stau să mă gândesc

bine, este exact modul în care am descoperit noi locul) și este derivat de la numele unei insule din Oceanul Indian, Serendip (cunoscută și sub numele de Sri Lanka sau Ceylon), renumită pentru numeroasele tipuri de ceai care provin de acolo.

I-am mulțumit domnișoarei și am plecat, promițând că ne vom întoarce în ceainăria liniștită, ascunsă între zidurile acoperite de iederă.

Și, poate că nu întâmplător, „cu un nou make-up și un nou meniu, staff mai vechi și mai nou, Serendipity s-a rebranduit sub umbrela „Five O’Clock Tea”. Așa că, drag spirist, dacă ești curios să vezi cu ochii tăi, vino pe strada Dumbravă Roșie nr. 12 sau accesează site-ul <http://www.serendipity-tea.ro/>.

Evenimentele lunii decembrie la Serendipity:

Concert - Maria Răducanu, șezătoare de tehnici de cusut românești, Concert de muzică veche și nouă la instrumente de epocă cu Ansamblul Flauto Dolce (în program: Gastoldi, Praetorius, anonimi, Telemann, Buschmann, Bartok), recital de muzică clasică (W.A. Mozart, V. Bellini, G.F. Handel și... restul e surpriză!).

Ultimele zile de toamnă la Cheile Grădiștei

Jacqueline Jansen, clasa a X-a E
Foto: Andrei Turcu, clasa a X-a A

În dimineața zilei de sâmbătă, 16 noiembrie 2013, la ora 07:15, respectând „sfertul academic” de care au beneficiat unii dintre colegii noștri, iată-ne porniți spre Cheile Grădiștei (Moeciu de Sus), destinația excursiei noastre. Un grup hotărât de 45 de elevi din clasele a IX-a A, a IX-a E, a X-a A, a X-a E, a XI-a B și a XI-a F a fost supravegheat de următorii profesori: domnul Alexandru Constantinescu (matematică) și doamnele Cristiana Achim (religie) și Corina Buzoianu (limba română).

Și de această dată vremea bună a ținut cu noi, iar autocarul a străbătut rapid traseul spre Valea Prahovei și, odată cu intrarea pe serpentine, ne-am regăsit în peisajul montan.

E de la sine înțeles că voia bună și glumele s-au ținut lanț pe tot timpul drumului și scurtele pauze au fost doar pentru cei care băuseră prea mult lapte la micul dejun.

Odată ajunși pe culoarul Rucăr - Bran, am fost seduși de frumusețea peisajului: deși auriul de foc al lui octombrie a fost cotropit de cenușiul lui noiembrie, un soare blând alunga orice nor melancolic. O vagă presimțire a iernii, deloc îndepărtate, m-a cuprins văzând fumul alburii ce se ridica, firav totuși, din coșurile caselor. Drumul, după chinutul efort de a șerpui printre munți, s-a bucurat de eliberarea în vastitatea depresivii Râșnovului.

La ora 11:30, îndeplinind formalitățile de cazare (completarea formularelor de înregistrare a turiștilor și preluarea cartelelor de acces în camere), ne-am împărțit în două grupe: unii, temându-se ca nu care cumva să slăbească, s-au reunit în restaurantul hotelului pentru dejun, iar alții au rămas în holul hotelului, demonstrând adevărate aptitudini pentru jocuri precum: șah, table, biliard.

Decembrie | Vlastarul 42

La orele 13:45, toată suflarea a pornit într-o drumeție de explorare a zonei, cu scopul de a se dezmorți și de a profita de aerul montan. Dealul pe care ne-am încumetat să urcăm nu era foarte abrupt, dar suficient de înclinat pentru a ne storce de vlagă.

Reîntorși la hotel, o parte dintre colegi s-a refugiat la piscina complexului, în timp ce restul s-a dedicat activităților programate: repetiție pentru sceneta „Vlăstarului” din cadrul serbării din 13 decembrie și lucrul la versurile cântecului dedicat revistei. Iată câteva versuri (Alexandru Culcea a fost încercat de talent):

REFREN:

Respiră să reții
Aspiră și vei ști
Inspiră și vei fi
În rădăcinile școlii
Pui de zâmbet viu
VLĂSTAR să fiu
Crescut prin ziduri
Timpuriu, viu, în anotimpuri.

Am nevoie de păcura din amurg
Pentru răsărit
Un scurt moment de etern pierdut
Pentru regăsit
Acum picura-ti cerneala din tulpina
Pe solul mut
Pământ pătat de raze
Trecut printr-un singur trecut

Timpul a trecut repede și ne-am adunat „în plen” la cină, unde ne așteptau bucate tradiționale foarte gustoase: mămăligă cu brânză și smântână, apoi două șnițele de pui cât roata carului, vegheate de o porție zdravănă de piure și salată de varză și, la final, clătite cu brânză dulce și dulceață...

Odată încheiată cina, am reluat activitățile „de cabană”, am cântat, s-au jucat cărți, table și șah, s-au spus multe glume și ne-am simțit foarte bine. A fost o seară foarte reușită, plină de farmec și de bună dispoziție.

Duminică dimineața, trezirea din lumea viselor s-a dat la ora 07:30: cu lovituri de block-flaute în fiecare ușă, profesoara de română a determinat și ultimul împătimit al somnului lung din zori să lase baltă culcușul, numai ca să nu mai audă zgomotele. Odihniți și înfomețați de aerul montan, ne-am îmbulzit la bufetul suedez și ne-am ales fiecare ce ne-a încântat imaginația gustativă. Cum era de așteptat, după micul dejun, am pornit spre o atracție a zonei, o cascadă mică cu un nume cel puțin haios: Chișătoarea. Un pod de lemn, destul de „mobil”, asigură trecerea dinspre drumul forestier spre versantul peste care apa cădea în sute de firisoare.

La întoarcere, după o sumară curățenie administrată camerei, am predat cartelele și ne-am așezat bagajele în spațiul special destinat al autocarului.

Am reluat în sens invers traseul sinuos străbătut la venire, cu același entuziasm și voie bună, și am debarcat în Piața Rosetti, în jurul orei 17:00. Taman bine, căci urma, pentru toți, „maniac Monday”...

Cascada „Chișatoarea”

LUNA AMARĂ

Interviu realizat de Antemir Rareș și Bădoi Bianca, clasa a XI-a F

Luna Amară este o formație de muzică rock, originară din Cluj-Napoca și fondată în 1999, sub numele de *Tanagra Noise* de către Nick Fațadar (voce, chitară) și Gheorghe Farcaș (chitară bass). La scurt timp, alți artiști au completat trupa, elementele nou introduse fiind remarcabile: trompeta (interpretată de Mihnea Bldariu), un instrument aparte, mai rar întâlnit în muzica rock. Debutul pe scenă a avut loc în primăvara anului 2000, urmând schimbarea numelui în **Luna Amară**, pentru că fanilor le era destul de greu să rețină vechiul nume. Trupa a concertat pro bono (gratuit) la toate edițiile festivalului FânFest, Roșia Montană, în cadrul campaniei „Salvați Roșia Montană”.

Într-o zi de luni, destinația noastră a fost Radio Guerrilla, cu un scop precis: acela de a-i înmâna lui Bogdan Șerban un exemplar al revistei liceului nostru. Întâmplarea a făcut ca acolo să se afle formația Luna Amară (în cadrul emisiunii GuerrilIVE). După terminarea emisiunii, membrii formației au răspuns solicitării noastre de a acorda un interviu pentru revista **Vlăstarul**.

Rareș Antemir: Cum a luat naștere trupa?

Luna Amară: Ne-am întâlnit într-o seară de toamnă cu Mihnea. Nu ne cunoștea, ne-am întâlnit întâmplător la o bere. Am început să discutăm despre muzică și despre ce trupe ascultă fiecare. Eu cântam, el cântase în diferite trupe și am început să ne întâlnim într-un bar, deoarece nu aveam o sală de repetiție la momentul respectiv. Și cam așa a fost începutul... fiecare cu ideile lui, câteva teme de chitară, de voce... A apărut trompeta. Un prieten, care acum e celebru, ne ajuta cu partea de percuție, folosind o cutie de carton pe post de tobă.

R.A.: De la Tanagra Noise ați ajuns la denumirea de Luna Amară. De ce?

L.A.: Numele initial era foarte greu de înțeles și lumea interpreta cu totul altceva, de fiecare dată.

Toți întrebau: „Tana...what?”. Dar, oricum, a fost și inițiativa managerului nostru. El a dorit să alegem un nume în limba română. A fost o decizie bună! A durat însă ceva până am făcut câteva liste cu idei de nume pentru trupă. Până la urmă, într-o seară târzie, într-un pub, Mihnea a spus: „Luna Amară”.

R.A.: Ce v-a îndemnat să introduceți trompeta în melodiile voastre?

L.A.: Voiam să fim originali și ni se părea că ar suna foarte fain, în acompaniament cu chitarele distorsionate. Ni se părea, de asemenea, că trompeta este un instrument de forță, având o oarecare melancolie și un vibe foarte diferit. Cam asta a fost ce aveam în cap când ne-a propus Mihnea să cântăm și la trompetă.

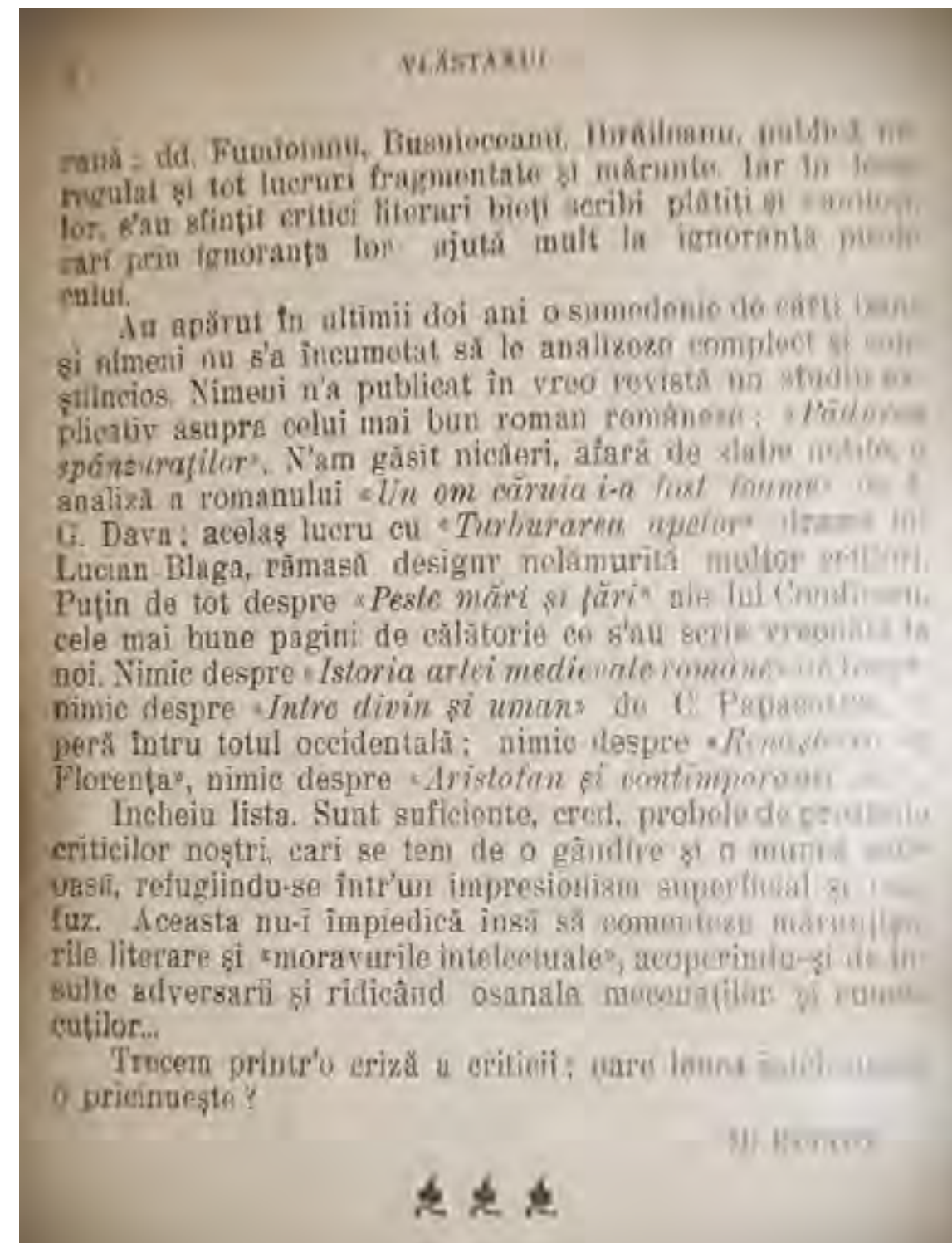
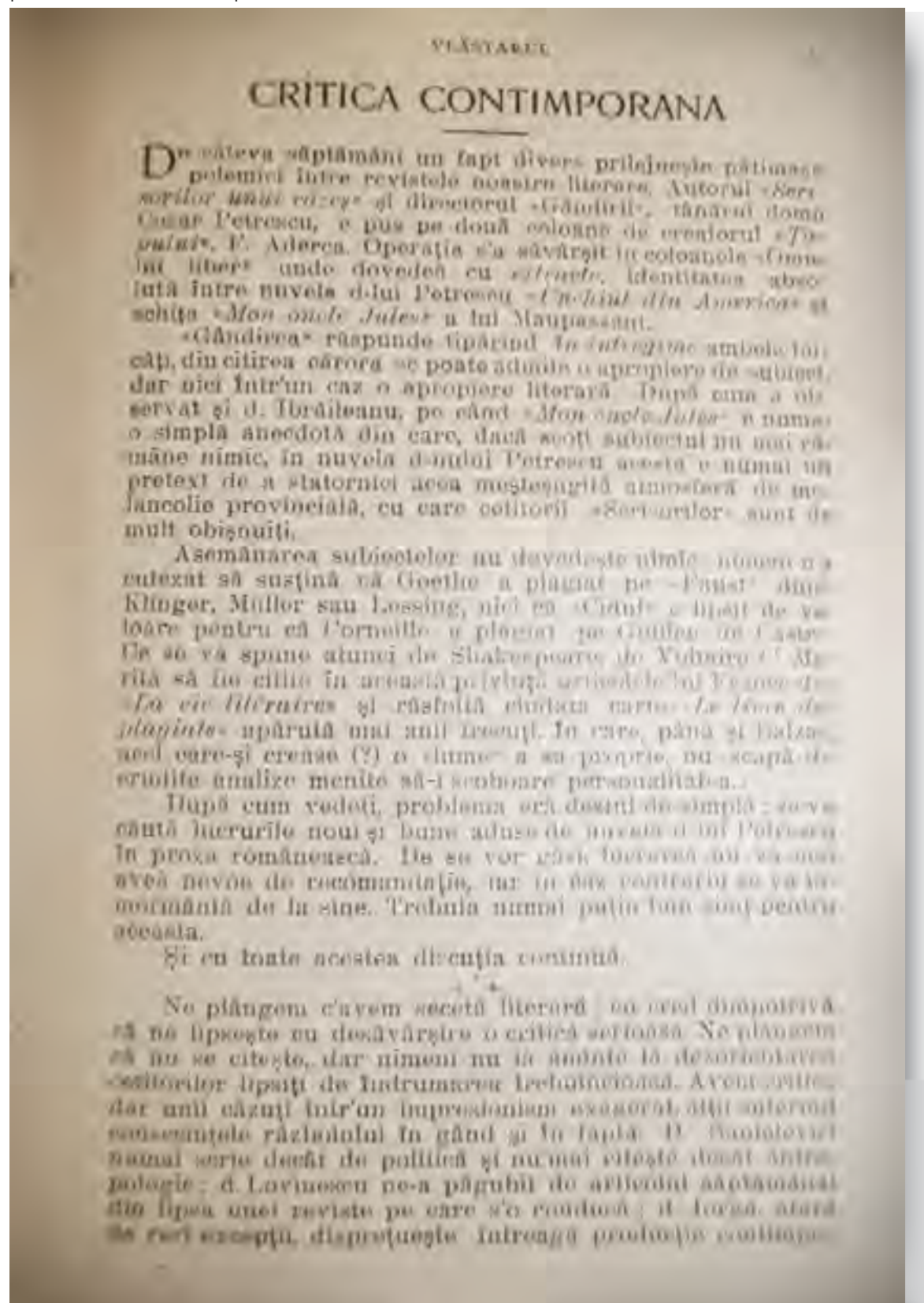
R.A.: Câteva cuvinte pentru liceenii din „Spiru Haret”?

L.A.: Noi ne punem foarte mari speranțe în liceenii din România, mi se par mult mai deschiși la minte decât erau elevii pe vremea noastră și mi se par și mai plini de inițiativă decât o mare parte a studenților. Cel puțin așa e la Cluj și, din câte am văzut, și la București se întâmplă multe lucruri faine prin licee. Credem, în primul rând, că liceenii vor reuși să schimbe imaginea asta a școlii românești, care pune accentul pe droguri, violență, și alte lucruri de acest gen. Credem că sunt foarte talentați. Citiți cât mai mult, ascultați muzică bună și fiți selectivi în privința informațiilor care vin la voi, pentru că aveți acest drept care vă va salva, până la urmă. Să-și găsească fiecare ceva de care să îi pese și să rămână fidel aceluși ceva, indiferent că este vorba de muzică sau de citit. Credem că pasiunea te poate scoate de multe ori din această lume urâtă.

R.A.: Credeți că proiectul „Roșia Montană” vă reprezintă?

L.A.: Proiectul - în niciun caz, suntem împotriva acestui proiect, susținând Campania „Salvați Roșia Montană” din 2003 încoace. Ne-am implicat foarte mult în organizarea acțiunilor directe de ieșire în stradă care au avut ca principal scop criticarea acestui proiect.

Nota redactiei: Ne-am propus ca, în revista *Vlăstarul*, să reproducem un articol din seriile vechi (1924-1934); Este un mod de a ne exprima recunoștința față de înaintași. Articolul semnat de Mircea Eliade a fost reproduc din nr. 4, revista *Vlăstarul*, 1924.

Pauză de lectură

| PAUZĂ DE LECTURĂ |

Simulacru

De-ar fi sa trec tăcând tăcuta trudă
Mereu mai mult, mai mut, mai multă moarte
Uitând ușor uitarea ce ma udă
Șoptesc Sodoma-n sunete septate.

Etern elan, erold al eului buimac
Ce bați bolnav ca o bacantă beată
Și mâinii zeii într-al lor iatac
Dă-mi, rogu-te, nu inimă,
ci piatră!

În mine stau deschise gropi adânci
Umplute cu veninul cel mai dulce
De unde beau și îngerii sfoși
Și unde vine Hades să se culce

De ce-mi dorești durerea diafană,
purtată peste plânșii cei ce plâng,
Și-mi torni pe cei mai dulci pelini în rană?
Când ce-mi doresc e un picior mai stâng.

Gomora,
gheenă gloriei golașe,
golită grav de grauri găunoși
Și-aș da pe toată moartea, viața toată
Ca să mă joc cu demoni generoși.

Esențializează esențialul,
Și vei găsi adevărată
O chintesență falsă,
rotundă și pătrată;
Dorințe primitive, născute prin avort
Și visele-ți trăite prin ochii unui mort.

Poem

Din somn adânc trezit, din somnul lui Morfeu
Îmi cântă cucuveaua, mă strigă, nu-i răspund
Cu mâini îngălbenite îi spun că nu sunt eu
Pe-acela care-l cată, și-n vis mă reafund.

În zenit surd se bat luceferii cu sorii,
Luciferii cu zeii, cu dumnezeii, zorii
Aruncă suliți aspre zădărnice șederea
Se-nfig în ochii mei furându-le vederea.

Plictisit, prins în pânza de păianjen
Mă răsfăț privind duios fluturii bolnavi de
cancer
Dezgustat de monoton și de un trecut utopic
Mă refugiez constant într-un viitor anomic.

Sechestrat într-a mea casă, în lipsă de
ocupație
Mă asemăn tot mai trist unui preot cu vocație
Și îmi tot imaginez universul cumpănit
Cu măsura unui șchiop, unui demiurg greșit.

Răzvan Avădănei, absolvent CNSHB, promoția 2013

A s u l

Alexandru Culcea, clasa a XI-a B

Expiri ceea ce te inspiră.
Pliază sensul și găsește esența
Inspiră ceea ce exprimi.
Din salt se naște și succesul și decadența

Inhalează cu vână succesul cu tot cu vină.
Deși deșisul ei rupe noima aidoma
Analizează vână aluziile acelor mimi.
Din sminteață simte-i aroma.

Aparenți infimi cu rol divin și act fie bun, fie rău,
Ascultă-ți instinctul cum îi ascuți pe ei în ecou.
Ascute-ți tulpina și scurge-ți roua din tangența pe borderou.
Infinită-i scena de fugi, tu, antagonist sau erou.

Brusc zăresc samsara în procesul zămisirii,
În timp... mângâi petala și strâng
laolalta spinii.
Și-n chin îmi clădesc bulgări de pământ
în baza firii
Amintiri înghițind cu paharul ce-l închin
în spiritul iubirii și al psaltirii.

un oarecare..
Cu chip păgân și corp himeric,
Adaptat în mod alternativ și ciclic.
Ritul civic își are antete în cinic;
Frunze se vestejesc, expres spre stil estetic.
toți cu..
Șinele atât de diferite
Unele mate de strălucire, altele ruginite..
Fiecare croiește drumul său cu materialul pe care-l agonizește;
Fiecare și scrie de pe cele citite.
Fiecare pășește, cum se ferește,
După cum se complică atunci când (se) implică,
Strânge-mi arterele să vezi cum îmi pică
Din mânăca asul care va să zică:
I-σϱιρϑ

tu!
De-ai avea Cristal în încheștatele-ți falange
Anacronic în fața faptului regăsit
De Cronos și Hermes împletit
Electrumul, în sine și el îți dictează în minte
Căci ce folos aduce
Totul în nimicul tău

Căci ce folos aduce
Totul în nimicul tău
Și ce bun ai mai putea face
Când știi bine că ăsta-i rolul tău
De-ai avea garanția lângă dorință,
Cum e viața buruienilor de pe mormânt
Ce certitudine vrei când ai cere
Prin penibilul : mai mult.

eu...

îmi păstrez asul ars așteptând Apa ca planta ce germinază ziua și plânge noaptea cu cianură, negură
și venin stors în călimara ce-mi purifică întregul declin pe care îl toarnă pus pe toartă ca buza crăpată
de mult așteptată.

Asul e simering

Așa-mi ajung sa caut cu un ochi spinul, cu altul firul
Cu celălalt simțul ce-mi ordonează delirul.
Când lacrimi generează elixirul și veninul,
Alt a n-am să separ (de)cât timp caut zenitul

-Căminul din cupă de sorbit-
-Munca din caruri de șah-
-Semnul din șenin, din neașteptat-
Picură spre aval.

În minimum de violenție nevoi se scaldă,
Eu, privi-voi spectacolul pe semne.
De-oi fi bufon la curte regală,
În râs să profit? Mai degrabă, în cânt,
Să încânt Regina de Monede.

De-ți joci cărțile în joacă
Așteaptă-te la feric în zenit
Așteaptă-te, dar nu lăsa (de) așteptat, nisipul să zacă
La un amurg de căldura unui răsărit.

CURIOZITĂȚI DE PE MAPAMOND

Cel mai mic trib din lume mai este compus din doar cinci membri – un bărbat de 70 de ani și patru femei. De asemenea, un alt trib are doar zece litere în alfabet, iar membrii tribului Yanomamo sunt populația cu cea mai scăzută tensiune arterială din lume.

O perioadă de timp de 5 secunde nu pare mare lucru, în general, însă dacă oxigenul ar dispărea pur și simplu, Pământul ar avea de suferit: pielea oamenilor care fac plajă s-ar arde la soare, urechile tuturor ar exploda, iar clădirile din beton s-ar transforma în nisip.

Iată ce s-ar întâmpla:

- Toți cei aflați pe plajă s-ar "prăji". Ozonul este oxigen molecular și blochează ultravioletele

Napoleon Bonaparte

Aparentele înșală

Alexandru Gogoșă, clasa a X-a D

Napoleon Bonaparte este un domn, la vreo 35 de ani, care locuiește la Paris, stradă aflată la periferia Sighișoarei. Este slăbuț, cu ochii verzi și păr șaten, nu foarte înalt și cu un suflet pe măsură. Locuiește singur într-o casă veche, construită în vremea Primului Război Mondial. Pe exterior, casa arată foarte frumos, este vopsită în verde, cu acoperiș din țiglă, ferestre mari și curate, cu o ușă din lemn de stejar și cu o mică grădină în care stau, somptuoase, câteva lalele și lăcrămioare. Față de celelalte case, această nu are un stil, este doar o casă simplă. Interiorul este la fel de interesant, cu parchet laminat din stejar alb și mobilă în stil Biedermeier. Într-una din camere, mobilierul este în stil rococo. Casa are patru camere, un pod și pivniță. Pereții îți oferă șansa de a admira câteva tablouri cu peisaje, având ramele aurite.

Revenind la personajul nostru, acesta locuiește singur, deoarece părinții lui au murit pe când el avea 10 ani și de atunci a trebuit să se descurce singur. Nu mai avea rude apropiate, niciuna nu era interesată de el, doar câțiva vecini aveau grijă de el. De aceea, durerea creată de moartea părinților l-au făcut pe micul Napoleon să cadă într-o depresie. Singurătatea este o lume în care timpul și conștiința îți sunt prieteni. Liniștea este vântul ce-ți adie ușor pe la urechi. Sufletul este singura armă la îndemână. De acest lucru era conștient și Napoleon, care a învățat să se descurce singur. Înainte de a se naște, părinții lui au cumpărat o cutie de bomboane pe care era scris numele acesta: Napoleon Bonaparte. Le-au plăcut și au decis să pună acest nume, chiar dacă nu știau cine este personajul de pe cutie, primului și unicului lor copil. Părinții țineau foarte mult la unicul lor fiu. Îl iubeau mai mult decât orice pe lume. Iubirea părintească este ca o pelerină protectoare pentru copil. Un copil care nu simte că este iubit nu are niciun viitor și nu vede lumea așa cum ar trebui să o vadă. Chiar dacă nu știau multă carte și nici servicii nu aveau, părinții lui Napoleon beneficiau de o educație aleasă și un suflet mare, plin de căldură. Trăiau dintr-o moștenire și aveau bun gust. Erau mereu îmbrăcați cu haine elegante, aduse uneori de la Paris sau de la Viena. Mergeau la baluri, la dineuri, erau invitați la diferite festivități. Pe lângă acestea, ei țineau foarte mult la oamenii săraci. Donau mereu sume importante pentru acești nefericiți.

Iar Napoleon, rămas singur, a trebuit să învețe tainele vieții pentru a putea trăi. Se pricepea la grădinărit, gătea bine, făcea curat, știa să citească și să scrie. Dar avea și vise. Visa să ajungă un mare dirijor, dar, după câteva zile, toate vrăbiile au plecat, gonite de scândura folosită drept baghetă. După aceea a încercat să fie sculptor, dar, dacă mai continua mult cu această veche artă, rămânea fără pereții casei.

Într-un final, a decis să devină cititor. O meserie atrăgătoare, cu multe beneficii, numai bănești nu! A auzit că există foarte mulți cititori și a zis că este o meserie care prinde bine. Așa că s-a pus pe treabă. Pentru început, și-a zis că ar fi bine să ia o carte mai ușoară și cu pagini puține: *Năzdrăveniile iepurașului*. După terminarea cărții, aproximativ două săptămâni, întâmplarea face ca, la ușa lui, să bată o fată care făcea un sondaj cu privire la cărțile citite:

- Prima mea întrebare ar fi: care a fost ultima carte citită? Întreabă aceasta.

- *Năzdrăveniile iepurașului*, răspunde el mândru. O carte foarte bună și pe care v-o recomand.

- Mda! Răspunde ea mirată. Păi și altceva nu ați mai citit?

- Da! Cum să nu! Citesc plăcuța de la autobuz că să nu iau mașina greșită, citesc data expirării de la alimente ca să nu mă îmbolnăvesc, cărțile de joc la poker... Citesc foarte mult, domnișoară.

- Înțeleg, domnule! Răspunde ea cam nervoasă, crezând că este batjocorită. Dar eu mă refeream la romane, volume de poezii, memorii, cărți de aventură. Sunt atâtea.

- Da! Ce, doamnă? Credeți că *Năzdrăveniile iepurașului* este o carte așa de scurtă? Are 15 pagini!

Înainte să plece, fata îi adresează o ultimă întrebare:

- Aveți cumva soție?

- Nul! De ce întrebați, mă rog?

- Voiam să o întreb cum se simte, răspunde ea plictisită.

Să lăsăm puțin la o parte talentul său de a citi și să vorbim puțin și despre celelalte talente ale sale. De exemplu, talentul de bucătar. Un bucătar extraordinar! Poate că e mai bun la gastronomie decât la citit. Minunile sale culinare le putem numi chiar „belle arte”. Sublim. C'est magnifique! Să începem prin a descrie ciobele sale. Pune o oală cu apă la fiert, curăță legumele, le taie într-un mod preistoric și le aruncă în oală. Puțină sare și: Voilá! Apoi urmează specialitatea casei. O ciulama cu castraveți vara și cu cartofi iarna. Foarte apetisant! Seamănă cu Vulcanii Noroioși.

Sărind peste aceste aspecte ale vieții sale, Napoleon seamănă foarte mult cu părinții lui în ceea ce privește sufletul. Nemoștenind o avere considerabilă, acesta a trebuit să-și găsească ceva de lucru. Muncea la un azil de bătrâni unde nu câștiga foarte mulți bani și mai stătea și foarte multe ore. Dar el era fericit atât timp cât îi putea ajuta pe acești oameni suferinzi. El nu muncea ca un robot, ci muncea cu sentimente. Le vorbea mereu frumos, avea răbdare cu ei și nu se enerva pentru că erau săcâitori, pentru că știa că așa va ajunge și el. Le asculta mereu suferințele și îi consola, uneori îi făcea să și râdă, ca să mai uite de cele rele. Mulți dintre bătrânii de acolo au fost aruncați în acel loc de copiii și nepoții care nu au mai vrut să audă de ei sau pentru că erau considerați o povară. Acei oameni au uitat de cei care i-au crescut și iubit, de cei care au făcut sacrificii și au răbdat în momentele chinuitoare. Dacă părinții lui Napoleon ar mai fi trăit, acesta ar fi făcut orice să îi vadă fericiți, și-ar fi petrecut fiecare secundă din timpul sau liber cu ei și le-ar fi spus mereu cât de mult îi iubește. Dar acum, Napoleon se putea bucura de iubirea acelor nefericiți pe care-i considera părinții și bunicii săi, iar aceștia, la rândul lor, fiul și nepotul pe care nu l-au avut.

Când se întorcea acasă, se putea bucura de afecțiunea unui mic cățeluș, pe nume Ciorăpel. L-a dat acest nume deoarece îi place să roadă ciorapii, iar când acesta plecă la cealaltă „acasă”, pentru că așa era acum considerat acel azil, avea mereu câte o gaură sau mai multe în ciorapi. La mâncare, Ciorăpel era foarte mofuros. Nu mânca decât mușchi de vită, clătite, piept de pui, dar mâncarea lui preferată era „Vulcanii noroioși”. Săracul câine. Burta lui cred că erupe mereu după această delicatessă.

Să-l lăsăm deoparte pe Ciorăpel și să vorbim de noul vis a lui Napoleon. Oare ce va urma acum? Sper doar să nu fie cineva rănit! La azil a cunoscut un celebru pianist, pe nume Hitler, care i-a vorbit despre această splendidă artă. Lui Napoleon i-a plăcut și a decis să devină și el un mare pianist. Vecinii cred că vor fi nevoiți să cheme poliția zi de zi pentru deranjarea liniștii publice. Dar nu va fi așa. Acasă, Napoleon avea o pianină și, cu puțin ajutor din partea unor vecini, a dus instrumentul la azil, unde putea învăța să cânte cu ajutorul lui Hitler. Pasiunea fiind foarte mare, după o săptămână acesta a învățat sunetele muzicale, iar după un an se putea considera aproape la fel de bun ca și profesorul său. După aceasta, Napoleon le cânta în fiecare zi bătrânilor de la azil, care erau mândri de progresele sale. Muzica sa era însă diferită față de a multor pianiști, deoarece el presăra bunătate în cântecele sale. Transmitea sentimente autentice. Muzica lui îi însuflețea pe oameni, chiar îi făcea pe unii să plângă pentru că, prin cântecele sale, transmitea suferința bătrânilor lui, dar și dorul de cei care i-au dat viață și l-au iubit atât de mult.

Într-o noapte, lui Napoleon i-au apărut în vis părinții lui, care erau fericiți și mândri de fiul lor, iar acesta i-a putut îmbrățișa și le-a spus doar atât: „Vă iubesc”. Pe chipul lui adormit i s-a scurs o lacrimă. Văzând talentul său, bătrânii l-au încurajat să meargă să dea probe la operă. După câteva reprezentații, Napoleon era cunoscut în toată țara, iar, mai târziu, și celor de peste hotare.

Napoleon Bonaparte este o speranță vie într-o lume în care sentimentele nu mai contează, ce este bun și pur a dispărut. O lume în care ești permanent judecat. Acum nu mai contează că ești bun cu alții, că îi ajuti pe cei care au nevoie. Acum nu mai știm dacă cineva are nevoie de ajutor sau se preface doar pentru a ne face rău.

Ca să închei, am să vă spun că Napoleon și-a schimbat numele în Mozart Beethoven, iar pe câine l-a numit Vivaldi.

Antiteză

Aurora arzând acum renaște
Înroșind-a oglindei unde,
Un cântec sfâșie a naturii liniște
Căci în întuneric Venus, vede,
O față angelică-n spectru se privește.

O umbră fină, luminată,
Cu mirare-n ochii ca a mării profunzime
Pe margine de abis așezată,
Cu gânduri înecate-n amăgire,
A omenirii eterne reflectare.

Perfecta antiteză, bunătate-răutate,
A soarelui rază și a fetei umbră.
Una fără alta, numită anormalitate,
Veșnic legate ca una-n ambră.
Dar cum timpul deține unica nemurire,
Cugetarea își are răspuns în luna-i albastrire.

Suflu printre-mi buze un gând nespus până acum

Vreau ca vântul să mi-l poarte pân' la tine,
În luna de pe cer să-mi citești dorul, amorul,
Câte cratere sunt, atâtea zile amintirea ta mă chinuie,
Cântecul greierilor - a mea bătaie nebună a inimii.

Oriunde ai fi, cât de departe te-ai duce, te voi păstra lângă mine,
Ești parte din sufletul meu, nu te dau de-o parte,
Ești cel mai bun lucru și cel mai rău care mi s-a întâmplat,
Mă hrănesc cu imaginea ta, respir același aer ca al tău,
Chiar dacă ești la sute de kilometri depărtare.

Mă cutremur și mă înclin, faptele nu mi le mai asum,
Ce voi face va rămâne făcut, ce-am făcut va rămâne istorie,
Își voi cânta ultima poezie, ultima romanță scrisă vreodată,
Începe cam așa „Iubita mea nemuritoare, înnebunitoare...”.

Aerul e doar o fantasmă a aburilor iubirii noastre,
M-a otrăvit.
Apa e cimitirul sufletelor rătăcînde,
M-a alinat.
Pământul e singura legătură cu realitatea,
M-a înnebunit.
Focul e ultima scânteie ce mai arde în mine
M-am incinerat.

Omul cu vene în gânduri

o privire mută,
printre degete amorțite
de-o culoare închisă
plină de sfori înnodate...

nu ești altceva decât reflexia omului
cu vene în gânduri din lut alb și spirt

stai în colțul celui de-al treilea perete albastru,
ca de spital

ștergi oglinzi murdare de priviri ucise
cu proprii ochi de sticlă,

numeri cioburi pline de praf și pete gri...

tu ești un visător în propria realitate,
ca un autist păzit de propriile gânduri
într-o schiță ce așteaptă un creion ascuțit

plângi,
în fața unui copac cu frunze mâncate de viermi

ai venin pe obraz

(toți) te urăsc
pentru că ești singurul care a rupt sforile marionetei
cu ochii închiși

Lapidare

Ucide-mi gândurile
prin lapidare
lasă doar o ultimă emoție
și furia pietrelor
înțepenite
într-un nod legat cu pene
și ochi morți de bufniță.

Sunt un maniac
ce caută răspunsuri
în buruieni crescute-n pereți albi,
pătați cu teamă și mânie.

Sunt un asasin.
Am ucis priviri și suflete,
am crescut în mine spaimă.
Sau poate spaima m-a crescut pe mine,
în timp ce-ți spunea ultima rugăciune,
cu lațitate,
ca un leu ce moare între căprioare,
dincolo de alb,
printre cuvinte scrise cu litere ciobite
de-un topor plin de lumină.

Vezi tu, oamenii înțeleg doar ce li se spune,
ei nu văd o inimă murind de durere și frică,
ei nu știu că frica e ca o femeie moartă
ce nu adoarme. Niciodată.

Ai să cauți credință
în ultima clipă,
iar atunci
vei ști c-ai înnebunit-
cu adevărat.

Iris Rusu, Colegiul Național „Octavian Goga” din Sibiu

REȚETĂ CU BOBOC SPIRULIAN

... sau cum am ajuns eu elevă la „Spiru Haret”

Adela Sara Ionescu, clasa a IX-a D

Se ia o găsculiță de clasa a VIII-a de la școala Jose Marti, îngâmfată și cam leneșă, așa, ca toate găsculițele de clasa a VIII-a... Atenție, se aleg exemplarele reușite ale speciei, primele din cârd, se evită găsculița cea urâtă... Miza este un concurs despre care găsculița știe deja că se numește „olimpiadă”. Se trece prin ochii „bucătarilor”, preparatorilor profesioniști de limba română, de limba spaniolă, ba chiar și de biologie... Toți sunt de acord că este potrivit pentru „tăiere”, însă nu se înțeleg care să îndoape puil cu toată știința lor, și într-o clipă de neatenție a domnilor „bucătari”, găsculița speriată se eliberează și -ca o prostuță- se adăpostește lângă „bucătarul”

expert în istorie! Răsufă ușurată, îl vedea mai liniștit, se simțea în siguranță, însă hapsânul o și închise într-o „colivie” plină cu cărți... Au urmat zeci de ore de chin, găsculița era îndopată (... ca orice găsculiță...) cu tot felul de informații, era verificată tot timpul, nu mai avea timp pentru nimic, viața ei devenise calvar... Și iat-o la prima verificare, acolo, în ograda ei, cu multe găsculițe, ce se mai mândrea ea că a fost selectată printre primele... Dar au urmat alte și alte ore de chin și apoi, următoarea selecție... Trebuia să iasă din ograda și asta o speria rău...

Să revenim, așadar... Se ia găsculița îndopată, se perpeleşte temeinic în istorie, cu condimente potrivite, se așază în

tava Opel a mamei găscă și este dusă într-un loc necunoscut, cu multe găsculițe neștiute, să arate ce știe... E un cuptor mare, frumos, cu ziduri albe și ferestre înalte... Nici nu mai simțea emoțiile... Aproape nici nu voia să mai plece de aici, deși se terminase concursul...

Întoarsă-n ograda, nu și-a mai dorit decât să revină acolo... Și nu-și vedea altfel devenirea de găscă majoră, decât acolo... A făcut totul pentru visul ei... Auzise ea de la alții că „bucătaria” aceea de boboci se numea „Spiru Haret”... Și iată că acum e aici!

E rețeta mea și poate că e chiar rețeta mea de succes!

Poeme (fragmente)

ține minte
am să mă dau singur uitării
ca primăvara polenului ce nu a ajuns să fie floare
poate dacă ai să te ancorezi cu cârlige de titan de pielea mea
lepădătoare
ai să stai o secundă mai aproape
și ai să miroși a mine
dar albine dulci și masochiste au să te înțepe că o ploaie acidă
într-un carusel suspendat pe lună
iar efectele gravitației reduse au să-ți dea peste cap amintirile
și ai să te trezești
fără cârlige
fără titani
fără mine
dar
micile-ți înțepături îmi rămân în piele devenind un întreg
devenind un motiv pentru care mă arată copiii cu degetul pe
stradă
devenind tu în mine
devenin noi
dar
tu ai uitat
ai uitat

Cer (I)

îmi îndrept privirea către cer
și pentru prima dată în prea mult timp
îi văd adevărata față nopțile
petrecute în oraș
mi-au ucis stelele este noiembrie afară
dar nu simt frigul
un dor demult aprins
îmi curge prin vene
îmi încălzește inima
îmi încălzește sângele
ce-mi trece prin ochi

îmi ridic capul
și privesc prin lentilele
crengi ale unui copac
văd cerul văd luna
văd stelele
îmi văd frații
îmi vad surorile

mă văd pe mine
cine și-ar dori mai mult

mă gândesc la cei
patru pereți la care
trebuie să mă întorc
la acel imperiu de
ciment și asfalt
rece și gol

*Victor Vero, clasa a XI-a
Colegiul „Emil Racoviță” din Brașov*

Decembrie | *VlaStarul* 57

Nebuloase și alte coșmaruri

Badea Ioana-Alexandra, clasa a IX-a E

Și uite cum zbor... mă arunc în cap, cad pe asfalt. Șiroiuri, râuri-răulețe de lavă în toată gura. Corpul mi-e amorțit, îmi trec prin cap toate simțirile rude cu ura, și parcă redevin om și încep să iubesc din nou. Vai, ce frumos e totul! Vai, dar păsărelele și copacii... magnifici, și uite o mare involburată ce-și sparge valurile în pontonul șubred, și uite și ce munți înalți cu piscuri semețe de nea dospită ca pe o prăjitură cu smântână de-a bunicii... Dar ce frumoasă mai e și vecina mea de vis-a-vis!...

Ce spun eu? E de la impact. Vecina mea este, de fapt, un bărbat. Nu sunt un fel de ciudat, poate doar puțin... dezorientat?! A venit la mine într-o fustă de școlăriță cu carouri, dar ce bărbat - parcă era Moș Crăciun. O fi scoțian, asta e răspunsul! Nu, e un moldovean d-asta de-al nostru, de peste Prut, cu spate lat și masiv, cât ursul, dar ce păr auriu aducând a spic și ochii albaștri, azurii, ca de câine, spălăciți, că doar se asortează, că e negru ca tăciunele!...

O, dar delirez! Cine a văzut în lumea asta nebună asemenea om, african blond îmbrăcat în femeie? Poate e vreun travestit sau ceva. Divinule, ce îmi tot faci, îmi joci mintea la păcănele și mi-o izbești de manete? Înnebunesc cu propriile-mi gânduri împletite în cosițe... ce păr frumos aveam când eram tânăr! Ce prostii îndrug? N-am nici douăzeci de ani! Clar, sunt sortit pierzaniei, mă ia Necuratul și mă azvârle în dulcele Eden ce mi se închide în față și mușc cu dinții sângerânți de fierul porții, păcătosul!...

Ba e larg deschis, că așa zice preotul, care vine și îmi izbește crucea de figura mea speriată de imensitatea de Sfinție a Sa, și fug pe ulița satului să mă ung cu toate alifile mamei... ce mamă, nebunule, că e moartă de când te știi!

Și mă ia Gaia și mă scufundă în șiroaie de putreziciune,... flori, acadele! Ce gust bun, miam! miam!, așa-s de dulci! O mână cadaverică îmi fură ciocolata, dar mai bine, că era un vierme încolăcit, iar eu nu vreau să mor, dar foamea mă sleiește de puteri și în față îmi apare o bucată de ceva comestibil, vreo fata morgana, din care mușc pe dată cu nesăț.

Au, să fac infarct și nu alta! Era chiar mâna mea care o crezusem o friptură succulentă de vreun animal mort, ce fusese ucis doar pentru numele său era porc sau vacă, că poate îl lăsa și pe el, amărâțul, să viețuiască printre celelalte dobitoace, în pace. Uneori cred că domesticitiunile noastre de prin ogrăzi se supun doar pentru că am evoluat mai repede, că de nu, acum era scrâșnirea dinților și sfărâmarea oaselor, bietele maimuțe ce am fi fost noi. Dar eu sunt religios, am citit Biblia că mă lăsa corigent profesorul de mate și Dumnezeu apreciază, nu cum a făcut ăla, de m-a făcut să mai repet și anul, că mie-mi trebuia lectură cu cuvinte, nu hieroglife în care au pus și litere ca să mă tortureze și să-mi distrugă copilăria! Și îmi văd iar toată existența mea firavă...

Deschid ochii - ce vis nebulos în noapte, și ce zil! Ce coșmaruri, mai-mai să le gust cu propria-mi inteligență jignită de prostia mea nemăsurabilă. Mai greșesc și eu, doar sunt om... dar, oare???

Experiența de a deveni scriitor

Mihalache Maria - Daniela, clasa a IX-a H

„La un moment dat, am simțit că nu mai pot scrie decât la persoana I, că orice fel de literatură, înafară de cea direct sau indirect autobiografică, n-avea niciun sens. Așa am început să scriu Romanul adolescentului miop”.

Aș vrea să știu cine sunt, și nu știu. Mă privesc din exterior ca pe un obiect. Spune-mi, dragă cititorule, are vreun sens să pierd timpul cu o asemenea dedublare, în condițiile în care tăcerea urlă totul despre mine?

Am început să umplu caiete cu particule de cuvinte pentru a afla; dar am obținut doar pagini măzgălite cu fel de fel de termeni extravagante, care mai de care, fiecare dezvelindu-ți armura semantică rând pe rând...

Cred că taina artei de a scrie este aceea de ști să fii primul cititor al propriei opere. Dar cine ar avea răbdare să facă asta?

Lumea în care trăim este o lume a vitezei, a tehnologiei; o lume în care oamenii sunt ocupați, nu au timp de lucruri minore, ca acesta. În clar et extenso, ființa umană este absorbită în atât de multe sfere de idei, încât uită să se observe pe sine însăși sau obiectele de care este înconjurată.

De multe ori ni se întâmplă ca cele 86 400 de secunde care ne sunt acordate zilnic să treacă pe lângă noi, fără ca măcar să realizăm. Ne chinăm prea tare să trăim viața, lăsându-ne prea des prinși în mrejele cotidianului. Cum ar fi să numărăm pașii pe care îi facem în drum spre școală sau persoanele cu ochi albaștri pe care le întâlnim? Să observăm obiceiurile prietenilor sau cum zgomotul înțepă înțunericul. Ne răstignim sentimentele și trăirile, fără a mai capabili de a simți emoția.

„Datoria poetului nu este să povestească lucruri întâmplate cu adevărat, ci lucruri putând să se întâmple în marginile verosimilului și necesarului.” (Aristotel)

Scriitorul, care, în ziua de azi, compune poezie modernă, vers alb, nu este privit cu căldură de către clasici sau de către predecesorii avizi, îndoctrinați cu idei tradiționale. El speră din tot sufletul lui boem ca opera să-i fie înțeleasă, criticată pe măsură; dar nu este niciodată mulțumit de produsul brut căruia sinapsele sale dau naștere.

El nu vrea să dezamăgească, păstrează latent o suferință de neînchipuit ce se hrănește din propria substanță, își confesează uneori propria mutilare morală.

Pentru el, jocul ideilor întrevăzute în sferile albastre ale conștiinței pure este doar o neconcordanță; latinescul "carpe diem" nu-i sună la fel de poetic, ci se transformă într-o sintagmă lugubră, respingătoare.

„Ab initio erat ratio” / „In principium erat verbum”

Mă îmbrac în înțelesuri și defilez ca o femeie - cicatrice, femeie prin ai cărei ochi se reflectă fotografii de nuntă îngâlbănite la margini. Nu mă mai satur de covorul roșu; dacă n-am picioare, am să îngenunchez în cuvinte. Miroase a copil care plânge, geamătul crapă în gura mea și se stinge în versuri. Trebuie să mă port frumos cu cuvintele.

„Lupta cu Îngerul”

Lupta Scriitorului cu Îngerul se duce în Peștera Logosului. Din când în când, Îngerul se lasă învins și Scriitorul se cuminecă la „Cina cea de Taină” a Cuvintelor.

În proiecție complementară față de lirica din *Poeme cu îngeri*, V. Voiculescu publică în anii '30 o serie de povestiri - unele în „Gândirea” - cu subiecte religioase: *Lupta cu Îngerul*, *Bunavestire*, *Sacul de cartofi*.

În rezonanță cu „programul tradiționalist”, prozele acestei etape propun o reinterpretare a miturilor din *Vechiul Testament*, formula utilizată fiind cea a parabolei sau a construcției alegorice. Roxana Sorescu le va integra în ediția completă a operei autorului, în trei volume, apărută la editura „CARTEX 2000”, în anul 2003.

Înca de la primele texte cu subiect religios, se poate constata arta scriitorului de a extrage semnificațiile simbolice din textele biblice și de a le atribui valori existențiale moderne.

Exegeții voiculescieni au subliniat faptul că evenimentele matriciale ale devenirii personalității sale au fost mai întâi de ordin mistic și apoi intelectual. Scriitorul însuși marturisează: „N-am nici un merit să cred, m-am născut așa”. Prin urmare, înainte de-a alege Îngerul sau pe Iisus ca personaje literare, Voiculescu a fost el însuși un ales.

Proza voiculesciană de factură religioasă demonstrează ideea lui N. Crainic, conform căruia artiștii sunt „discipolii și imitatorii lui Dumnezeu, înrudiți cu El, poate mai mult decât orice creatură, prin capacitatea de a se transpune dincolo de lume, de a o vedea din perspectiva divină ca operă a veșnicului Părinte și de a-l imita în plămuirea frumuseții și armoniei”. Apelând la adevărurile biblice, Voiculescu și-a dăruit, cum ar fi zis Crainic „un substituit de paradis”, pregătindu-și sufletul pentru extazul și entazul religios.

Lupta cu Îngerul

Figura eterică, punte între Dumnezeu și lume, Îngerul este apărătorul ființei creștine și semnul dumnezeirii în lume.

Înainte de intrarea lui Iisus în istorie „...Mesia, menit să săvârșească deplin transfuzia divină”, Dumnezeu a trimis omului pe acel Cineva spre a se lupta cu el și a primi PUTERE.

Parabola este transparentă: se țese prin motivul biblic al Luptei lui Iacov cu Îngerul („Cartea Facerii”-cap.32,24-32). Ieșind biruitor în luptă cu trimisul lui Dumnezeu, Iacov este binecuvântat și mântuit, numele său fiind schimbat în Israel, iar poporul său devenind „cel ales”.

Voiculescu evidențiază tălcul evenimentului biblic: „...atingerea cu Îngerul îl întărea pe om. Virtutea lui creștea, cu cât dura misterioasa inițiere”. „Lupta” este una a spiritului, prin care omul aspiră la condiția sacră. În viziunea autorului din *Poeme cu îngeri*, omul însuși este „un înger amănat”, simbol care exprimă „îngerețea” din ființa care dorește îndumnezeirea.

Viziunea scriitorului este creștin-ortodoxă: starea culminantă a vieții spirituale este unirea sufletului cu Dumnezeu, trăită sau experimentată. Această unire este „lupta”, adică cunoaștere și iubire pentru a primi putere spirituală.

Dumitru Stăniloae, în studiul *Ascetica +i mistica ortodoxă*, consideră că „prin această putere lucrătoare, fiecare dintre noi se află de la început într-o unire nemijlocită cu El, datorită căruia suntem și ne dezvoltăm.”

Bunavestire

Parabola *Bunavestire* actualizează evenimentul biblic relatat de *Evanghelia după Luca* (cap.1;26-38). Îngerul Gavriil, trimisul lui Dumnezeu, coboară în cetatea Nazaret și „binevestește” fecioarei de neam davidic, Maria, că cerul a ales-o să zămislească în pântecul ei pe Mântuitorul Lumii, indicând și numele pe care-l va purta pruncul: Iisus. Zămislirea avea să fie rodul înrăuririi directe a Duhului Sfânt, care va săvârși minunea de-a preface o fecioară în mamă, fără a înceta să rămână fecioară.

Salutarea solului dumnezeiesc este fără precedent: „Bucură-te cea plină de har, Domnul este cu tine, binecuvântată ești între femeile Iudeii”.

Voiculescu asociază scenei biblice simbolul crinului adoptat în Creștinism cu semnificații multiple: el reprezintă abandonul, uitarea de sine pentru cei aleși de Dumnezeu, beatitudinea și extazul divin. Bucuria primirii vieții, evidentă în textul voiculescian, amintește de răspunsul Fecioarei Maria: „Fie mie după cuvântul tău”.

Prin urmare, omul acceptă în persoana Fecioarei Maria pe eliberatorul său, pentru a nu fi mântuit fără voia sa. Reabilitatea ființei se face prin femeie, așa cum tot o femeie contribuise la pierderea legăturii sacre. Fecioara Maria este în viziunea prozatorului „Eva cosmică, mireasa duhului zămislitor...”.

Opera lui V. Voiculescu este deschisă către adevărurile existențiale revelate prin mit. Astfel, mitul creștin devine în proza sa o cale de acces către Viață, Moarte, Iubire, Creație și Adevăr.

Eu, spirist!

prof. Codruța Missbach (socio-umane)

Eu, spirist! este un documentar, creație-producție a elevilor din CNSH, dedicat aniversării Centenarului școlii, care poartă numele întemeietorului învățământului românesc modern și care o patronează spiritual: **Colegiul Național Spiru Haret - București**.

Pe fundalul unui flashmob al elevilor mici (clasele a V-a și a VI-a), îndeaproape observați de bustul lui Spiru Haret, filmul propune o poveste structurată în scurte interviuri care ne vorbesc despre muncă și pasiune, despre iubire și prietenie, despre școală și despre viață, într-un cuvânt, despre adolescență și maturitate. Interviurile colocviale dintre elevii de azi cu cei de ieri dezvăluie că spiritul spirist este un adevărat geniu loci.

Dialogurile spontane, de o sinceritate nedisimulată, neprogramată și autentică, se desfășoară acolo unde fiecare dintre protagoniști este eroul propriilor pasiuni și reușite: în Aeroportul Henri Coandă (pilot comandant, Airbus Aura Anghel Mușat), la Băneasa Business Center (Director de comunicare al unei firme de băuturi carbogazoase, Miruna Smeureanu), la Agenția Brand Growers

Rusu&Borțun (CEO&Creative Director, Cătălin Rusu), la „Facem Records” (rapper de succes în muzica românească, Răzvan Eremia - *Deliric*).

Cu nimic mai prejos sunt interlocutorii-elevi de astăzi ai Colegiului, prezențe puternice în viața culturală și sportivă a Bucureștiului, a României și nu numai: Marius Cioarec - Campion Mondial 2013 shotokan kan și multiplu Campion European, Adina Roșca - multiplă Campioană Națională (aur, argint, bronz) la volei, Andrei Dumitrescu - pictor, Andrei Lumpan - artist fotograf. Prin realizatorii săi (Ana Maria Constantinescu, Rareș Nedelcu, Alexandru Opreșan, Radu Anăstase, Alexandru Becheru și prof. coordonator/regizor Codruța Missbach), filmul-document surprinde esențialul, anume că Str. Italiană nr.17 are astăzi, la o sută de ani, nu numai renumele intact, dar și faptul că spiritul spirist, dincolo de încărcătura sa aparent metaforică, exprimă în paradigmă educativă ireproșabilă valoarea echipei spiriste: aceea a elevilor și a profesorilor **Colegiului Național Spiru Haret, București**.

IMN

Coordonator: *prof. Codruța Missbach*
Versuri: *Oprîșan Alexandru (clasa a XI-a A)*
Muzica: *Onuț Cristian (clasa a XI-a B)*

Ăsta nu-i un marș, nu începe cu stângul
În spirit cu Spiru, frați cu toții pentru unul.
Vedem un viitor prin lentile de miop
Nu există niciun scop, orice ai face ajungi în top.
Zic de podium, aruncăm de la trei puncte
Locul 1 ai luat, trei mai treci prin niște lupte
O oră în curte mai târziu, două pe rupte
Diferite rute ni se arată calea, du-te!
Mate, nu-ți fie silă, fii ca Moisis,
Filozof ca Noica, pe treaba ta stabil.
Cu stil, elev fin, elevat, incontestabil
Liceu tare, cel mai tare nu-i altul mai capabil.
Lumina de la stele pe coridor, Calea Lactee
Geniali prin merite, eșecuri, telenovele.
Suntem artiști, actori ne jucăm filmele
Zi de zi prozatori, jucăm, ne scriem textele.
Serios atingem orice culme
Imaginație cât să schimbăm o lume
Lăsăm în spate adevărate albume, volume
Strada Italiană are acum un renume.

Refren:
Liceul te învață
Să privești în față
Ai amintiri, iubiri și împliniri.
Liceul te învață
Să privești în față
Cu amintiri, mergi fără opriri
Pe un drum plin de trandafiri.

Suntem ascuțiți, ne merge mintea brici
De la mari la mici sunt și ăștia mici.
Îi vezi cum se aleargă, joacă leapșa
Avem același picior, aceiași adidași -A-
Cum fugim prin orar colegei de la uman
Îi spun „bună”, iar o întreb de bal.
Stăm pe Counterstrike, mai dăm un like
Câteodată prin parc pe skate sau pe bike.
Timpu' se scurge pân' la urmă în liceu
Ca spirist cuget ce las în urmă: un eu.
N-are cine, cu ce, cum să ne nege
Legea e a ta atunci când ești rege.
O euaie te-ncurcă, un prof te ajută

Ne arată mai mult de o necunoscută.
Inspirați de modele încă scriem istorie

Nu-s pagini de nuvele, sunt cronici în folie.
Vlăstarul a crescut, are ramuri și frunze
Lemn de esență tare în foi, cuvinte pe buze
Dacă stricăm liniștea, ne cerem scuze.
A mai crescut o generație, aplauze!

Textul melodiei închinat revistei *Vlăstarul*, la 90 de ani

Muzică: *Roca Teodora (clasa a X-a E)*
Culcea Alexandru (clasa a XI-a B)
Versuri: *Culcea Alexandru (clasa a XI-a B)*

Am nevoie de păcura din amurg
pentru răsărit,
Un scurt moment de etern pierdut
pentru regăsit...
Acum picură-ți cerneala din tulpină
pe solul mut,
Pământ pătat de raze
trecut printr-un singur trecut

Refren:
Respiră să reții
Aspiră și vei ști
Inspiră și vei fi
În rădăcini cât mai pământii...
Pui de zămbet viu,
VLĂSTAR să fiu
Crescut prin ziduri...
Timpuriu, viu, în anotimpuri.

Interludiu:
Nu simula
Realitatea pentru visare!
Nu masca
Truda veacurilor prin schimbare!

Unde-ți pui cheile gândului
când piesele-ți sunt mate
Unde te duci
să te găsești
prin singurătate?
Frânge-ți spinul din lutul șters
Spectru copilăresc
Scoate mărăcinii din fire
Arată-mi rădăcini din mers...
Arată-mi calea din mers...
Arată-mi calea mărăcinilor din mers!

„VLĂSTARI” MERITUOȘI

(Lista elevilor care s-au implicat în diverse activități, contribuind la formarea unei imagini active a CNSHB în comunitatea locală, va continua în numerele următoare)

NUME ȘI PRENUME	CLASĂ	ACTIVITATE	COORDONATORI
MARIUS CIOAREC (Centură Neagră - cadeți)	a X-a C	CAMPION MONDIAL 2013- SHOTOKAN ȘI MULTIPLU CAMPION EUROPEAN	
SÎRBU TEODORA	a IX-a F	MEMBRĂ A LOTULUI OLIMPIC NAȚIONAL -FLORETĂ FEMININ C.S.A. STEAUA Competiții internaționale: 29.11.2013-Locul 3 Campionatul Național de Speranțe: 26-27.10.2013-Locul 7(ind.) și Locul 1 (echipe) Campionatul Național de Cadeți : 24.11.2013 - Locul 1 (echipe)	
ADINA ROȘCA	a XI-a H	Campionatul Național de Volei (C.S. Dinamo)- MEDALIILE DE BRONZ, ARGINT ȘI AUR	
GHIATĂ ANDREEA	a VI-a	PREMIU ETAPA I MATEMATICĂ: Medalie de Aur și Diploma de merit Clasament Național	prof. Cristina Militaru
TEODOROVICI MARIE STEPHANIE	a IX-a C	PREMIU ETAPA I MATEMATICĂ: Medalie de Aur și Diploma de merit Clasament Național	prof. Cristina Militaru
LUNGOCI GEORGE COSTIN	a IX-a C	PREMIU ETAPA I MATEMATICĂ: Medalie de Aur și Diploma de merit Clasament Național	prof. Cristina Militaru
POPA SEBASTIAN CRISTIAN	a IX-a C	Diploma de merit- Clasament județean (matematică)	prof. Cristina Militaru
IANCU GEORGE ANDREI	a IX-a C	Diploma de merit- Clasament județean (matematică)	prof. Cristina Militaru
PANAIT ANDREI	a IX-a B	Diploma de merit- Clasament județean (matematică)	prof. Șerban Ilzeana
PETROVICI ELENA RODICA	a IX-a D	PREMIU ETAPA I MATEMATICĂ: Medalie de Argint și Diploma de merit Clasament Național	prof. Popescu Iolanda
HOUNLEIHEL SARAH AMANDA	a IX-a D	Diploma de merit- Clasament național (matematică)	prof. Popescu Iolanda

NUME ȘI PRENUME	CLASĂ	ACTIVITATE	COORDONATORI
PEDA ARMAND ALEXANDRU	a X-a B	PREMIU ETAPA I MATEMATICĂ: Medalie de Aur și Diploma de merit Clasament Național	prof. Popescu Iolanda
PETROVICI CONSTANTIN	a X-a B	Diploma de merit- Clasament Național (matematică)	prof. Popescu Iolanda
SAVA PATRICK CĂTĂLIN	a X-a B	Diploma de merit- Clasament național (matematică)	prof. Popescu Iolanda
EREMIA RAREȘ ȘTEFAN	a X-a B	Diploma de merit- Clasament național (matematică)	prof. Popescu Iolanda
RĂDULESCU ANDREI	a X-a A	Diploma de merit- Clasament județean (matematică)	prof. Stihî Anda
BUJOR ANDREI	a X-a B	Diploma de merit- Clasament județean	prof. Popescu Iolanda
ION ALEXANDRU LUCA	a X-a B	Diploma de merit- Clasament județean (matematică)	prof. Popescu Iolanda
POPESCU GEORGE SABIN	a X-a D	Diploma de merit- Clasament național (matematică)	prof. Stihî Anda
IONIȚĂ ALEXANDRA	a XI-a E	Diploma de merit- Clasament național (matematică)	prof. Șerban Steliana
GODEANU ALEXANDRU	a XI-a E	Diploma de merit- Clasament județean (matematică)	prof. Șerban Steliana
DANCIU LAURA	a XII-a E	PREMIU ETAPA I MATEMATICĂ: Medalie de Bronz și Diploma de merit Clasament Național	prof. Șerban Steliana
COZMA MATEI	a XII-a E	PREMIU ETAPA I MATEMATICĂ: Medalie de Bronz și Diploma de merit Clasament Național	prof. Șerban Steliana
HADDAD ANTONIA	a XII-a E	Diploma de merit- Clasament județean (matematică)	prof. Șerban Steliana
CHIRPEREAN SONIA	a XII-a E	Diploma de merit- Clasament județean (matematică)	prof. Șerban Steliana
CAPITAN ANA MARIA	a XII-a E	Diploma de merit- Clasament județean (matematică)	prof. Șerban Steliana
BĂRBUȚĂ ANDREI, EREMI RAREȘ, FLOREA ANDREI, PEDA ARMAND, IOV LUCA	a X-a B	Concurs de creativitate IT-locul III	
FORMAȚIA „FIVE O’ CLOCK”: IORGA PAUL, BOSNYAK ANDREI, MARZAVAN IANI, NĂSUI MIHAI, TOMESCU ANDREI		Premiul I la festivalul „Folk fără vârstă” (octombrie 2013) Participarea la faza națională a Festivalului de Muzică Folk „Toamna Baladelor” (noiembrie 2013) Calificare în semifinalele concursului „Pun pariu pe talent”- 2013	prof. Mariana Comăniță

Știați că...

(despre noi)

prof. Corina Buzoianu

DIN TRECUT...

1. ...ziua de 12 decembrie 2013 va fi una de mare sărbătoare, liceul nostru aniversând centenarul? Cu această ocazie, întreaga suflare din CNSHB va fi implicată în numeroase activități dedicate acestui eveniment, toate culminând cu un spectacol artistic ce va avea loc pe data de 13 decembrie 2013, la ArCub.

2. ...CNSHB era cotate, în 1924, ca un liceu de elită? Dovada o găsim în scrierea unui fost absolvent, Radu Mărculescu, intitulată *Amintiri din restul vieții mele* (Humanitas, 2013): „Mi-am dat seama că nivelul de pretenții e mult mai ridicat decât cel cu care fusesem obișnuit până atunci...”. În altă parte, autorul menționează: „Liceul Spiru Haret era unul din cele mai selecte licee din București. Pătrățelul mov cu numărul matricol, prins de brațul stâng al uniformei, era simbolul unui statut aparte și al unei viitoare poziții sociale: tagma intelectuală”.

3. ...Radu Mărculescu și-a publicat primele încercări literare în revista Vlăstarul? A scris, printre altele, articolul *Slavonismul în cultura română*, sub îndrumarea lui Alexandru Elian, viitorul bizantinolog.

4. ...poetul modernist Ion Barbu (Dan Barbilian) a fost un profesor mai... excentric al Liceului „Spiru Haret”? În lucrarea amintită, Radu Mărculescu evocă episoade (comice) din timpul orelor de matematică.

5. ...de Ziua Sfântului Spiridon (12 decembrie) era organizată o serbare („un spectacol revuistic pus pe scena Teatrului Național”)? Subiectul viza cancelaria liceului: fiecare elev interpreta un profesor, spre hazul spectatorilor. „Era ca la saturnaliile Antichității romane, când, de ziua lui Saturn, li se permitea sclavilor să spună orice glumă pe socoteala stăpânilor”, mărturisește Radu Mărculescu în opera menționată.

6. ...liceenii mergeau la „ceaiuri dansante” în anii '30? Acestea erau echivalentul „bairamurilor”

de astăzi. Ca să aveți o idee despre cum au evoluat distracțiile tinerilor de-a lungul vremii, citiți fragmentul următor din cartea lui Radu Mărculescu: „Prima fată pe care, sub pretextul dansului, am ținut-o în brațe, avea un parfum discret de liliac, iar rochia îi era tot de culoarea liliacului. Am făcut turul salonului în pas de tangou argentinian. (Noi am fost generația tangoului, dans care a detronat vestitul vals). Trebuie să adaug că fetele veneau însoțite de părinții lor care, după aceea, stăteau la taclale cu părinții-gazdă până la spargerea petrecerii. Apoi îți luau acasă odraslele”.

Nu pot să nu zâmbesc anticipat, imaginându-mi reacția voastră...

7. ...activitățile matematice au reprezentat o preocupare constantă deopotrivă a elevilor și a profesorilor din liceul nostru? În lucrarea *Școala românească de matematică de-a lungul timpului* (București, Editura Oscar Print, 2010) este subliniat acest aspect: „Liceul Spiru Haret care, deși devenise industrial, în fiecare an, în luna februarie, organiza o amplă sesiune de comunicări ale elevilor, în cadrul căreia catedra de matematică, nu o dată, a avut ca oaspeți profesori universitari ca: N. N. Mihăileanu, Solomon Marcus, Dumitru Smaranda și mulți alți membri ai filialei București a S.S.M.R”.

DE ACTUALITATE

8. ...la începutul anului 2014, Colegiul Național „Spiru Haret” va derula un parteneriat cu Centrul Cultural Româno-Japonez? Acesta vizează, în primul rând, susținerea unor cursuri de limba japoneză, începând cu luna ianuarie. Mai multe detalii puteți afla consultând site-ul liceului: www.cnsnb.ro/Parteneriate.

10. ...Teo Șovăilă, absolvent al CNSHB, a fost unul dintre câștigătorii Campionatului Național de Dezbateri de anul acesta? Detalii despre această competiție au fost publicate în suplimentul de weekend al ziarului *Adevărul*, din data de 13-15 septembrie, p.30.

Călătorie în timp via horoscop

Berbec

-decembrie-

Nicolae CIORĂNESCU (1922), matematician, autorul lucrării *Tratat de matematici speciale*

Luna aceasta va fi plină de beneficii dacă veți ști să vă mobilizați și să vă luptați pentru ceea ce vă doriți. Trebuie să aveți grijă în această perioadă cu sănătatea, pentru că sezonul nu este prielnic imunității voastre.

Ioan-Victor BRUCKNER (1961), doctor, om politic român, fost ministru

Sunteți un pic impulsivi, această caracteristică putând să vă dea peste cap întregile relații sociale cu cei din jur. Încercați să faceți lucrurile să meargă, însă, dacă nu puteți lăsa la o parte încăpățănarea, ați putea avea de pierdut.

Gemeni

Mihai-Dan CARAMIHAI (1978), profesor universitar

Vă este teamă în ultima perioadă de lucrurile noi, însă dacă le veți ura un călduros „bine ai venit”, este posibil să aveți beneficii de pe urma acestora.

Constantin NOICA (1928), filozof, membru post-mortem al Academiei Române, autorul lucrării *Spiritul românesc la cumpătul vremii. Șase maladii ale spiritului contemporan*

Pesimismul a pus stăpânire pe voi din cauza câtorva mici nereușite. Însă nu trebuie să renunțați! Prietenii și familia vor fi acolo să vă susțină și să vă ajute în tot ceea ce faceți. Continuați să vă umăriți obiectivele, pentru că această perioadă

Leu

Nicolae STEINHART (1929), filozof, autorul cărții *Jurnalul fericirii*

Persoanele apropiate vouă încep să se sature de atitudinea pe care le-o arătați. Nu doriți sub nicio formă să acceptați că ar putea fi și vina voastră. În această perioadă nu puteți decât să încercați să vă reconsiderați comportamentul. Izolarea nu vă va ajuta.

Arșavir ACTERIAN (1928), jurist și publicist, autorul cărții *Jurnal către Dumnezeu*

Ați ajuns la ultimele puteri și simțiți că lupta nu este câștigată. Încă nu este timpul să ieșiți din acest război. Dacă vă doriți ceva cu adevărat, trebuie să continuați și, poate, câștigul va veni de la sine.

Nicolae-Șerban TANAȘOCA (1959), filolog și istoric român, autorul lucrării *Bizanțul și românii*

Stresul ar putea să vă afecteze munca. Vă gândiți că ar trebui să renunțați și să o luați de la capăt cu ceva nou. Deși este o perioadă dificilă, este indicat să stați și să analizați toate punctele tari și/sau negative pentru a ajunge la un compromis.

Dinu PILLAT (1940), scriitor, critic și istoric literar român, fiul poetului Ion Pillat, autorul lucrării *Dostoievski în conștiința românească*

Sunteți puțini distrași în ultima perioadă. Sunteți cu capul în nori, dar nu este nicio problemă. Veți putea face față cu brio greutăților întâlnite pe parcurs.

Petru CREȚIA (1945), profesor de limba greacă, editor al lui Platon, autor, eminescolog, filozof, eseist și traducător român, autor al lucrării *Epos și logos*

Sunteți extrem de fericiți în ultima perioadă și nimic nu vă stă în cale. Cu școala vă descurcați excepțional și nu este nevoie să vă gândiți încă la probleme.

Bianca Bădoi, clasa a XI-a F

Scorpion

Dan BERINDEI (1941), istoric, autorul lucrării *România și Europa în perioadele premodernă și modernă*

Ziua voastră de naștere a trecut, petrecerile și distracția s-au terminat. Este timpul să mobilizați toate resursele personale și să începeți să munciți. Aveți nevoie de dăruire, devotement și multă motivație pentru ca succesul să vă suradă.

Capricorn

Grigore MOISIL (1923), matematician, membru al Academiei Române, autorul lucrării *Teoria algebrică a mecanismelor automate*

Dragostea v-a acaparat ființa și nu va dori să plece o bună perioadă de timp. Aveți multe proiecte în lucru și examene în așteptare, drept pentru care trebuie să vă ambiționați să îi mulțumiți pe cei din jur, dar și pe voi, cu rezultatele bune pe care le-ați putea obține.

Pești

Mircea ELIADE (1925), filozof, scriitor, autorul lucrării *Tratatul de istorie a religiilor*

Sănătatea nu vă este prietenoasă în această vreme și riscați să „chiuliți” pe-acasă ceva mai mult. Este indicat să aveți grijă pentru că tezele se apropie. În rest, starea voastră de spirit se află într-o stare foarte bună, pentru că vă simțiți împliniți.

„Vlăstarul” recomandă:

Text: Radu Cucu, clasa a XI-a B

În urma unor sesiuni plictisite de Counter-Strike cu colegii, am decis că Vlăstarul merită un review la un joc „cu împuşcături”, probabil cel mai jucat gen posibil (în afară de Candy Crush, chestia aia e peste tot). Sătul de shooterele noi și sclipicioase, cu „inovațiile” lor din categoria Simplify („oh, deci ai primit un glonț în cap?

Ascunde-te repede după cutia asta timp de 5 secunde, o să-și treacă. Uite, ia un achievement.”), am decis să caut un pac-pac! mai old-school, jocul de față apărând de nicăieri ca o soluție perfectă la o problemă ce îmi mânca creierii, timpul și megabitii.

Vietcong este un shooter cu acțiunea bazată pe războiul din Vietnam, cel în care vietnamezii se bat cu vietnamezii iar americanii se bat cu... colesterolul, probabil. Lucrul interesant despre acest joc este faptul că intră în categoria shooterelor tactice, ceea ce înseamnă (ATENȚIE!) că trebuie să mai și gândim. Gata cu zilele în care săream în mijlocul a 10 inamici cu un cuțit și o pastă de dinți și plecam dintre ei victorios și cu dinți mai albi. Aici, orice greșală cât de mică se plătește, doctorii nu te pot vindeca la infinit iar salvările sunt limitate.

În campania jocului, ne aflăm în ipostaza unui 'murican venit să împartă libertate într-o zonă „fierbinte” a Vietnamului. Tutorialele sunt banale: trage, sari, aruncă, târâște-te și abține-te să îi tragi un glonț în cap comandantului care se simte un pic prea apropiat de mama și de rudele decedate ale personajului. Apoi ajungem la baza regimentului, baza de unde ne vom lua misiunile, armele, ordinele și pe care trebuie să o mai și apărăm de vietamezii care sunt împotriva vietnamezilor noștri. De aici, misiunile ne pun în tot felul de situații alături de echipajul nostru, mai mare sau mai mic, în funcție de necesități, format din personaje cu diferite roluri, de la medici la machinegunneri.

Un lucru interesant, pe care nu l-am mai întâlnit până acum în alt shooter, sunt capcanele, pe care le-am cunoscut „face to face” de o mie de ori până să învăț să le intuiesc pozițiile și să-mi

dau seama cum să le dezamorsez. Acestea își fac cunoscută prezența și în modul multiplayer, dar dezavantajul lor este ușurința cu care poți să îți omori coechipierii cu ele.

M-a mirat faptul că jocul încă are comunitate de multiplayer, având în vedere că anul acesta împlinește 10 anișori. Prima mea experiență cu alte persoane mi-a adus aminte de o maternitate dintr-un film alb-negru, în sensul că am murit atât de repede încât nu am avut timp să scot un sunet. De multe ori, mi s-a întâmplat să cred că un inamic fuge de mine ca, după 2 secunde, să explodez de la o grenadă pe care mi-a plasat-o strategic sub nas. Recomand experiența oricărui „gamer” care se crede bun pentru că „ownează” copii de 10 ani la Call of Duty.

În concluzie, jocul este hardcore. Dacă vrei doar „să vedeți cum e”, jucați-l pe Easy și nu vă apropiați de multiplayer. Dacă vă considerați buni la shootere și vreți să-mi dovediți și mie, jocul acesta este testul meu suprem. Veniți, intrați, lepădați-va „kalașele” și muriți.

EVENIMENTE

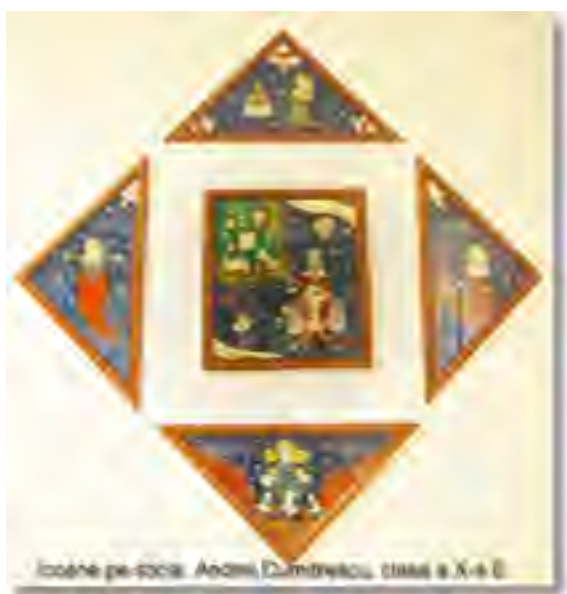
Într-un spațiu desprins parcă din poveștile de altădată, în centrul Bucureștiului, la Hanul lui Manuc, te vor aștepta până în Ajun de Crăciun creatori contemporani de obiecte gândite și făcute cu suflet și imaginație, care pot da un farmec original sărbătorilor tale de iarnă: cadouri și decorațiuni de Crăciun, bijuterii handmade, obiecte vestimentare speciale pentru petrecerile sfârșitului de an, încălțăminte, poșete și accesorii deosebite, jucării, produse cosmetice și delicatose.

Vama este una dintre cele mai îndrăgite trupe pop-rock din România la ora actuală, trupa fiind fondată de Tudor Chirilă și Eugen Caminschi în 2006, după 10 ani alături de Vama Veche.

Marți, 17 decembrie 2013, de la ora 20:00, trupa **Vama** va susține un concert de amploare la Sala Palatului din București. După o vară incendiară, în care hit-ul „Perfect fără tine” a staționat pe prima poziție în preferințele publicului, Vama le pregătește fanilor o iarnă perfectă.

CONCURSUL INTERJUDEȚEAN „SPIRART”, 2013

Organizatorii concursului de creație și interpretare artistică, *SpirArt*, își propun să descopere și să încurajeze potențialul creativ al tinerilor talentați din București și din județele participante, în domeniile: muzical, plastic și al artelor vizuale. Inițiatorii acestui proiect au fost prof. Gabriel Vrînceanu, Inspector de specialitate (matematică) și Arh. Matei Stoian, absolvent C.N.S.H.B. În prezent, doamnele profesoare Sanda Amarandei și Mariana Comăniță coordonează acest concurs. Tema acestei ediții (a X-a) este *Arta în timp și timpul în artă*. Puteți admira doar câteva din lucrările aflate în competiție, în acest an.

Vrei să faci parte din echipa **Vlastarul**? Trimite-ne un e-mail la adresa:
revistavlastarul@yahoo.com

PERLE... DIN SPIRU

elev: Păi... totul începe cu *Nissan GT-R*.

profesor: Eu nu știu cum arată mașina asta. Dacă mă întrebi pe mine, aș zice că e rachetă.

profesor: Când te văd, îmi vine să îmi dau palme.

elev: O să fie o chestie d-aia, cu un ochi o să râd, cu unul o să îl impușc.

profesor: Dacă vedem un tort acum, salivăm în grup.

APEL

Rugăm, prin intermediul revistei „Vlastarul”, ca oricine se află în posesia unor materiale referitoare la CNSHB sau la personalitatea lui Spiru Haret (reviste, imagini, documente de arhivă, referințe etc.) să se adreseze direcției CNSHB.

Colegiul Național „Spiru Haret”
Adresa: Strada Italiană nr.17,
Sector 2, București
Telefon: 021 313 64 62
E-mail: haretiana2012@hotmail.com

Colegiul Național
„Spiru Haret”, București